Això és allò que somià en Jim.

50 Somnis

1. (*Tantost quelcom ha succeït, ja quelcom d'altre l'ha succeït*.)

Cada matí, davant el seu suquet a la taula de la cuina, fa un torcebraç amb el crònic trofeu, un vella pistola, i prem el gallet, i espera el millor, ço és, el tret que el torna a la perfecció de l'abans néixer, mes fins ara no ha fet sinó figa. Es trau la serp de la natgera on se li rabejava de sòlita gatzara i se la remet a can seixanta, ço és, a la collonada, on presa de vertigen es voldria esborrar de les cartes marítimes com certes antigues heroiques nissagues qui en degenerar's balafiaren els coneixements adquirits en ridícules disbauxes i percaces d'honors, ço és, misèries fastigoses. Amenaçat letalment per qualque revelació o altra — tret que què és una "revelació" sinó carrinclona logorrea, ço és, incoherent diarrea mental típica del boig, del fanàtic, del cretí, de l'ignar més cras? — sospita sense cap raó que la matèria fosca de l'univers, que es veu que compta com a pes pel vint-i-set per cent de tot el que hi ha enlloc, i és la pega negra que fa que les galàxies mateixes siguin capaces de guardar durant un cert temps un cert equilibri ans tot, desajustat, no se'n vagi a l'infern, no és sinó el moc del cony a les ungles d'una fetillera enorme com allò que no hi ha. I qui el convenç que no és gens decent de demanar que el prostitut us torni l'emolument setmanal si comet el pecat apellat jurídicament "regurgitació de lleterada"? I ara davallarà al vivari i, d'entre els maleïts, n'ensumarà el grau de gregarisme i belleu en

premiarà qualcú amb qualque cacauet que duu a la butxaca, i dropejant pel pedruscall, n'escruta ara doncs la flaire i conjectura que el plany d'un dels condemnats s'assembla massa al crit d'esglai del cauet qui, misteriós astrònom, dropeja com ell pel cel horrorosament expansible, i llavors, com fa sovint davant els desgraciats, que digui: Sorry, don't speak sharnekian, i escampi en acabat les teranyines a garrotades força versàtils, ço que alhora és clar li serveix per a fotre una mica d'exercici, car encarcarat ell rai.

Pujant del soterrani es transforma en bisbe qui, a tall d'idiota, tingués coll avall la veritat i doncs, de tot, en sabés més i tot que qualsevol altra formiga. La formiga passa pel crivell tota mena d'ignomínia pol·luent, ço és, colonial, i nòmada i col·lectiva troba sempre a qui titllar de culpable, on, llavors, el glaça espontània amb productes heterogenis que expel·leix per l'espiracle. I en eixam perfectament coordinat renega de tot déu i s'erigeix en conqueridora de l'espai latent entre la lluna i Mart, i això no és re, mentre un bisbe què és, qualcú qui s'ofega totjorn en bassiols de merda.

Se li aixeca devers el clatell qualque vagament catàrtic vent de penell, i hi insisteix, rebec, dient-se que no es vol pas retut a l'atmosfera, fera infame i afamegada. Afamegada fera infame com l'erràtica serp qui li empaita tothora el ses i qui en la neu pixada de la pell sovint va esvaint-se-li en un desdibuixament espectral, de tal faisó que llavors no sap del cert on li rau, i prou li cal alfarrassar i escatir on troba que el bec i la llengua, no pas bífida ans denticulada com la ràdula del pop, l'enceta i l'escorxa, per a llavors, sí, interrompre'n si pot l'estrall.

Mentre de la foscor cimmèria de la claveguera del vivari, emergeix, aquest cop fet cíborg, el clàssic gloriós macip qui adés fa una eternitat per aquest mateix albelló no acomplia

la més prestigiosa encar de les evasions. Com un pont apoplèctic qui avancés a les palpentes, xipolleja a pleret i matusser damunt la sopa de femtes i se t'atansa. Ja pots tremolar, com piròman als vudús i a d'altres clínics potineigs al·lèrgic, car quiets coets és possible que pugui llençar o, si això doncs no, d'altres abominacions i afliccions com ara la pesta qui s'estén per contacte — quin acudit macabre per al teu vivari atapeït — amb úlceres gàstriques i quelcom consumptiu que ix onsevol i a l'encop, o àdhuc, amb el zel i l'eloqüència de l'automanumès esclau, la llavor de la revulsió envers tot idil·li ni paradís artificial, i en canvi la bondat del deler fugitiu.

Absort o hipnotitzat pel foc follet de l'abdicació, temptació perenne, cau a la tomba i malda per a deseixir's de tantes de noses i brosses com se li abaten plogudes de la selva, i no n'omet cap, candi com el lleig i geperut Tersites qui, volpell i empobrit, i tanmateix ric i armat per l'angúnia mateixa que desperta la seua repel·lent aparença, gatxó de tremp provat en tota dificultat, pot, no gens ficte, tot tabú trencar, i com qui s'arrapa a allò que roman del naufraig, es vol simbiòtic, i se sap doncs presoner, com tot propietari, del mateix vivari on la seua rebel·lia duria al mateix enlloc on no durà la dels il·lusos alçurats.

Osmòtics els tentacles del cosmos atenyen els atzucacs més amagats, àdhuc, entre els altres monstres violents, esguerrats i escarransits qui hi repul·lulen epidèmics, ell mateix, la seua figura disgustada i tranquil·la que cap patiment no oprimeix, al xibiu on tant les andròmines com les crosses i pròtesis s'envolen i entretopen. Havent sortit, s'havia aturat un instant per a escriure amb un bocinet de llapis qualque nota científica en un tros de paperot, i un ens fantasmal vestit de groc ha aparegut com un malparit sense emocions al seu darrere i li ha fotut cop de barra de ferro, i

ha romàs estès sota la pluja roent qui sap els eons.

Estrany llàtzer, amb els colzes ratats i treps pertot, pòtol nafrat mudat amb pestilents parracs, torna al seu vivari per via ell mateix de claveguera (massa obstacles novells a la sòlita entrada), i hi troba que tots els estats, institucions i individus, obscens, avui el prohibeixen. Qualcú, corruptiu i profà, li ha llençat al nas un formatge, no pas fet de llet ans de lleterada, i en canta abominablement peans, i ell el consumeix, lent i fruint-hi, com si fos microscòpic corc de gargantuesc monument. S'ha ficat, pel que pogués esdevindre's en acabat, en una gàbia si fa no fa intacta, i s'hi tanca hermèticament, o diguem-ne s'hi desa tan inconspícuament i inabordablement com pot. Així quasi invisibilitzat, inaprehensible, en la seua gàbia d'or s'hi masturba i s'hi exhibeix, ocell aristocràtic, ximpanzé neuròtic, fins que no es mor.

Arbitrària remembrança del distòpic univers vist d'una finestreta que orbita qualque desconegut objecte hipogeu, i llavors, boig eixorbat, s'hi veu: Estatuesc antropòleg qui excava amb xàvega a les latrines on adés els disquèzics penaren, llurs sollats atapeïts diverticles sovint se'ls suïcidaven bo i esclatant, i en qualque desviament impensat del trajecte cap supersònic mainatge se li apareix un instant, brillant i impol·lut, per a guiar'l al laberint verge i ignot, on paradoxalment es perd per a trobar's tot nou, ço és, transformat en altri, aquell qui no és pas que no hi sigui tot, és que no hi és gens.

Què fa el novell en aquell coet esventat? Crec, es diu, que m'he empetitit fins a desaparèixer; dec ésser microbi arrapat als pèls del cul de qualque quimèrica entitat. I una pudor narcòtica se l'enduu a clapar. Eternament? Probable, vós, probable...

No. No. Car s’ha desvetllat al capoll. Ah. I s’espellirà bell efemeròpter, fastigós lepidòpter, trist escarabat? No. No. Afoll endurit, petri. S’espelleix robí de rellotge que marca tostemps jamai, jamai, jamai...

I és l’hora blana del fungible esmorzar, premerà el rovellat gallet, la rovellada bala dirà si aquella altra son esdevé o no l’altre son del gran descans on re no torna a començar.

):::(

2. (*L’U.U.*)

L’escriptor gruà tota l’estona rebre no re, qualsque pistrincs per a menjar; emprenyat, a la fi, fent figa el jorn, la nit damunt, i havent rebut de part del nyicris ordinari no re altre que l’irrisori mot «nyiclis», urpí el tinter i se’l begué sencer. (Era un tinter amb tinta d’època, un tinter del dinou, ara de fer bonic, i havia pertangut, li havien dit, qui sap si de per riure, al seu triat patró, el gloriós Comte de Laltremon.)

Que collons, en temps de gana tot s’hi val! — ejaculà.

L’ordinari se’n rigué grollerament. Per a pagar-li la vil comèdia, li llençà un parell de rals. Se n’anà rient — i, no gaire estona després, darrere, el geni incomprès, a comprar-se un panet.

A cal beco, hi demanà per a acompanyar el panet, mitja canya. Ho aprofità per a esguardar al televisor del racó un simulacre estrany: Amb el zel de l’ham, la mà d’una beutat o altra hi arrapava, d’espetec, d’arrencada, pel carrer, braguetes, i el sorprès mascle reaccionava sempre

esgarrifosament, com si la mà de la voluntària fos gola de cocodril, o de serp. Allò es veu que també feia riure un ou tothom qui s'ho guaitava.

L'ordinari ordinari et retorna, com d'ordinari, el paquet amb l'original i a tu quina festa et val? La de sempre, la del fes-te fotre.

Dècades que no menj com déu mana, redéu, un pària autèntic, i amb el cul pelat de tant d'escriure peces de museu per als catàlegs de mil·lennis vinents, molt més tard que dels temps enyorats per les generacions molt esdevenidores de l'any on el gran Borriana F.C. va guanyar molt gloriosament la SUPCA (la millor lliga del món, la Superlliga dels Països Catalans), en fi, tants de mil·lennis com no romanguin fins que la total fosa planetària no s'esdevingui, ni sigui d'obligació per motius de natural desenvolupament universal, i clàssics els meus escrits doncs esdevinguts així mateix per a una eternitat ben entesa... I ambtant, què? Ambtant, ai, els qui escriuen els guions d'aqueixes ximpleries a la televisió i arreu, es desfan en despeses, tots milionaris, segurament; o si més no, prou tipets; permetent-se deliberadament de donar desdenyoses propines i tot, amb les quals tants de nosaltres, heroics genis maleïts, qui només mengem (de franc) quan trobem re edul part de terra, vora el born quan les marmanyeres ja han fotut el camp, o a les escombraries rere els supermercats, prou que, amb només una de llurs dispendioses gratificacions, ens fotríem, durant un mes i mig cada dia si més no, un tec opípar, ja et dic.

Ara, ullant sorneguer cap al veí de barra, després d'haver-se escanyat amb un bocinet del badall de pa amb no re que es menjava, «He perdut el costum de menjar!» — li diu, a tall d'acudit, amb la gola encar mig engargussada.

On s'hi fica na Sílvia, la cambrera lleugerament lasciva, trufejant, «Patètic com pitó amb tonsil·litis, renoi!»

Respon l'escriptor unànime, «Profètica te'ns atanses i quina aura de puritat alhora no desprens, Silvieta, Selvatana Amor! Estranys averanys ens desvetllen galivances!»

Flegmàtica l'escarnufa amb: «Com la font polsegosa a l'oasi és galiva pólvores cosmètiques, no pas a les galtes cendroses del moribund, ans a les dels membres més selectes del club de senyorassos més exclusiu, xeic!»

Conspicu, l'E.A, l'escriptor anònim se l'apunta, amb el «xeic» i tot.

Notes fragmentàries com aquesta, pescades al vol, omplen el seu calaix altrament rònec, i qui sap quan les sacrificarà bo i situant-les, a tall d'esdeveniment ver i sincer, entre els altres mormols de la musa, a la seua narració corrent.

I en acabat diu, bo i agafant el pom de la porta: «Font d'oasi, Sílvia, de debò n'ets tu!»

La Sílvia, efectivament, n'és un dels brocs d'on en ragen més... Una mena de musa de xibiu en indret no gaire accessible i doncs poc freqüentat ni entrevingut. Com l'altra musa, la de debò, la qui quan es passeja amb bastó i barret pels viaranys més allunyats i abruptes del parc, li sura a la vora, pels núvols ensonyats, i l'acompanya sempre, aparentment soliu, ell, mes de fet, mercès a ella, mai tot sol i pelat, mai!

Amb això se'n torna vers el cau. S'instal·la davant la màquina d'escriure. D'espetec, amb el suggeriment de l'oasi d'adés, es veu (en imaginació, és clar) transportat al desert.

És un desert groc i blau, i verd, no oblidéssim pas el verd, ple de llum i vivor. Amb camells? I hi ha potser llangardaixos, serps, fennecs? Què me'n dius dels ocells? Estruços? Els estruços més estruços, de vigilants, és clar, amb el cap ben al fons de la duna més a tocar de mà (de bec). Ah, i qualque esbart reduït de cueretes? Pardals de bardissa? Moixonets d'aquells tan escarrabillats qui escarneixen tota mena de fressa — xiulets i piulades, i també instruments i màquines? Qui sap. I potser, entre les flonges dunes, lleons i tot? Famèlics, amb ullals esmolats? Els escorpins ensorrats? Els àspids cleopatrians? Els cucs quilomètrics dels traus eixuts i amagats, que són paranys naturals d'arena bellugadissa, els quals cucs et trauen de sobte dels traus uns becs infundibuliformes que et xuclen sencer, ni que no siguis gens aganyit? I en acabat, oh, els com se'n diu...?

La imaginació de l'I.A., l'inconegut autor, jaqueix anar ses regnes; se li desboca una mica. Hi veu microscòpics titans amb gegantines tites. Ha llegit trossos sencers de les mil nits — i una d'afegitó. Va ben encaminat.

A la terrassa de la casa del davant, entre les torretes d'alfàbrega i begònia, s'hi passejaven dues parelles de tudons. Esdevindran aqueixos tímids tudons de terrat urbà agres i repelencs ocells Roc...? Veurem. Qui sap. A tots ops, som-hi a omplir fulls, xeic!

L'A.O., l'artista ocult, continua fantasiant... A Egipte... Prou és on no devem pas ésser de debò, fa? Què en sabem més? No gaire. Mes prou segurament per tal d'amanir una mica la narració... Els escandalosos déus egipcians, les mòmies vivents, els sacerdots necròfils... Ui, ui, ui, para el carro, tu... Objectes i subjectes de malson! De greu malson, nós que ja prou la fam, amb ses dentetes inexhauribles de ratolí, prou

insomnes i mal païdors ja no ens vol! Massa cavil·lar-hi, en aqueixos objectes i subjectes mòrbids, àvols, malalts i feridors, tanmateix t'hi adormiries a la llarga i... Quina nit no passaries, capgròs. Una de molt fotudota terror, una de les pitjors de tota la sèrie...

No fotéssim, musa, potser que canviéssim de tresc...

Només cal introduir-hi... El ball dels vels... La inventada espiritual hurí, l'alme qui et magnetitza, la sílfide etèria, l'odalisca celestial, voluptuosa a desfer... Una altra Sílvia fantasmal, cambrera de fantasmal barri xinès de caravanserrall... On cada comboi no combat cobejances i complits complots...

Car altrament, amb els malsons i sense pèmpins... Sense pèmpins ja ni per al lloguer ni per a la teca, com és que mai podria, el bon I.I., l'intel·lectual ignot, sortir ara mateix i llogar-se cap noia com na Sílvia, ningú qui el gomboldés, i a poc a poc li esborrés, amb l'agombol constant, les espaordidores atziagues obsessions...

Som-hi doncs, en canvi, es diu, amb les bones vibracions magnètiques de la seua ardent i molt lúbrica musa de suara; musa de bon trobador... Trobador insigne qui troba, sortós i hàbil, hurís, odalisques i d'altres venustes cambreres de barri xinès... Això és allò que et cal, aquest consol, aquest amanyagament gentil i generós de les beutats inaprehensibles...

Pensiu, meditatiu, relaxat... Ullprès utopista, tàctic universalista únic, entra doncs lliurement a la zona del somieig productiu... Que rutlli, que rutlli... Que rutlli el secret mecanisme de la inspiració... Lleixa't conduir a lloure per l'etèria maneta de l'adorable musa dels muntanyencs

camins i de les automàtiques excursions pels divins territoris límbics...

I passéssim sense pus als personatges... El protagonista n'és... És... És un ordinari! Havia de lliurar essencials queviures per a la supervivència d'uns assetjats ens casa senyorial que rau força lluny, devers l'invasiu desert... Amb el seu trastocadet tricicle, l'heroic ordinari anava afeixugat amb munts i munts de caixes i sacs i capses, i ara... Anava rere un autobús (un autobús disfressat en autobús per a infants, mes en realitat ple de bòfia soi-disant antiterrorista...?) i, vols-t'ho creure, essent de nit, l'ha perdut de vista (l'autobús hipotèticament protector!) en un tombant molt polsegós... És clar, un tombant agut entre dunes altes, i llavors... Llavors no sap on recony s'enfonya... Perdut!

Perdut al desert infinit sense vies ni dreceres, ni ombres de frescs fullatges, ni ombrívols passatges arbrats amb moixons i plegamans i cigales i murris quadrumans... Ni fonts ni peixets... Ni tresqueres de bosc... Ni oasis, no, ni oasis ni caravanserralls...

S'ensuma l'I.E., l'inventiu exegeta, un text segurament aquest cop vendible! Vendible, vós!

S'embala... I s'imagina ara allò que cap autoritat sobre els deserts i les aventures que s'hi escauen prou deu dir-hi, a un o altre dels plecs de texts que té desats per a llegir-los eventualment... Hi toquen, a tall d'arpa, molt melòdiques, llurs teranyines, les simfòniques aranyes negres... Del desert. Sí. Bon ambient.

I els genets embolicats en moltes de flassades i llençols... Hi cavalquen com embriacs... Els desconfeix l'arret (amb el vit

en arreçó, ço és, trempant) que se'ls dreça ben amunt (passat el melic) i de continu, a temps i a avinenteses, vós, del tot extemporanis, inesperats... I, ai, per osmosi típica dels desèrtics ambients, a llurs muntures i tot (vits descomunals, monumentals, aquests darrers, comparats als llurs molt més discrets tanmateix)... L'explicació, és clar... Que, a la rítmica gropa, pell a pell, i tan embolicats en llençols, se somien (mig desperts) al llit... I cauen de cul de trast en trast damunt la no pas gens dura sorra... I els aràbics cavalls se'ls en deuen riure com conills... Encar rai que, trempant, no se'ls pixin sobre... I llavors... El dol de la decepció, perdó, vull dir, del desencant, ço és, la desil·lusió, dels genets...

I si substituíem cavall per camell...? Potser un camell, més dramàtic, i millor trempaire que no un cavall...? Nota per a la deguda ulterior revisió...

I ep, l'aparició de qualque geni! Genial! Un foc colgat de rancúnia i set de revenja de sobte se li deixondirà... Quina fugissera impressió més impressionat! Fugissera que tanmateix no fuig, que insisteix i urpeja i es manté. Que fotja i grufa i barriga amb alè de bacó de fems fart. De xaró vaporós ninot de guix de miracle indiscret entre pampallugueigs d'incertes espelmes. Cop d'efecte en tot cas, vós. Dibuixa'n, de la fumejant aberració, enjòlit i ambulant, els geps i els monstruosos aücs! Tan lleig és que els miralls esmicola... I el cresp de l'estanyol a l'oasi esvalota i, esvalotat, anuncia, amb averanys ominosos, la revolució... Com tothom sap, «de la carronya putrefacta dels colons, els colonitzats, gloriosament lliures, n'emergeixen llavors...» Així que... Abans cap suïcidi col·lectiu, cars autòctons, penseu-hi... Només cal contribuir per tots els mitjans a la putrefacció de l'invasor... Mai no l'estintoléssiu ni doncs obeíssiu! L'invasor cap mena de reconeixement, no pas, mai!

Escorxa-rosses reputat, hom el coneix només de veure'l pel carrer, de capcinada i prou, pel cap alt, i a córrer… No el tractéssim pas… Les brutícies que fot/ a la taula i al llit/ et demostren que/ no té el seny complit…

En un escaient apart transcendental, l'I.I., l'incomparable intèrpret de tota veritat, assajava ara d'entrelluscar a través l'ambre trist del molt remot passat on l'espècie havia esdevinguda tan idiota qui s'havia lleixada envair… Li sap molt de greu que, crèduls, atenyessin aquell grau de mala higiene… Cert que plàcids i inarticulats no aniran pas enlloc… Els cal una empenteta dels imponderables meteors i d'altres capricis atmosfèrics, amb qui sap els infectes microbis i les deletèries emanacions que fatalment alhora no se t'hi encomanen… Simbiosis de ninot cobert d'oprobi qui no en treu altre, ell, que santimònies i jeremiades d'assassí de part dels fictes anòmals merdosos «virtuosos» qui els espleten, i en acabat els maten sense miraments… Genocidis fèrvids a canvi de què? De viure ensorrat i frustrat, sense poder filustrar ni com s'atansa la tardor de llur poble i l'extermini tan proper… Hivern perenne entre el foc… No! No, vós, no! Per comptes… Que esclatin en paral·lel i de biaix els esbarts molt irritats dels foscs ocells dels trons tramesos per llurs sanguinaris déus d'antany… Això!

Tot animal (es diu, introspectiu, el perdut ordinari…) Tot animal és individu, és a dir, ell sol, i doncs individualista i solitari; neix sol, viu sol, mor sol… Mon destí no és pas tan dolent… No pas més que el de tot altre quídam.

L'espectacle irreversible de sorra interminable que t'engargullaria… Ja te'l pots fitar de qualsevol angle o caire, tant se val, intrusiu i contundent et disciplina… Perquè esdevinguis més coherent i resistent… No pas més pec ni empegueït, ni com qui, il·lús gelós, traeix i abjura… I es

plega a llepar el ses del vil deixuplinaire.

Eh..? Què...? On...?

Es perd pel desert l'inventor com el seu mateix personatge... Hi haurem de tornar demà... La musa, potser massa generosa fins ara, triava de moment d'amorriar pels amorosívols herbeis dels seus llimbs molt particulars...

Començà doncs, per a distreure's, un dels seus tothora defectuosos sonets...

«*Me'n vaig de presseta al barri xinès*
Caldrà treure dinerets del calaix
Mal de queixals té mon peret de baix
Bona dentista m'hi toldrà l'abscés...»

Mes, com un beneit molt agraït i esgotat, s'ensopí abans no l'acabà (s'adormí com el qui eventualment mai no el llegís, segurament).

Bon profit no els faci a tots dos. I, pel que fa a la historieta, la continuarà demà...? Un altre dia...? Jamai...? Quan...?

):::(

3. (*Closca coruscant i bombolla de llet*.)

La fi, la fi s'atansa
S'ha enferritjada la balança.

Per irritats torrents en foll vaivé
Embriac endut ocell de paper.

Endut embriac per sobtats embuts
Paper d’ocell glopejat pels assuts.

La set dels assuts
Ens té tots beguts.

Írrits i rats
Tots retratats.

Errats i no
Som al retrò malbò.

(—>)

Pèrdues excelses de llefiscosos líquids de les nafres balderes:
Icors i sangs i limfes n’ixen, a lloure se’n sobreïxen, de llurs lleres.

(—>)

Navegant pòstums en bioluminescents i coruscants closques de nou, per llimbs afòtics en rius de gasos, en bombolles de llet rutilant se’ns presenten, al zenit de la nit, d’aspecte equívoc, amb amble desmanegat, surant en la buidor, esbarts d’enterramorts i roba-tombes, estireganyadament lents i a tentines, com ara tristament emmanillats a les poètiques mucoses de la saba dels fosforescents arbres funeraris. Vaporosos genis són de dimensions tanmateix serioses, logicistes estrictes qui reneixen oceànics a pruents seqüències botàniques.

De llet, en bombolles eròtiques surant, que ens pessigollejarien els qui no sonen, si encar ens en pengessin. Tant se val, tampoc no se’n segueixen tubulades seqüències.

Eren nostres closques taüts, la pell dels quals emet, tot al voltant, llums espectrals, a propòsit fetes per a acollonir precisament els espectres qui ens voldrien envair per a cardar-s'hi, cementiri selecte, l'estàtic nou llogater. Tan estàtic, ell, com un enze, i doncs vulnerable, violentable, rai.

Els morts tots l'espifiàrem, i àdhuc l'espifià ella, ma mare; i, en la darrera empastifada, quan s'escau que l'espifia, i perquè no vol que l'espifiï, prou me n'adverteix, del greu perill, i tanmateix, sí ves, l'espifií; com ella hi aní i hi queia, tomba oberta, nova ànima en pena.

I és que els advertiments perquè no et moris, ni mai en cap temptació letal no et fiquis, no han servits mai de re.

A les fosques les fulles s'hi tornaven mans, i les mans clarejants assajaven infructuosament, preses pels prims punys, d'envolar-se en la bufetejant tempesta, per a esdevenir-hi, en l'esbojarrada llibertat, pallussos papallons o elegants i delicats rats penats.

No és cap rellotge, el dalt al·ludit mecanisme; és un contrarellotge; no mesura els temps, és a dir, els eixamplaments de l'espai, els desmesura, els malmesura, gens res no en mesura, diu sempre exactament allò que li passa a l'instant pels mecànics collons. A la babalà. Si l'encert, l'endevín. I segurament, atesa la infinitat dels espais infinits, ni d'encertar ni d'endevinar, mai res gens. Només en puixconsir, com tothom, creu mai endevinar res mica. En avantconsir ningú, ni ell, mecanisme últim, cap mena de merdeta no encerta.

Fragments de recorregut corregut, sostingut assaja, mecanisme emfàtic, de sentenciar; debades. Concebut amb atributs de guerrer incendiari, marcat al ferro roent amb

acadèmiques entabanades, hauria pogut, tret que com tot jutge és boig, oferir veredictes de condemna exacta, per comptes de què es perd, entusiasmat, en el xivarri de les fungibles, tantost esfumades, xerrameques fades.

Mecanisme inútil, el trobàrem rere els monuments, cardant-se amb les dents (els queixals li paraven massa lluny) forassenyats individus qui es debatien sobiranament etzibant inservibles guitzes. «Quin galdós debut!» — vàrem dir.

«Rere els grans monuments a les fictes glòries diverses dedicats, sempre hi pots nà a pixar. Ningú t'hi emprenyarà. Hi pots nà a cagar, hi pots nà a cardar. Hi pots nà a te la pelar. Bo i esperant, si ho vols, que els efímers badocs del davant, amb la bona tranquil·la nit, pirandó tocat no hagin. I llavors, omissió movible, buf negatiu, arronsat, arrimat estretament a tota pedra, tornes, larvàtic, a la teua polsegosa capseta de somort racó de museu, on ets eixut espècimen qui ningú mai no guaita.»

Pertangueres adés, temps de regalat oblit, a les larvàtiques excrecions del llegendari hedonista, excrecions qui esdevingueren lucratives, car sovint, qui les comprava, hi trobava, de cops, bucòlics reialmes de dimensions microscòpiques tanmateix molt apreciades.

Mon cor, un rau-rau de bales que es deleixen per col·lidir, somiava, capseta del taüt amunt, que, sortós bordegàs, aquesta vegada cabut hi havia. Hi cabia, tendra capseta.

La capseta de tou tendrum on les dones hi desaven alhora tota l'abundància de la molt benèfica Banya, i ai, totes les dolenteries, malalties i brutícies del Gerro de l'altra putarreta, na Pandora.

«Ètic, el mort s’etivocava un cop més» — escriuré en el meu diari. «Diari Sexual de l’Abstinent radical.»

Capseta de meretriu amb cara de monstre i cos de quimera. Amb ardor em vimeteja. Em diu de truà, rufià, ceballot, dictàmens gens abstractes d’exemples domèstics. Tot tremola i hi tremoles.

Fica-t’hi bé, agafa-t’hi fort. El tel·lúric globus sencer trontolla llunàtic amb els divins sotracs del swing. Àdhuc els creuclavats a les icones belluguen els endurits tendrums. I als cementiris dels rics cada àvol despulla sacsa els diamants com als tolls els renocs d’ulls adamantins. Pobra canalla, poc s’esmen gens que tost se’ls abatrà damunt la molt maligna crueltat dels maleïts criminals qui envers els orquestrals batracis ja drets i fets, de cobejances, en coven de molt horribles; batracis joiosos i enjogassats de sobte robats de l’innegable luxe de llurs bons verins a llurs ben mullades llars mateixes. Món dels invasius esclafadors qui t’esclafen i t’espremen com molt tou coixí.

Coixí de capseta de taüt bioluminescent.

Impràctic poeta, de femer a femer, no sé pas si te’n recordes, anaves saltironant; n’hi havia pertot un fotimer, i hi saltironaves a betzef; cada femer t’era un roman à clef; cada romanç en clau te’ls clavava com un clau; un clau absent car era espiritual com l’aigua del meu canal que no rega sinó no re amb tota la mala fe.

I ara m’estintol com saltamartí per a caure de morros al marro del vi.

):::(

4. (*Se'm moria el sòsia fa unes nits*.)

Se m'ha mort el sòsia. No pas el soci, el sòsia. L'edat que portàvem era si fa no fa la mateixa, fotíem la mateixa cara, els nostres cossos eren pareguts del tot. Tothom ens confonia. Els seus amics (força) venien a contar-me llurs penes i goigs, i els meus (ben pocs) a ell els llurs. Érem, això també, de tarannàs ben diferents. Ell molt sociable, eu molt adust.

Això en sé d un poc amb ell parlar-hi: Espàstica dolor se li espelleix sovint al païdor, com a mi. Tràgica panxa. Llavors d'això es morí, i aviat d'això em moriré.

El coneguí, doncs? Com a conegut i prou. Passant pel carrer, ens saludàvem (no pas sempre, però; de vegades, ell o eu, fèiem veure de no veure'ns). Encapsulats cascú en el propi ordinari masoquisme psíquic, mai no connectàrem sinó molt superficialment.

Vaig descobrir el seu nom sencer anant a veure-hi la placa de la seua tomba. Una plaqueta minúscula, una tomba negligible. Home al capdavall humil. M'hi emmirall.

Hi deia:

«*Em dic Carles i em dic Reig*
Raguí al món en forma humana
Tot és la sort del sorteig
I el que hi fiu la sort ho mana.»

I darrere hi deia (la curiositat em féu tombar la pedra i hi trobí l'altre escrit, cursiu, que es veia ésser un resum de sa

vida):

«*Vaig perdre un ull i em lobotomitzaren*
Pintí amb colors molt vives miniatures delicades
Home ardit no gosí tanmateix de nits defensar-me
Per comptes de què m'amagava o fugia
No fos cas que encar perdés l'altre.»

Evidentment, mercès al fet que fugís o s'amagués, amenaçat de nits per àvols fantasmes, invasors o bòfies o brètols o boigs, reeixí si més no a no perdre ni l'altre ull ni l'altre lòbul al cervell. Fou, cal concloure, un home aproximadament intel·ligent. Com eu.

Si l'enyor, dius? Home, lleugerament.

):::(

5. (*Egregi, un dels podrits indígenes ens sorprengué mentre cantàvem*.)

En una de mes sovint extenuants caminades pel bosc, em trobí aquell jorn, en una clariana, tot un chor virginal de femelletes sordes i mudes qui cantaven quelcom o altre amb un envitricollat enrenou de signes. Anava a passar sense dir re, quan se'm llençaren damunt. Com ens barallàvem llavors, amb totes les armes de la guerra desarmada! Carxots, esgarrapades, pinyacs, i mastegots i guitzes de tota mena, de tot estil i qualitat, dels inventats i per inventar. Em guanyarien, brutals, salvatges, apassionades, tret que llur granada mamelluda mestressa aparegué. Potser era cagant rere un roure. Fos com fos, les apaivagava en sec amb quatre signes imperiosos. Llavors (ho copsí molt perceptiu per enllumenada intuïció) els recitava, sense mots, els mots de

la preclara poetessa. «*Les dones tenim dret/ A ésser violades/ Per piadoses ànimes*.»

—Moltes gràcies, senyora, però no seré pas jo qui farà aqueix tristíssim paperot — li dic, i tothom crec que així mateix em llegia els llavis —. Veuran. Prou sé, he llegits els clàssics… Prou conec que les femelles de tota era, edat, eó, i condició, heu el dret inalienable d'ésser violades per les ànimes caritatives, mes, veureu… Jo de caritat, ecs, mai; soc esquerp, adust, rònec, i insolidari; i de més a més, pitjor, sempre em fa mal la ronyonada: al mínim esforç, i haig de portar constantment faixa, i no me la trauria pas (negra i llorda) davant tantes de puríssimes verges, quina vergonya; i no pas solament els ronyons, el fetge i el cor, i les freixures, un mal horrible; i tot plegat, patir-hi rai; per això soc així, per això soc com soc, tranquil, bosquetà, boletaire, entomòleg, herpetòleg, ofiosauròleg, botànic; i no em barrej mai amb la gent, i menys amb les violables, de fet, les violables em foteu una por mefistofèlica; per elles (per vosaltres, ja em perdonareu), la temptació infernal i la condemnació eterna no s'imposen i s'instal·len; i a més, em put l'aflat, no pas tant com els put l'aflat a totes les dones, qui tanmateix, si mai els ho diguessis, et mataven a manès, ço és, a lloc i encontinent, sense pus miraments…

Havent dit mon trèmul discurs mentre, quasi imperceptiblement, anava reculant, tantost abruptament conclòs, em fotia a córrer com un esperitat. I la por que em feia, d'ençà d'aquell jorn maleït, de tornar al mateix bosc veí, on el chor d'altament disbauxades mènades virginals, en cap de llurs molt rampelludes dionisíaques orgies de ferotgíssimes cantaires sordes i mudes qui se't llencen damunt a fer-te'n bocins, no et voldria, com dic, sobtadament mort i escorxat, com qualsevol, molt més banal, miserable, Màrsies.

Ara, de recanvi, em passejava, sempre a hores buides, per la vila. Tret queací et sotja pertot (a cada vidre de finestra i d'aparador, i de taulell i de vidre de vehicle) la lluent calcomania d'un ull omnituent, un ull incessantment fitant-te i qui sap tot el que deus pensar, tret que, pel fet que l'ull qui tothora et fita et fiti, què hauries de pensar, tot anguniat, altre que cony, carall, redéu, peus de plom, i tant; i que has doncs de collons vigilar i parar compte, a tot instant i a tot estrop, amb atenció màxima, no fos cas… No fos cas. Immensament acollonit. Arreu i tothora, doncs, per l'ull ubic del robot, robotitzat.

Acabes que només et pots passejar a la teua cambra i a les fosques, com un 'conservador' eticista, i elitista i moralista, i hipòcrita i homilètic, un restret escarransit cagalló qualsevol, qui fomenta la violació sistemàtica de tot cony tant se val l'estat de maduresa assolit. Tu qui no podries ni que ho volguessis. Tu qui sempre foteres tard, qui mancares cada tren dels que esperaves o creies que esperaves voler pujar. Tu, the scum of the universe, qualcú abocat perennement a la perpètua mort, on hi desapareixes eternament. Rabejant-te en el no re d'empertostemps. Eternament mort. Quina merda de molt fotut futur. Això t'ha esperat tota la vida, aquest és el tren que segur que agafaràs ara mateix com qui diu tota l'estona. Amb aqueix panorama davant, mai! Mai no et jaquiries pas embruixar molla per cap ull de cony, ni per cap cony d'ull — òrgans ambdós superflus, innecessaris, per a la vida de la precària ment, l'única que, si més no una mica i mentrestant, creus, il·lús, que si fa no fa encar s'ho val.

):::(

6. (*L’ull del melic de l’alme.*)

Sotjat per l’ull hipnòtic del bell melic de l’alme
Em veig endut magnèticament enllà dels més alts núvols
On tota angúnia ni ansietat se’m calma.

L’impuls instintiu fent-me estranys catúfols
Se m’adorm finalment i ara en òptim reialme
Lleix passar de les passions els brúfols
Per a atènyer l’indret on hom feliç la palma:
Gloriosa planúria on mai els vents són rúfols.

Hom hi gaudeix sempiterna durada
D’una vida sense seriositats.
Tot hi és beatitud de beutat molt gruada
Qui neda tota sola pels almucantarats.

Tragèdies no n’hi haurà — tot hi serà aura
La nova edat s’instaura — enlloc no hi sura gaura.

):::(

7. (*Episodi suburbà sense que hi regni l’enveja.*)

Entre llençols i flassades, zap! L’atleta intrusiu amb una irresistible (diu) pruïja per a penetrar carn tendra.

Perdoni, li diu ella, però ja ho veu, no solament soc verge, abans-d’ahir fiu els setanta-sis anys; així que feinada, rai. Per a vós, vull dir. Per què no aniríeu al llit d’una nebodeta qui viu no gaire lluny? Ja us en donaré l’adreça, ca?

Mes atès que ja em trob ací, per què no ho intentaria? Un

forat o altre força adient hi deveu tindre per a la tasca en funció?

Si entenc què dieu, si fa no fa, el que voleu és què...? Ficar què a quin forat...?

Teniu raó, padrina. Amb tantes de disquisicions, totalment destrempat, i au.

Pobre atleta sense prou salut ni embranzida! Compadí ella.

I ara l'atleta (qui es deia Blums Bori, de mal nom Borinot Bumbum), qui fins avui s'havia sentit no pas poc civilitzat, i ara se n'adonava que era un pobre desgraciat barbàric, qui de més a més volia violar vellardes quan dormien dalt de tot, al catorzè pis pel cap baix, assolit bo i escalant com talla-robes en la foscor l'escrostonada façana del trist edifici als mèdols més llunyans de la mediocre provinciana vila, on l'escarit enllumenat municipal no pas que hi arribés sinó molt escadusserament.

Anant d'esme (no hi arribarà mai, tombarà cap a un altre carreró polsegós força abans de les envistes) vers ca la nebodeta fresca, cogita en Borinot, bo i xutant pedres del camí, que els fòssils del soler no són sinó pedres presumides, i la raó que té, no cal dir.

Al marge d'un tros del camí, ara, sanguini i ganut, voldrà pescar-hi una mora d'esbarzer, o potser un gerdó o riber qualsevol, no ho sé, en tot cas heus que arestes punxents trenquen el silenci de la nit; el crit d'esglai ha despertat els gossos, els vigilants, les serps, les guineus, els mussols... I alguns paons, els esgarips esfereïdors dels quals, també deunhidoneret.

Escondeix-te a l'ombra més densa, Borinot, i no te'm belluguessis pas fins que la clamor no s'extingís, ca? Cel brom, vent pluig, llampucs, nit sense lluna; ni averanys ni agalius no gens bons, vós. Calmem-nos a un receret tranquil...

Mes vet ací que de l'ombra afòtica li ix de sobte la visió de la rosseta no pas vestida sinó amb una samarreteta de tul finíssim, vaporós. Lleugerament colrada per les nits de lluna plena, duu un collar de garrofins i un pomet de resedes a un cantó dels cabells fosforescents. Va peu nua, i els noranta-nou fòssils ambrats del soler dels voltants se li entortolliguen fins als turmells com llenguts i queixaluts escurçons.

Li llença en Bumbum un penós esguard d'anèmic camàlic qui, tronat, feny qualque mal al cor molt perniciós, de tal faisó que ni l'esquelet no pot portar.

Li diu, arruïnant-se la rombal estructura, mig desmanegat pertot, No em féssiu mal, senyoreta, ja no valc per a re; guaiteu, àdhuc l'atzeb em duu crosses. Se li desbraguetava, i efectivament, el seu atzeb no pas que fos destrempat, és que ara havia pràcticament desaparegut del món dels existents, cruspit de viu en viu pels ferotges budells d'un paltruu tot agitat.

La visió fantàstica de la tampoc mai encetada donzella de les tenebroses nits, la qual, ara, més que no pas de samitell, sembla embolicada per fastigosos ftalats, se li'n riu, estrident, i sarcàstica, al nas.

Un atleta com tu, no em facis riure! I li fa l'immens favor d'explicar-se-li una mica, car prou es temia en Bumbum que no revisqués l'episodi tan traumàtic de la seua joventut,

quan, volent, vint-i-tres anys tocats, haver finalment relacions sexuals amb el sexe oposat, llogà una prostituta anciana, qui li deia, amb veus sibil·lines, Això rai, només et costarà un pèmpim, i que més tard descobrí que li havia entecat el cos amb mantes de xacres i brians i malalties, a part d'una legió gairebé indesencastable de cabres qui s'hagué nogensmenys d'occir al llarg dels mesos a raigs i fregues insistents de DDT.

Continuà la sinistra poncella d'urpes i ungles esmolades fins fer-ne bisturís que d'una esgarrapada (te'ls tonc i tolc, Torquat!) et tonen i tolen artèries i tendons, No fa gaire rebia una trucada enmig de la nit. La tieta em contava, des son llit sollat, com, amb dits i artells, escalaves, simiesc com cap eunuc qui en serrall interdit entrevé clandestí les esclaves qui s'entrenen d'excelses almes (tota alme engrescadora dansaire de ventre fimbradís, mai no gens gaire velada, amb tuls espantadissos, vaporosos, ca?), escalaves, diu, no pas entre esclaves, ara, llavors, ans al bell mig de la negra nit, per murs inhospitalaris, els vint-i-quatre pisos plans de la façana, per a envair-li, finestra endins, subtil i furtiu, subreptici, la intimitat, i em burxava doncs l'orella que t'assassinés rere la cantonada més fosca.

Aquesta? féu l'atleta.

Justament aquesta, i tant, li respon.

Perdoneu-me, beutat, alme delicada, no us m'enfaristoléssiu pas més; mes prou deveu saber que els atletes d'excepció som tots altament depressius; quan ens agafa l'escanyadora melangia som capaços dels pitjors suïcidis. Som bancarroters de naixença, perdedors de mena, i, un pic amb aquell estat anímic, malament rai. Malament rai. Com qui diu, apodícticament dignes de commiseració. Cada goig de

colós idiotament triomfant, ens esquitxa de mancances; i ens reconeixem insignificants; com més guanyadors, més destrossats. Ens és totalment idiosincràtic. Res no ens consola, cap garrafó d'estupefaent, cap verí ni cuinat ni cru. L'ànima llavors no és tota sinó un vernís ratat, darrere no hi ha sinó afegitons, pedaços, parracs, de desesperació. Hom guilla. Hom guilla sempre, lluny, enllà. Hom es fuig. I es fica en les pitjors vicissituds. Car com et fuigs? Maleïda perdició de l'haver nascut no pas insecte, ans això que indesencastablement no ets! Tothora condemnadament clavat a tu mateix!

Molts de fatus, asinins, paralipòmens servits d'excusa, company, féu, seriosa, l'alme perillosa. I l'eunuc tremolà.

I si... Digué, en un balbuceig acollonit. I si la delitosa tietarrona vostra, la vostra molt devotament benvolguda tieta, ho hagués somiat? Si fos estat un meteorit negre que li hagués caigut al llit? Un meteorit hauria despertat qualsevol. Els meteorits són molt alarmants. I duen nocturns somnis terribles. N'hi ha pel cel, per l'empiri, esbojarrades fonts còsmiques qui en ragen esmeperdudes, junt amb les misteriosos partícules apellades difícils; tremolen com àleps i quelcom d'embrionari les embolica...

Quelcom com ara fastigoses pells de ftalats...? replicà l'ominosa erta dansaire, amb el coltellàs a la mà.

De ftalats? M'ho trèieu del pensament! Sou pitonissa, ja ho he dit.

No pas, tanoca, que sovint penses en veu alta.

Ah. Ho veieu? La depressió et fa fer coses... Tens el cap a tres-quarts de quinze, i et fiques a pujar com astorat

llangardaix trenta-quatre pisos amunt...

Amb prou feines dotze...

Oi que sí? Exageracions, un altre símptoma. Pitjor que anar pitof. Que portar cap trompa. Un cervellot capgirat. Tot ho pensa a la biorxa. Camines adormit, com se'n diu, somnàmbul. Perdut al malson. Ca que amb els somnis i malsons hom torna, com ara arqueològicament, a la més pregona memòria de l'espècie? Quan els perills personals eren més immediats, amanosos, i per això possibles de rebutjar, de lluitar-hi, o de fugir-hi? Ço és, d'eixir-se'n doncs, sinó incòlume, viu? Els perills que correm ara són massius i no podem fer-hi re. Bombes atòmiques, guerres, exèrcits, passes, infeccions, climes fets malbé, terra mare agressivament putejada... Tot al món ens vol morts, i tanmateix ens trobem indefensos. Tot depèn de la voluntat dels qui (la merda del món, els maleïts qui suren dalt de tot, els lladres assassins) ens condemnaren, amb llur avarícia, llur cobejança, llur mania genocida, a ésser víctimes sense remei... Lleixeu-me per caritat tornar a mon cau... Us me n'apiadeu, si us plau. Si us dic que no ho faré mai pus. Que vigilaré la façana de l'estimadíssima tieta que cap altre atleta deprimit no gosi, malaconsellat, assajar de mica grimpar-hi... Què us penseu que puc fer? Altre que anar a escorxar el gat, i no pas a ca meua, que no en tinc...

Ah no? I on mateu l'araig? A cap racó del carrer? Pels esglaons dels cancells? Al llit de qualque altra vellarda indefensa, a la seua voreta escaguissadeta?

No pas, no pas. He descobert un indret idíl·lic. De somni. Potser el descobria somiant i tot... Un viarany inconspicu, a la vora de la carretera, endinsant-se a un bosquet... Rere les entortolligadotes soques dels magnífics roures centenaris...

Els bons i millors nòmades i cercamons, de moment sense sort, ens hi arribem, a poc a poc, com qui no ho vol, vespre avençat, quan la llum minva, sense que ho sembli, a clapar-hi... Només a clapar-hi. Damunt els nostres clots ja hi hem lleixades les flassades verdes i blaves, castanyes, colors fosques... I quins sons llavors més famosos, senyoreta! Les escorces magnètiques dels roures protectors, les flors espurnejants com joiells elèctrics, llurs sublimment oferts calzes joiosament espetegants, les espectacularment somrients rels enrampades, els clots calorífics... Enlloc s'hi està millor... Els companys silents, anònims, quiets com molt amables serpents... Ningú no hi ordeix, irascible, com es veu que s'escau tothora a la vila, episodis molt repugnants on la merdosa gelosia és la que regna...

Em descrius un mitreu? Un pritaneu? O és tracta d'un altre panteó de celebritats ignorades? Hi triomfa la sola invencibilitat del clandestí clostridi? És un supermercat, amb canalla poixèvola, exigent i emprenyadora, altrament mancat de tota mena de queviures? No s'hi ven de franc altre que paràsits i microbis, pestes selectes i escollides?

No us em creieu...? Gens...? Ni molla...?

Zero. I puts.

D'aflat? De baix? És la por, deessa!

Fila! Toca!

Mani?

Desa't! Fot el camp! Osta! Corr! Corr! Corr, atleta, corr!

Mercès. Agraït. Gràcies! Gràcies! Esbufegant-me! Esbú...

fegant... mmm...

(Se li aprimava la veu, lluny.)

):::(

8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25.

(*Divuit il·luminacions viscudes no gens empolistrades*.)

(8)—Quan el premi Nobel de literatura caigué dos anys seguits a ninotaires catalans, quin plaer no era el meu d'assistir, per casament amb la filla d'un d'ells, a llurs meravellosos dinars a l'aire lliure, i que bells i ben plantats que no eren els ninotaires, així com llurs amics i familiars, i llurs mullers, rosses, i sovint fàcilment colrades de cofoi embaràs pels molt intel·ligents i molt literaris acudits llurs. Sobretot els impublicables, hà! Romania dret a un racó i ho absorbia tot, i la meua dona, qui mai no s'embarassava després del tractament, ans al contrari, flirtejava no gaire lluny amb algun dels mascles tan vigorosos i apol·linis (i impremiables, ells, per massa inútils en cap mena de traça que no fos tifejar). Ara bé, nogensmenys! Quina felicitat, aquells dies, tot plegat! Quina insuperable delícia a la com més anem més hesitant memòria! A part, rememor que, a una cantonada concorreguda, contava la dona: «Les qui en sobrevivíem, sortíem amb un cor reforçat, capaç de resistir tots els perbocs, i emocions i esglais! Un tractament miraculós, recomanat, tant per a femelles com per a homenots.» I és clar que es referia al guariment de la seua

histèria. Li agafaven abans aquells esgarrifosos rampells, com gossa o ossa amb mal de queixals. I llavors el seu vult, vull dir, les seues galtes, no agafaven pas l'encantador rosat de l'embaràs de la dona fineta i rosseta, agafaven la precària iridescència del peix qui tenaç vol respirar fora d'aigua, i segur que en la seua ràbia hauria occit algú una nit qualsevol, especialment el culpable de tot, ço és, jo. A la clínica la lligaren davant el godomassí mecànic per excel·lència i l'hi sotmeteren ininterrompudament durant quaranta-vuit hores. Orgasmes continuats, prou per a omplir un bon quinquenni i tot. La guarició duraria, va dir el clínic, anys i panys. «No n'hi havia mai prou, amb un sol orgasme, o dos, o tres, com és conegut. Sovint, uns pocs orgasmes són contraproduents i tot. El millorament es declara efímer. La histèria torna amb poques hores, de cops abans l'hora i tot. I llavors la recaiguda histèrica pot ésser pitjor i tot, molt pitjor. Calen mètodes dictatorials, com per a salvar el món. Ací, en aquest cas, humilment, un diví godomassí mecànic. I al món, a gran escala, tothom amb dos dits de seny ho sap, dictadors amb aclucalls, fixats a la solució única d'aturar la histèria del consum destructor d'una terra exhausta. Uns quants de líders forts, sense democràcies ni merdes. Dos o tres campions omnipotents, qui, després de massa d'incontrolats orgasmes patits, salvin el planeta del suïcidi i l'anorreament. Car entre poc i massa, vós! És hora d'aturar la màquina esbojarrada. D'instaurar un respit global.»

):::(

(9)—Amb el cotxe d'esports a tot estrop per llargues carreteres de tancats viratges sota el joiós diluvi, escatxigant encar pus els desgraciats militars de maniobres, i espantant-los, ara totalment escaguissats, com ara sorpresos per l'enemic amb el cagalló a mig cul, faig cap, al cap de poc, al

nostre casalot a la platja. Veieu-me entrant ràpidament per la porta del darrere, i divertidament, a l'interior, sacsejant el paraigua damunt tothom qui és a la cuina. "Tasteu-me la pluja" — els dic, llambregat (pels ruixats) amb no gaire bons desigs, i ara veig ran de ràfec un cossi ple de l'aigua que cau de la teulada, un cossi amb una enorme síndria sencera dins, segurament perquè es renti sola. L'aixec (el cossi) i el líquid lleugerament bru l'he vessat dins tres o quatre tasses. Les he ficades en una plàtera o safata, i les port a l'eixida del davant. "Te per a tothom, els dic. Qui en vol?" La majestuosa diva dels cabells, de tan rossos, blancs, sempre vestida de negre, amb sabates negres altes, el seu uniforme de sempre, com qui diu, crec que tothora flirteja amb mi, tret que potser flirteja amb tothom, i se li veu que comença de granar, pobrissona, i com totes les nòrdiques majestàtiques i massa rosses, les feinades per a no engreixar-se tant, i és ella qui em felicita més cordialment pel bon té tebi que li he dut. Ara els explicaré la histèrica història dels soldats escaguissats com polles molles davant la baioneta.

):::(

(10)—Abans de tornar, ben penedit, a casa, la dona i els nens eren al magatzem, enraonant sens fi, comprant roba o qui sap quines futilitats, i eu fora, és clar, com més anem més disgustat, esperant i esperant, hores i hores, cansant-me'n, allunyant-me'n a poc a poc, i ara veient un caminet que acompanya una séquia, i heus que em dic doncs saps què? Endinsem-nos-hi, tu, i au, esguardant els rats d'aigua, els sabaters, els espiadimonis, les sangonelles, i endavant, sense por, amb les serps, llurs caus, tant se val, magnífic, som-hi, interessat com sempre per la diversa i àdhuc espectacular natura, i ara la vegetació esdevé més difícil, esbarzers, plantes enfiladisses, bardisses, que cal estalviar-se, esquivar, caminoi que de sobte s'acaba, i has de fer marrada damunt

agudells, i a l'altre costat de les roques, llavors t'hi ensopegues tots aqueixos bocins de roba, àdhuc articles sencers, gorguets i badanes, i pellisses i tulups, i caftans i bolquims, i txapkes i uixankes, abandonats, bruts i nets. Estrany, i dalt, un home qui treu el cap per la barana tancada amb ciment d'un terrat; amb el visatge molt esfereït, atalaia vers on soc, mes no pas cap a mi, massa a l'ombra, ans damunt el brancatge. Què hi ha vist? Un home mort? Bocins de cos esquarterat? Trec la mà, no pas per a veure si plou, ans si no és que sang hi degota. No? Doncs endavant, tant se val, potser l'home veu visions, hi ha aitant de boig pel món. I ara dos joves galifardeus, un parell de brivalls, passant una mica més avall. Ens esguardem desconfiats, callen, els havia sentit anomenar en Lluís, amb respecte, per xo que em demani, *—Qui deu ésser en Lluís?* I he haguda una idea, m'he tret de la butxaca el llibre que hi portava, un llibre de n'Isherwood, i amb una de les múltiples puntes de llapis que duc pertot arreu, hi he escrit, un pic oberta la coberta, al primer full en blanc, el nom d'un company d'estudi dels anys on era jove, en Lluïset Mascaró, i au, tant se val, així anar fent, som-hi, pel caminoi de tocar a la séquia, fins que no arribaré a una mena de cabana que s'endinsa al peu d'un turó rocós, la part de darrera de la diguem-ne cabana fosa doncs amb la roca, segurament foradada per a eixamplar-ne el territori; uns gossos plens de paparres i àdhuc rènecs m'hostilitzen, els faig ensumar la virolla del paraigua, que sempre que ixc de casa prou parava compte a fregar en cony de la primera de les gosses qui les repel·lents burgeses no passegen, i encar millor, si puc (cas altament rar, que mai pugui, tret que trobi qualsque calces brutes!) en cony de dona, car prou que són d'allò, com se'n diu, discriminatoris, en el bon sentit, els gossos, estimant-se prou més un cony de dona que no de gossa, pensant segurament, amb raó, que un cony de gossa, ves, a manca de millor, rai. Tant se val, hi he entrat, a la cova. Uns homes

lleigs, bruts, barroers, inveterats, hi eren entaulats sense taula, part de terra. N'hi ha qui juguen a naips, a l'Estelló Descalç, veig, (on "descalç" es refereix al fet que els animals van sense esperons, no pas sense ferradures), i on els atots són els quatre cavalls de l'apocalipsi. No els dic re, no em diuen re. Muts tots plegats, jugant de llambrecs, tant de part meua com de la llur, amb molts de significats com més no s'allarga l'estona. I ara, trencant el dens silenci, els demanava per en Lluís, un amic meu d'escola, els dic; li portava un llibre seu que m'ha demanat que li portés, m'ha donada aquesta adreça, però potser m'errava de cova. Un dels homes em fa amb el cap que entri per una porta mal feta que hi ha a la meua esquerra. Un cop soc dins no sé què fer-hi; no hi ha re, és una petit rebost desert, tot desguitarrat; trec el nas cap als homenots, els dic, —*Què faig? No sé trobar l'uix, m'enteneu, l'eixida.* I un d'ells s'aixeca malcarat, m'assenyala prop terra, a un racó, una planxa qualsevol de fustota hi amaga un forat, m'hi he ficat, badiella, o vagina, a marrameus, fins que no he nascut a una terrassa plena de llum, on rau efectivament en Lluïset Mascaró, cap dels trinxeraires, en aquells instants no gens propicis, ai, abandonat a les ires burocràtiques, reptant uns subalterns seus, els quals acollonits rai, llambregant de cua d'ull com el botxí de la banda, n'Indaleci, el somnolent, trenca ous al serjant, càstig que reben els qui malfoten, els qui erren i la caguen, hom els lliga, hom els plega, hom els aixeca ben plegats, hom els posa damunt el serjant, amb els collons penjant, i n'Indaleci, el somnolent botxí, els esclafa els ous com esclafava suara uns ous de veritat, i uns calfreds, uns tremolins de por, els pugen (als subalterns, no pas a les gallines qui volten davant allò que en dèiem cabana, mes que és més aviat una mena de gàbia més o menys moblada, excavada al costat de la roca), els pugen espinada amunt, suposéssim, car cert que àdhuc a mi mateix em pugen, els calfreds, com gèlides orbes cucotes, doncs, i àvides de

rosegar-me el clatell, tant se val. Amb petàs i caduceu, em rep en Lluïset. Els turiferaris, desvagats, fan mandonguilles. Tornant del ball, una vegada, me'n record que li deia, de jovenets, —*Guaita, tu, què hi diu: «Les Catalans aiment mieux la guerre que le travail.»* I prou s'ho devia haver cregut, car això és el feia, la guerra a l'enemic. Quin? Qui sap! Poc ens en manquen gaires. En gaudim de tants i tants! Sortosos catalans. —*Ah, ets tu!* M'ha reconegut de seguida. Cert que no he canviat gens. Puerilitat la meua, no sols de pensament, també de físic. No creixeré mai, ni mentalment ni somàtica. Em moriré popant-me un dit. —*Vine, que enraonarem*. Se m'enduu, posant-me el braçot a l'espatlla, per un altra porteta. Diu, —*Tots els camins duen a la cagadora*. M'explica que un jorn fosc, cap a les tres quarts de pixa i encar gotejant, durant el molt aspre agre de la invasió canfelipútrida, un d'aqueixos mesquins ignars vingut de les míseres terres bàrbares de molt a migjorn, li demanava que el llogués per la mort de déu. Hi ha a les posts de la cagadora privada unes ampolles de bona cervesa. Amb tota vivesa, ens en bevíem sengles ampolles. —*Li vaig dir, ja et faràs-te fotre; s'havia casat amb una dona de casa, i deia que es volia adaptar als nostres singulars costums. Sabia que era un espia*. El postulant una bona nit desaparegué. Ningú no en va saber mai més donar raó. —*Sinistra dona aranya dels ulls foradats i l'agulla clavada al cor, i amb la barretina al cap i donant la maneta al fillet, s'endinsaven al groc del desert sens fi de la llibertat*. Se n'adona que he comprès perfectament. Tracta en acabat de dir-me quelcom més, mes no pot, se n'està; quelcom altre l'en barra. El seu relat estroncat, uns ulls com unes taronges, les orelles que ens creixen quilòmetres, silents, paralitzats. Som dos ninots de firetes. Ens estrafem. M'estrafà. L'estrafaig. Les hores s'escolen soles. Fem un vaitot. Eixim d'una revolada, per la porta secreta del darrere. Dins la muntanyola, aquella cova és ara llarga, part d'arrere, com

túnel (galeria i corredor) de mina. Dos dels seus fills, experts assassins, vigilaven l'entrada de la molt com cal vil·la llur. Aclamats, als llimbs sobtats on som, hi veiem miratges. Paisatges de vila majestuosa qui adés fou perfectament incomparable en beutat i magnificència, mes que ara mostra ací i allà inicis de senectut i degenerescència. Entre els monumentals edificis fets amb astoradora traça i amb sublim artifici, observes doncs aquest enorme harmònic antic far malauradament força espatllat. Si aixeques prou la vista, te n'adones que la part més alta i bombada del far, la part adés lluminosa, voltada de forts vidres vermells, ara parcialment trencats i enfonsats, es troba precàriament estintolada, si m'esbalç no m'esbalç. Com si hom temés que pogués estimbar-se a qualsevol instant, i els remeis emprats perquè no ho faci semblen molt matussers, incapaços de servar gaire estona més aquella mena de descomunal cap nafrat. De sobte, cotxe rabent suposadament ple d'uniformats heretgets; els pistolers de la bare bòfia "nostrada" qui disparen bales que xiulant em fregaven ambdues orelles, a ell l'han foradat repetidament. El ploraven els indemnes fillets. Ambdós van abillats molt elegantment. Enxarolats negres lluents sobretots i copaltes dels prestigis: amb coloms, conills i miracles rai, com ara bombes de mà i sobtats àcids càustics i corrosius, pels folres i les interioritats. El petit, amb els ulls plorosos, m'ha dit, com si no sospités, massa pipioli, que no fos eu cap traïdor, *—Pobre papa, prou s'ho temia sempre. Però aquell matí ja havia començat diguem-ne erroni. Es deia, guaitant-se a tots els espills, «On aniré sens la perruca enfarinada?» Car no la trobava aumon. I això que ficava l'ull fins als racons de dins la nevera*. L'he interromput sense voler. Li he dit que em perdonés. En aquell moment s'aturava a la cantonada l'autobús que em duria prop de casa. Me n'anava corrents a pujar-hi, acomiadant-me alhora de l'empolainat minyó amb la mà dreta que bellugava amb un bamboleig em

feia l’efecte que prou afable i compassiu, i perfectament d’acord a les circumstàncies.

):::(

(11)—Amb una mare cretina i un pare espieta assassí a sou del maleït govern, era normal que esdevingués temptadriu de tren. Una amiga meua, l’Agnès, ja se n’havia feta als quinze anys, i quan em va tocar a mi fer els quinze, tampoc no m’ho vaig pensar dues vegades. Ben quillada i enjoliuada, sempre sembles més gran. Així doncs, endavant. Esdevinguí, com ella, i amb molt d’urc, ep, prostituta ferroviària (en dèiem temptadriu de tren per eufemisme, és clar). Àdhuc vam viure plegades durant uns sis mesos o així, fins que amb prou dinerons també em vaig poder procurar un apartament per a jo sola. No hi ha al món com viure independent. El cas que contaré ha estat el més dramàtic dels soferts fins ara. Les prostitutes de tren sovint ens troben amb tifetes abusadors. Això és sabut, i els has de guerrejar amb els millors mitjans. Però aquella nit fou la pitjor. Jo era a un tren, i el meu client era un sàdic qui ja em tocava les que no sonen. Tret que era fort i no pas tan ruc com hauria calgut. S’escaigué llavors que el tren, tot aturant-se vora una estació, per la finestra de l’esquerra me’n vaig adonar que un altre tren, en direcció contrària, també s’hi aturava. Finestra contra finestra, a uns dos o tres metres de distància, l’Agnès es barallava amb tres soldats. Em va fer signe que l’escorxaven. Aixecà cap a mi una mà on el polze era plegat damunt el palmell i els quatre dits de damunt es plegaven damunt el polze. No sé pas si avergonyit o perquè no el reconeguessin els de l’altre costat de finestra, el meu torturador s’havia absentat, això també, tancant amb clau la porta del compartiment. I amb allò vaig aprofitar per a obrir del tot els vidres de la finestra i allargar el braç alhora que l’Agnès avençava cap a mi el seu. Li oferia el meu escapulari.

Ella ho sabria explicar als criminals tifetes. Que aquell escapulari contenia les cendres de sant Llorenç qui la protegirien de tot mal. I ells com se'n fotrien, mortalment joiosos! El que no sabien els repulsius tifetes de cervell nul era que aquelles cendres eren cianur. El cianur el pispava a mon pare. Mon pare duia un escut patriòtic que, si l'obries, contenia una dosi de mort instantània, no sé pas si per a ell tot sol, o per a un munt de gent i tot. Els espies qui duen tanta de gent a la mort i a la tortura, saben què cony és la tortura dels militars i dels altres bestials buròcrates botxins d'un poder oposat, és a dir, un poder semblant o idèntic al llur, i per això tots s'estimen més dinyar-la per mà pròpia i com qui diu indolorament, abans de sotmetre's als qui, com ells, són uns massa brutals malparits nats. L'escapulari no cal dir que era ofert per ma mare; les cendres de sant Llorenç, una entabanada eclesiàstica més, una entabanada com tot el que surt dels malèfics eclesiàstics. Un Llorenç qui fou rostit, es veu, pels romans o els grecs, o qui sap, potser els xarnecs, prou en tenen la mà trencada, inquisidors de merda. Tant se val. Doncs allò fou el que anà a parar a l'escut de mon pare, les innòcues cendres. Si mai n'hagués mester, quin tip de riure. Car, pel que fa al seu cianur, és clar que llavors el meu escapulari (butxaqueta ben cosida) n'era ple. S'escaigué ara que al mateix instant que donava a l'Agnès, bo i estrebant el braç tant com podia, l'escapulari, i ella allargava el seu per a rebre'l, el meu enemic tornà al compartiment i es llençà a recobrar allò que no sabia què fos, però que el tanoca segurament que es creia qui sap què de gros, que era or, o una nota que el comprometia, o vés a saber. La qüestió que en aquell precís instant els trens arrencaren de sobte. El meu àvid malparit foté un esgarip de mort. "Què vulves vols, carallot, burxant enfora?", li devia dir el meu amic el tren, i un ferro qualsevol, plantat molt providencialment vora la via, el braç li escapçava i la indiscreta mà li tolia en sec. El boig esfereït va fer entrar

d'una revolada aquell bocí de seu braç dret tot fet malbé. Un braç que penjava amb prou feines i privat de mà, la quan, com dic, arrencada ras; la sang, a diferents indrets, en brollava a glops sincopats. Vaig riure. Ara sí que ens haurien convingudes les cendres de sant Llorenç, o qualssevol cendres, de fet! Com amb l'almirall Nelson, a qui una bala de ferro li arrenca ras i net la cama, i el com se'n diu, la peça que en resta, el monyó, l'ha d'enfonsar, segons diuen les pel·lícules, damunt un barral amb cendres per a continuar poder donant les ordres als seus mariners en guerra. Tancant la porta amb clau, vaig fotre el camp cap al corredor i em vaig endinsar a qualsevol altre compartiment, sense haver-hi d'oferir els meus serveis, car només hi havien dues velles qui, ensopidetes, pesaven figues. L'endemà o l'altre vaig llegir de la tètrica casualitat dels dos drames als trens en una noteta al diari. Quatre morts per suïcidi múltiple i segurament passional en un tren cap ençà, i un mort dessagnat i amputat per accident luctuós en un tren cap enllà. Fent abstracció de la natural tristor, per la pèrdua, pel sacrifici, de la nostra màrtir, l'Agnès, quina satisfacció i quin riure en acabat per l'escabetxada de quatre tifetes abusa-meuques més, vós! Massa poc. Ara, cal dir que no viurem en pau fins que no els haurem fets desaparèixer del mapa tots plegats! Il·lusòries vel·leïtats, ja ho sé. Cada dia en neixen més. Vols dir que per a salvar la humanitat no hauríem d'escanyar cada nadó mascle? En tot cas, de moment, és clar que si tots els antitifetes ens hi fiquéssim de valent i de debò, qui sap si no començàvem a netejar la soll global, vós! Qui sap.

):::(

(12)—Avui som a la vila capital, amb massa de monuments i mausoleus i fonts i commemoracions pagades, al llarg de les centúries, per tots els ambaixadors i els milionaris qui es

volen fer recordar en llurs bones intencions, i doncs vila on de fet no s'hi cap, i on les seccions de gent si fa no fa especialitzada són compartimentades molt estrictament. La dona m'ha dit que el nen sembla haver els peus plans, i quina dissort no fora que no pogués esdevindre carn de canó, i que el porti doncs avui mateix a ca la metgessa per a trobar-hi remei, i, penitents, ens hem d'encaminar, el nen i jo, a la zona mèdica. Per a arribar-hi, després de mil i una circumval·lacions, i un sens fi de laberintins passos subterranis, a la superfície hi hem de superar les piscines. Són piscines de tinta, i de totes les colors; per exemple, són piscines brunes de qui sap quines brutícies, i vermelles (com ara de sang aigualida); nu, amb la roba i les sabates i el nen mateix (a ell no li ha calgut despullar-se) aixecats, amb els dos braços estirats, damunt el cap, travessem una de les piscines, d'aigua i prou, confiem; ara, no gaire neta, això també; i poblada amb marietes flascs, agrumollats com llimacs, ara a un racó, ara a l'altre; alguns dels marietes, nus i blans, es desixen de llur grumoll i venen, i se t'apeguen com xereixos o cospins, i em besen als llavis, no pas amb gaires escarafalls ni gens apassionadament, i m'acaronen les parts amb el mateix gest balb; amb allò, bo i eixint-ne, som a la zona dels guaridors. Casa bròfega, humil, amb set o vuit pisos d'alçada, on viuen gent dedicada a la guarició, fetillers, remeiers, iatres, adobadors, senyadors, infermers de tota mena... Nosaltres venim a veure-hi la metgessa nostra, sempre vestida amb la mateixa bata-sac color blau cel i prou; no sabem ensopegar ni el seu pis ni la seua porta; acabem dalt de tot, amb família de mitges-merdes i de brètols. Immens, gairebé letal, problema ara amb els guants del nen. Després de presentar-nos i fer-nos els polits, i ells, sobretot les dones, no desentonant gaire. I no em saben (segurament no em volen) dir on rau la metgessa nostra. I heus que, de guants, en trobem dos parells a les dues butxaques de la jaqueteta del nen, i equivocat, tot just al

llindar, no sé per què, em tomb cap als qui ens rebien i pretenc que un dels dos parells gairebé idèntics de guants que he trobats a dues de les butxaques de la jaqueta del nen, com dic, potser pertanyen a un dels nens de la casa (canalla, n'hi ha un fotimer part de terra i pertot), i ara un dels tifes vol els dos parells, i també la jaqueta del nen, i no cal dir, ja que hi som, com a desgreuge pel fallit suposat lladronici nostre, la meua cartera i tot, i m'he ficat a cridar que allò és meu i que ni hi té dret, i, vers l'ull de l'escala, dic tan fort com puc el nom de la metgessa (*Llicenciada, llicenciada!*) i el trinxeraire es treu el ganivet, i ja me l'enfonsava, tret que ara, providencialment, a l'ull de l'escala, tres o quatre pisos de baix estant, la nostra metgessa estranyament imposa la seua autoritat (*Ep, és un client meu!*). Vols-t'ho creure que el títol de metge sobrepuja el d'un brutal esquerda-ossos qualsevol? Qui ho anava a dir que en l'escala de graus entre els sanitaris, un metge servés un atot més gros que no el dels cirurgians i maquilladors qui et recol·loquen l'esquelet o et fan una cara nova? I au, davallem, i uf quin descans a ca la metgessa del sac de franel·la blau cel! I a sobre, al cap d'un cop d'ull, ens diu la generalista, cap raó per al pànic, car el nen no ha pas els peus plans, els militars sedecs de sang aliena no el rebutjaran pas, quan l'hora arribi potser de sacrificar-lo a qualsevol guerrota fula, empescada per a robar els minsos béns de qualque terra pobra i amb poc exèrcit, de qui l'ambaixador o el dictador local potser hom suputa que no ha fet prou obsequi a la vila-capital amb força d'engavanyadors tresors bestials... La dona doncs que contenta quan no ho sabrà! Si mai hi arribem sans i estalvis, és clar, i personalment sense cap refredat afegit (entre la tebior de la piscina i el fred gèlid dels subterranis) ni amb cap malaltia nova pescada dels homosexuals de la "nostra" piscina aparentment (a primer llambrec) tanmateix menys sollada que no les altres.

):::(

(13)—O més endavant, un cop més, el darrer, per les infinites carreteres, anant de bell nou devers la platja, tanmateix molt descoratjat de sobte en veure-hi, a la vora, els quatre morts. Tombant, doncs, molt abruptament, i prenent ara una altra carretera. Tret que en aquesta pitjor, t'hi trobes ara sis morts, dos dels quals abraçats, tots plegats, com els altres, pràcticament nus, pells com ara cuirs estripats i foradats, tants de grans camions com no els despullaven i els anaven fent malbé! N'hi ha per a esbojarrar-se, per a lleixar-ho córrer tot. Assages de tornar a casa sense haver de veure més morts destruïts, i com odies llavors el trànsit continu de les maleïdes màquines assassines, no en pujaràs a cap mai més! Troba't més tard empenyent doncs el carretó ranc i estellat que t'ha donat el fuster qui el llençava, i que omplies de primer amb ampolles que el farmacèutic de Ferran no volia més, i amb els dies, tant durant el jorn com sobretot les nits, vas omplint el carretó amb fustes, ferros, parracs... I tu, impertèrrit, incessant, per interminables molt estretets viaranys, entre matolls punxeguts i fiblons i llengües de feristeles petites i grosses, de nits, com dic, sota les pluges, vora rius i séquies, i hi ha gent qui et donen potser pomes, taronges, bananes, crostons, a canvi de quelcom que els interessaria, d'altres és clar que no et donaran mai re, i gràcies, car no pas que manquin de tant en tant tampoc els qui tan sols (d'amagatotis o rient i vantant-se'n) no t'etziben pinyacs i punyalades. «Fes-te fotre, capdecony! — et diuen — Per què et penses que som al món sinó per a empudegar-nos els uns als altres?»

):::(

(14)—Llarg viatge per rectes carreteres que semblen

infinites. La dona ens porta, l'infant i jo, a una ciutat llunyana, on no sé pas si hi hem arribat, mes cert que som a una ciutat o altra, potser la bona, potser una on fem escala. La dona diu que ens lleixa sols un moment, que ara torna, que ens distraguem pels voltants, no gaire lluny. Se'n va ella a visitar qualcú o a comprar-hi quelcom. No ho sé. Amb ella, qui ho escateix? L'infant ruc nostre no sé pas què ha sentit per la ràdio? Bestieses sobre l'honor dels militars i eclesiàstics, les fastigoses falòrnies de sempre per a tindre la parròquia ben acollonida i disposada al sacrifici per a bondat i benefici dels repulsius tifes qui manen. La qüestió que prop unes firetes on la gent fa cua per a veure la xarona representació d'una imbecil·litat o altra, s'ha mesclat entre els adults, cridant que, «*Auxili, auxili!*» Maleït infant traïdor qui diu no reconèixer-me, i que repeteix enderiat que pertany als militars. Haig de fugir, abandonar-la, i ara com...? Quin paper no fotré davant la dona? «*Nena, què cony et pruu?*» li diuen, matrones greixoses i mocoses. «*Pertanyc als militars! Pertanyc als militars!*» respon, apitrant. «*Nena, torna...*» implor de lluny; i als qui la protegeixen els dic, tímidament, «*Sí ves, no en facin cas; una facècia com una altra*.» «*No el reconec, aqueix homenot*» fot ella, «*No sé què em vol, em persegueix, m'hostilitza!*» La pastosa voluda m'esguarden de mala llet, la repulsiva xurma em volen linxar, atroç disbauxa la llur, com és de costum entre l'horda descordada. Ja ho he dit, haig de tocar rajola abans no em matin a lloc. No gens coratjós davant la menor ansietat, i allò és molt pitjor, mortal de necessitat. Impuls instintiu, cames ajudeu-me, fotia doncs el camp corrent. Al capdavall, a qui li cal cap infant qui per començar ja pertany als qui ja ho crec que no gaire (o no gens) intel·ligents, ço és, als sicaris i assassins, als militats, és clar (als sicaris qui sempre puden a caserna on els boigs fastigosament s'apilen), i pertany, llas, de bon principi, com dic, segurament a causa de molt dolent casual

cabal genètic, als convençuts de la putrefacta societat, als mestres i capellans, als jutges, als constructors de màquines de guerra i brutícia, als instigadors de la postrema destrucció de la natura. Un altre entre tots els imbècils qui s'apuntaven voluntàriament a practicar brutalment la decadent tècnica de l'arbitrarisme autoritari. A qui li cal, em deia, un infant d'aqueixos. Un infant rebotegós, qui mai s'embotzegà. Llavor del diable des del primer moment! Encar rai que m'hagi rebutjat, encar gràcies que hagi desaparegut de la meua amarga vida. I m'he aturat i alfarrassava la situació. Llavors, a tret de llambrec, horitzons estranys, no hi reconec re. L'al·lucinació s'escau a continuació. En cruïlla de quatre carrers o avingudes sens fi, de vila doncs que desconec, de sobte tot hi esdevenia fosc; hi soc perdut, hom roman de glaç, no sap pas on enfilar, davant, darrere, esquerra, dreta... I què hi dec dur a les butxaques? No re. Les duc buides, sense claus, sense calers, sense saber on és ni la dona ni el seu cotxe... I ai, providencialment, nogensmenys, vols-t'ho creure! Tot d'una, com ara miraculosament, la seua benvinguda aparició enquadrada en una llum groc safrà que raja d'una finestra de dalt un edifici, oberta instantàniament amb el llum encès! I ara, abans el quadre, o més aviat el cercle (un ull de bou? una finestra ogival?), de llum no desaparegui, veig el visatge estimat de la dona avui tan entenedora; és clar, una dona tan intel·ligent... «*Aquesta nena merdosa sempre ha estada així, molt ruc; de naixença, segur; és comprensible, calia esperar-s'ho, un dia d'aquests ens n'havia de fer una de grossa; pobrissó, com has degut patir...*» Mes és clar que és tan sols, com he avisat, una al·lucinació passatgera. Que sol, n'estic, i sense remei de trobar recer enlloc, sense claus, sense calers, ja ho he dit.

):::(

(15)—Qui es vol amnèsic? El cervell, com més ric millor. Les hores més aparentment miserables, si t'hi rabegessis, esdevenien, per la màgia de la benvolença i la perdonança envers tu mateix, les més autèntiques i nodridores, les que millor no t'atansaven a l'essència que et conforma i que, sense atur, si conserves la memòria, et construeix. Remembra la il·luminació sobtada on caigué la qui havia d'esdevindre ta muller. Tot i que ja sabies qui érets, no venia pas de més, al contrari, que s'hi afegís i t'ho confirmés el parer informat de qui sabies que més en sabria. Instantània benaurança per la flagrant reconeixença! Digué n'Ifigènia Durícies, qui havia d'esdevindre doncs diguéssim mon tot director. «*Mes tu ets un voyeur qui res no l'esperona tant com poder veure la seua dona en acció amb els diferents vers homs*.» O… «*En realitat què ets, sinó un merdoset escopòfil totalment bavós i sotmès qui es mor per a albirar, tan sovint i de prop com li és permès, la seua deessa en roent acció amb els homes de veritat*.» Això em digué, si fa no fa (dic «si fa no fa» pel fet que fos la seua il·luminació, no pas la meua, és clar, i els seus mots, tot i que se'm cremaren al cervell, no ho feren verbàtim, i segurament, a la seua decisiva frase, no li faig justícia, car prou sempre ha estada ella molt més eloqüent que mai jo no fora). M'ho deia, dic, quan li revelava, agenollat prop on s'asseia, un vespre on era sola i havia trucat dolçament a la seua porta, que, essent el seu veí i, amb l'orella enganxada a la paret, espieta retut, sentint-la tan sovint fer l'amor a l'altre costat de prim muret, em desesperava que no caigués tocat, car ja veia grotesques visions i tot, i m'esmava, tot escorrent-me, immensos coets qui entraven i eixien de toves regalimoses rosetes sitges i tremuges, coets que, ensems amb el meu tímid delicat escórrer-me, escopinaven ells mateixos tanmateix com enormes guèisers. «*Em migr d'imaginar-m'ho, sense tindre on agafar-me de concret. Sí, sí; teniu tota la raó, és clar! Soc un voyeur qui allò que més s'estimaria mai de fotre,*

pobrissó, és de filustrar com la seua dona s'ofereix als homes alfa qui se la carden amb tanta d'efusió, i si no pas davant seu immediatament, per a no ésser cap maleïda nosa, nogensmenys tampoc no pas gaire lluny que no pugui atalaiar-los com es debaten passionalment.» I amb allò em defineix com a femelleta i lacai al servei de la senyorial parella dona i amant de torn. «*Ets la infame femelleta qui, nefast, tot ho empastifa*.» Soc la infame femelleta qui, nefast tot ho empastifa, i per això rep com es mereix, molt agraït. «*Bruny el motor del meu desig quan guipa el setí groc de ton vestit de bany, amb l'aigua esdevingut transparent, ta fesa gens fosa i ben fonda, ta entalla rotunda i rubicunda mostra, i no cal dir els delitosos pelets adjacents*.» I els homes de veritat com et lluquen i trempen! «*Soc el dedicat miraculós de platja i de piscina – vaig diquelant els culs i encar amb més devoció, a les carranxes de les noies i les dones, els peus de camell, i alhora és clar trempant-ne discretament, i encar pus fort quan qualsque pelets de cony no s'hi escapen, tret que res s'hi acompara amb veure't despullada al llit com guerreges amb els mascles qui pertot et penetren, orificis paradisíacs on eu, pecador, mai per decret no hi hauré entrada*.» No pas que retòricament fos gaire acrobàtic, mes es veu que se n'adona que homenet treballadoret del qui el destí és d'ésser sempre fidel sense mai pretendre a cap dels ben escarits privilegis del matrimoni, i doncs que serà ella lliure de guardar tots sos calers, i de continuar ses aventures amb tota llibertat, i encar millor coberta l'esquena pel fet de l'existència del marit, no pas que de bon principi, escandalitzada, em rebutgi. No em defuig, i allò ja és quelcom. Crec que ençà de llavors, ara esdevinguts amics, quan l'escoltava xinar rere el muret, cridava ella i gemegava encar més fort, belleu per al meu benefici, i que, doncs, hom suputava, la prospectiva de tindre'm encadenat fins on li calgués se li anava fent al magí més i més concreta, palesa i riallera, d'on que, arran d'allò,

sortíssim plegats a la piscina o al cine o a llambregar poèticament paisatges, i a pleret, on m'ensinistra inefable en il·lusió, em té de més en més vençut (a part d'això, res altre que jo no volgués pus!), fins que es convencé que prou li convenia. La resta de la historieta es desprèn del precedent. Molt agradablement esdevingut còmplice apèndix, com se'n diu, petit tímid annex, fàcilment excloïble, descartable, i tanmateix conservat per sa provada utilitat. Mes llavors amb quina felicitat d'il·luminat la meua, d'empertostemps il·luminat per la sensacional il·luminació adés de la dona!

):::(

(16)—Jo abans d'ahir no fa gaire, de repulsiu vellard qui es volta de venus nues quasi perfectes, això sí, pagant-les trinco-trinco i només per a fer-se'n la foto i seguidament fotre's fotre, car de fotre, impotent i incapaç de sempre, ni mica mai. Gens de gens. Saps què? Hom en gaudeix, de la curta durada de vida que li rau, i au. Prou, som-hi. No hi ha pas altre. Què hi vols fotre? Tota tragèdia al capdavall, ben mirada, esdevé comèdia. No hi ha re de debò tràgic, car tot al món hi és ximpleria, desori, falòrnia. I com més seriosament t'ho prens, més fots l'idiota. Ah, i enraonant de venus nues quasi perfectes i d'idiotes, te n'adones que només hi ha a l'univers dues deesses qui posseeixen les claus de la gàbia? Tothora, si els plagués, te n'alliberarien. Na Mort i Na Follia. No pas però que sempre ho vulguin. De cops, ja ho veus, triguen anys (i panys!) a voler-te'n estòrcer. I llavors, ara, merda! Per quins mals camins de màquines qui s'esgarrien totes soles, malhaja els mals invents! On és la foto dels records i els grans significats extractius...? «*El Fastigós Vetust i les Quaranta Gerdors d'allò pus Voluptuoses i Venustes*.» Enlloc! Cerca-la! I prou que en devia haver fetes nogensmenys còpies. Pler de còpies. Pler! I ara? Què dius? Havia perdut quelcom, quelcom... Un

rodament de cap. Vertigen. Trompitxols al sensori. I la conseqüència, un fort batzac. Sonora patacada! Oblit. Què? Què! Cervell que se'm corseca ràpidament. Cercant-hi, cercant-hi. Què? On? A les fosques, pensant-hi. Vanament. Havent perdut quelcom de molt important, tot i que no pugui endevinar què deu ésser, enfonsant-me doncs a la foscor total del pou de la meua caòtica memòria — i com em desficia no saber trobar-hi en acabat absolutament re! Només pou de foscor i prou. Mon cap vol esclatar, el pou fosc es vol igni i crebat en mil bocins. I nogensmenys, novament i sempre, re. Re. Redéu, tantes d'idees clares que sé que no hi desava adés! De sobte senescent, et ve a l'esment tot d'una tanmateix que, de petit, migdia assolellat, al teu primer mirall amb prou llum (el mirall a la galeria, on ton pare els matins d'estiu s'ensabona les galtes i barbeta, i llavors amb el raor es rau la barba abans cada migdia), ja la terrible angoixa, l'agonia de perdre't en el secret del no re. Car hi clisses l'iris de l'ull, augmentat al mirall... Pitjor que no les infernals dàlies de pètals imbricats estretament. Esborronadora imbricació, símbol de l'infinit esbojarrat. I ara...? He corregut de bell nou a guaitar-me al mirall un darrer cop. Astoradora, horripilant, estructura geomètrica! Geografia incomprensible, dibuixada per mà erta i espàstica, epilèptica. Un món apart, cúbic, triangularitzat, amb repeticions rombals ficades a escaire. I llavors, què? Mort de por, la pupil·la! El forat negre que duu irremissiblement a l'enlloc del no re i a l'absoluta mort de tot l'existent tan miserablement efímer! Inevitable m'envaeix, doncs, l'horror qui puja del pou fosc i buit, i sens fi ni fons, de la pupil·la. Un braç descarnat amb urpes sangonoses. Nineta violenta, mà d'infecte príncep boig, endimoniat, qui, impulsiu i mut, desdentegat i pútrid, crida victòria mentre em desconfeix i m'esterrossa i, eu caigut i de sobines, tornat balb i mesell, paralitzat, se m'aferra a la gola i m'escanya, rient-se'n més embogit encar, sense xautar-se'n gens ni de mes

imprecacions ni de mos precs, silents, impronunciats. Quin florilegi d'impietats no li adreç, enfonsat de cos (no pas de braços) als més ínfims i ecoics llivells del negre pou sens fi d'un cervell buit i un univers d'escanyador malson. Com, iracund i ofuscat, no el vaig vilipendiant sense que foti altre que riure-se'n paròdic, satíric, descordat. Llavors, amb la irritabilitat del somnàmbul rudimentàriament deixondit, amb quina auto-repulsió no em vull privilegiadament permès a la reversibilitat de tota irreversibilitat. Pagaré la remçó de la immolació si hom m'allera l'avinentesa de tornar-hi en blanc i sense condicions. A refer ma vida de primer brot. Car el maleït oblit d'aquesta present (tan malastruga) m'ha tolt altrament tot altre delit de viure. Eidèticament veient-me incessantment inesborrablement derelicte, no seré capaç de continuar vivint constantment escanyat per l'introbable. Per l'irrecobrable. Enxampat d'empertostemps en el mateix quadre del naufraig indefugible. Clarivident, esdevinc l'insurrecte, qui protrèptic, exhortatori, discerneix i denuncia el fals cosmètic que disfressa debades el trist enginy fallit que és l'univers sencer. N'esborres tot el fardam i què en roman? Què hi ha darrere? L'esquelet del príncep boig, de qui les urpes t'esperonen gens cerimonioses a l'interminable error. T'has agenollat massa de centúries reverent davant el desproporcionat, foramidat, amorf, taüt del dinosaure absent. Estúpidament accepte i laudatori, fent-hi acaronaments obscens. Les nafres a tos genolls són cruanys, cremalls iridescents. I sobre t'has envergada tot solet la putada, l'obligació, d'anar arrossegant amunt tot de pilots d'absurds càrrecs de consciència. Hòrrida haveria espletada fins a l'extenuació. Bèstia condemnada, ujat i fet malbé, tot et mol, re no et rem. Mòlt, mai remut, mor-te. Mor-te. Re d'altre no t'hi val. Se m'adorm, la bèstia extraviada. I es despertarà renovellada. Soc nou, em dic, o em diu. I després em diu, Saps què? Esplèndida amnèsia — em pispava no pas

sols tantes d'emmagatzemades inútils i puerils imatges eidètiques — també totes les taules i estadístiques, fins no lleixar-me'n sinó una, la rasa — d'escreix, oidà, amb el seu providencial ajut, oblidava tots mos crims (imaginats o vers, qui sap?). La divinal empíria providencial venus Follia em posseeix. Ella ha la clau bona. Una de les dues claus bones. Hem feta sort. Enfilem-nos-hi. Entréssim a passadís de la felicitat que mena, alt, alt, a la benaurada eixida. Som-hi. Ens en sortirem. Sortirem fora. Fora.

):::(

(17)—La foto del vellard amb les quaranta molt venustes verges nues. Quanta de significació en una simple molt antiga imatge, tu! Com la d'aquell sant Jordiet qui s'havia empassat de viu en viu el drac esfereïdor d'amples ales de muricec, mentre, encar infantó, clapava al seu bres amb la boca de bat a bat, i ara el portava, drac molt més despietat i crescut, encar dins. Era, és clar, el drac la seua ànima d'assassí. Vellard amb prou calers, ell, renovellat, fa doncs vida novella. Com ens divertirem fins a la mort! Com les feia de pollí, les farà de rossí! Envescat de vicis. I cada vici benvingut prou m'aconhorta un tram, i quan me n'enfit, això rai, un altre em ve a sostindre, generós. I així soc l'únic rei de mon recorregut. Un recorregut magre, com els recorreguts de tothom altri, tret que el meu delitosament amanit pels meus amats vicis. Moriré d'acord amb les meues condicions. No les dels daus trucats del ridícul fat que les forces imbècils de l'univers no m'han preparat. Som-hi, som-hi, menja cru, carn de verge, au.

):::(

(18)—Els documents robats a l'aeroport, amb els escrits tots fets, amb les fotos massa íntimes, prohibides. La dona

vigilant prop la duana qui fot el camp corrent empaitant la lladra! No dic re, mes prou la reconec, és n'Aretusa Fontdevila, ella mateixa, després de tots aqueixos anys pastosament escolats. Era marrec i me n'enamorava, era la minyona de ma mare. L'espiava cagar els matins, canviar-se les tovalloletes quan tenia la mala setmana, fregar-se el cony en tornar del ball i haver cardat. Li dic a la milhomes vigilant, i per extensió a les guardianes qui l'ajuden, que aturin l'agressió, que tant se val. De més a més que, de tota manera, no pas que, despullant-la i tot, li trobessin re que no fos d'ella, de la lladra, i no pas re meu, re d'allò lilat. Al contrari, entre els meus papers hi havien fotos d'ella que havia guardats molt reverent tots aqueixos anys. I ni les fotos no hi són, amagades enlloc del seu encar prou ferm cos, tot i l'edat, pobrissona. Els dic que prou, home, prou, que no la castiguin més, que la conec, que és una amiga de ma mare i m'ha volgut fet pessigolles, una facècia com una altra, i m'ha presos uns papers sense importància, i corrent tan de pressa, empaitada esfereïdament per la gossada, els ha perduts, és natural. Que avui no viatjaré pas, que em faré tornar a fer fer els documents, si de debò n'he perdut cap. Que belleu m'equivocava, i en realitat no en perdia d'important ni un. Ni que és clar que no duia cap novel·la acabada en el seu únic exemplar existent. Fantasies meues... Excuses probables que els donava perquè la jaquissin anar sense més impediments. I en acabat era natural que tot allò que no trobàvem ja no ho trobaríem pas mai. En un aeroport tan immens, amb tanta de gentada, tot desapareix. Tot s'esfuma. Tot pispat per l'aire del temps, per l'ambient, pel barreig indiscriminat de partícules alienes i compartides, i els àtoms ballarins i les molècules pendulars i les cèl·lules aglomeratícies, promíscues, adulterines, tot allò. Brutícies en ebullició. Evaporacions. Totes les bòfies se n'anaven orxegant. N'Aretusa s'esvaí encar més abruptament. Una aparició qui llavors es fon.

):::(

(19)—Un impol·lut estany, migpartit per una mena d’istme d’uns cinc metres d’amplada per on hom, si ho vol, es passeja. Estranyament, les ànegues i ànecs, i les escadusseres àligues pescadores, qui hi viuen, de tant en tant naveguen unes roques (cascú la seua) de meitat a meitat d’estany, i hom es demana si les roques, que són de bona mida, no deuen portar tanmateix potetes. Hom, ignorant, es diu, «Ep, potser hi ha petits batracis dessota qui, passet a passet, les porten a l’esquena». Sort en tenim de l’entès (un vell professor mocós i ullerós, amb toga i birreta esvellegats) qui es presta voluntàriament a revelar-nos que no. Que són roques de pedra sabonera, com qui diu mig flonges, i que els nauxers alats, amb això, i ajudats que són de més a més per l’esfereïdora o esfereïda tremolor global, pel misteriós moviment universal, pel batzim-batzam del Tot tan insegur (tot hi va en orri, ara anant amunt i, ensems, davallant, i adés anant amunt i sant tornem-hi, oi?, ja ho saps, fins a mai més), i alhora és clar per l’altre impuls convulsiu de la moció més pedestre i trivial, conegut del més ruc, ço és, pel balanceig natural, tel·lúric, de la planúria, que transportaria l’aigua del tanmateix molt tranquil estany d’estanyol a estanyol si pogués superar la passera formada pel que n’hem dit, per a entendre’s, istme, un istme elevat de, pel cap baix, quatre pams, de cops més, mai menys, tot i el balanceig terrenal que ens deia, doncs això, que els nauxers alats, rai. Que l’aigua no passi és una cosa, que les roques lleugeres, impel·lides, puguin d’altra banda fer-ho és una cosa diferent. Ha afegit l’entès que les ànegues, i sobretot les àligues, capaces elles no solament de navegar les roques dalt de tot, sinó àdhuc d’aixecar-les quatre o cinc dits damunt la passera, ho fan, no solament per esport, ans així mateix per a netejar-s’hi, com si fóssim os de sípia, les urpes, i sovint,

com prou podem veure, els becs i tot, i això a despit que aquell “sabó” que duen al cor les nogensmenys prou impressionants roques, és el mateix que hom empra de vegades, es veu que amb forta d’efectivitat, de verí contra els rats. De tot plegat, el nostre boldró en romanem ben admirats. De l’aigua tan neta (és clar, roques sabonoses, hom es diu, sense saber pas de debò amb quina seguretat lògica) i de la faisó on les ànegues no semblen fer rodolar les roques amb les potes i a força de batecs d’ala, tot i que no és pas que les roques rodin gens sinó que, aparentment, la inclinació tel·lúrica les empenyi, i les aus aquàtiques, esplaiant-se, juganeres, se n’aprofitin muntant-hi.

):::(

(20)—A l’exuberant cràter on tombà alaferit pel maleït caçador el canari, moltes d’altres malaurades mòmies de sudaris infectes, i munts de capats ermitans, i les suïcides feres decrèpites de sempre, s’hi llençaren també. Aprofitàrem l’avinentesa els qui havíem perdudes totes les il·lusions i ja només abraçàvem humiliants i feixugues renúncies, i armats amb tartanes immenses clafertes d’higièniques llambordes, ens aprestàvem a omplir-ne l’escarpat forat per tal d’obturar-lo, perquè sobretot no ens temptés pus, quan una torbadora discussió sorgí insòlitament entre els desconfits, com si als territoris més tous dels nostres cossos, a qualcuns els collons ens haguessin tornats a créixer. «Les millors decisions porten les pitjors perdicions», dèiem uns quants, i uns quants d’altres redargüíem, «Les impressions originàries sovint esdevenen les menys reeixides», i els de més enllà cridàvem, «No, no; manta vegada els mobles més ben plantats treuen fum, i les distàncies ens hi fan albirar estranys fullatges d’arbres de cementiris inexistents». Amb allò, gavines a gavadals es volgueren afegir a les esbombades diferències i es

descordaren amb uns esgarips de por. Cascun d'aquells esgarips esfereïdors ja fen i esberla prou la nostra voluntat, la qual escapçà definitivament el fet que els fictes fantasmes de tots els sacrificats no triessin aquell instant, on el foscant s'instal·lava de per de bo, per a espesseir-se i afeixugar-se, on els rebels llavors cagats rai. Sort que un del nostre tremolós planter no fos capaç de fer-se sortir de la butxaca una eina salvadora. Era una lot (que funcionava!). Què era doncs tot aquell ximplet rebombori en l'absoluta negror? Ara ho sabríem. Tot s'aclariria. Quan hom ho sotja amb prou cura, tot s'entén, tot torna a ratlla. Ara veurem quines de les nostres coneixences no s'abandonen a l'estúpida gatzara acollonida; ens n'adonarem amb quin carrincló dogmatisme no es rabegen en sofres i oprobis; i com empren llur nocturnal lleure a fotre's sotragades i ganivetades, intoxicats pels verins de les àvols idees, esdevinguts torrats cagadament pugnaços, etc. Però no pas. Era tot aquell muntatge horrorós pitjor, molt més dolent, encar. Encantats per encanteris molt sapastres, verament tanoques, l'espectacle ens foté caure els collonets als turmells. Allò era un altre infecte pelegrinatge de tinyosos moltons tot desllorigats per les fèrules d'unes poques cofoies hienes. Llur credo es basava en el rebuig de tota fita que no fos la pus tifa ni metafísica. D'ultratomba, doncs. És a dir, de cagarrina. Dominats, com li passa a cada toix irrecobrable, per la maligna superstició dels creguts "creients". Són de bell nou els mateixos de sempre; transformació rere transformació, continua surant-hi el simi primitiu qui creu en molt bajanes bogeries. De les creences imbècils que els imbècils adoren, sempre en renaixeran nous imbècils qui no podran, per llur curtedat d'idees, fer altre que molt dogmàticament re-abraçar-se-n'hi. Tots els novells, vells. De les olles, els tests. I allí els teníem, joves i puretes. Els sinistres i fastigosos "vestes", turiferaris i portadors de ciris, sovint arrossegant agenollats creuarres, i cadenots i bolotes

de ferro, i abraçats a cilicis, i fotent pler de repel·lents atzagaiades semblants, maleïts carrinclons pallassos! El de la lot i quatre o cinc més, l'apagàrem, acopàrem el bec i guillàrem com lladres; foragitats per l'ominós rum-rum que oíem, venint de l'horda de feres afamegades; filant doncs subrepticis com adventicis meteors qui en la foscor sallen, gimnastes llambrescs qui, en les escumes i bromeres del son i de la nit, són capaços, sense veure-s'hi de cap ull, de sobrar alçades i precipicis que, durant el jorn i desperts, foren segurament aitan vertigenífers i nauseabunds que es resolien solament en letal estimbada. Car prou coneixíem quina descarnada escrostonada mà trencada no tenien els betzols fanocs, els fanàtics devots, a cometre les pitjors abominacions (genocidis a balquena!), defensant de l'imaginari perill de l'intel·ligent descregut els dogmes més inútils, cruels i datspelcul. Feina (tot fugint ens n'adonàvem, pregonament despagats), feina, doncs, com sempre, inacabada. Amb prou feines començada, i ja havent de plegar. Generació rere generació, la imbecil·litat, el dogmatisme idiota, s'imposa. I a callar, ep. Fins a cap altra.

):::(

(21)—Saps què? Que manin les putes verges! Això dels polítics, no hi ha pitjor púrria, s'aferren a la sinecura i a l'exposició i a l'afalagament, i se n'avicien i no volen en acabat que els en tragui ningú, d'on que sempre acabin venuts als més corromputs dels rics. Segons el pseudo-Plató, al seu volum "La República de la Nova Catalunya", és claríssim que el millor sistema de govern és la partenocràcia. Partenocràcia arreu, doncs, això convé. No seran les càndies verges pas més rucs ni anorreadores que els qui han pujat mai a manar la gent normal, sense ínfules, ni flocalls ni xurrimpàmpols, sense ridícules fal·leres de tifeta capdecony. Són tots uns ronyosos voltors qui vulturins es llencen a fotre

de nosaltres molt devorable carronya. Tots plegats formen un convent rabiüt de malparits cruels, covards i molt rancs de cervellot; molta d'ambició i gens de sapiència. Estupiditat a gavadals. Furibunda avarícia a cos què vols, cor què desitges. Sovint són els cagallons més buits qui, per tendència innata, a base d'anar besant culs i xarrupant merdes "superiors", acaben surant. D'altres cops, és conegut, són els més criminals mai nats. Només cal sentir-los. Sempre les mateixes homilètiques buidarades. Sempre volent que ens escabetxem entre nosaltres per a llur benefici i, no cal dir, el de llurs patrons, els rics, sobretot els constructors de màquines de tortura i mort, i els qui fabriquen verins per a destruir al mateix temps el ja prou putejat, el ja prou prostituït, criminalment espletat i arruïnat, exhaurit i abandonat, planeta.

):::(

(22)—Això d'avui podria portar un títol i tot. «La Soll de Mos Pares, i el Prat Fresc de Ma Padrina.» Torní un bon matí al cap de força anys a la casa pairal, i m'hi trobí al pis de baix una completa ruïna, un daltabaix horrorós sollat per tota mena de brutícies. I ningú entre els repulsius estralls. Ara, contràriament, al pis de dalt encertí d'ensopegar-hi la padrina, tota ben eixerida i arreglada. Em deia que davallava a l'hort per la seua escala de darrere. Tot seguit, mentre eixarcolava i altrament curava molt condecentment de sos conreus, fou ella qui me n'assabenta, dels detalls de la mort dels pares, de llurs costums repugnants. I, contràriament, de la seua pròpia higiènica i sanitosa supervivència. Em diu, clarament, i accentuant cada detall, potser perquè em romangui a la memòria. «Et demanaràs per aventura, per què eu, molt més vella que no ells, soc, com prou veus, de tot viva i prou vivaç; a tots ops, gens soleta ni obsoleta. I ells què? Ja deu fotre pel cap baix una trentena d'anys que es

moriren en les condicions més fastigoses. Escolta bé. M'escoltes? “*Iode i Independència.*” Això de part meua. Sempre el iode a tocar de mà, i sempre la independència (el contrari del gregarisme i la promiscuïtat) d'incondicional qualitat personal. I llavors això altre: “*Indigència i Infecció.*” El bicèfal flagell on sucumbiren tos pares. Vivint en la indigència, i oberts a tota mena d'infecció per contacte amb gent, animals i coses bruts, corruptes i obscens no ajuda gens a afegir ni salut ni anys. La vida s'ho val si la salut no manca. Te n'hauràs adonat si doncs no ets doncs un altre pobre ruc.» Em convidà aleshores a passejar pel prat, respirant fort l'aire net, i fotent puntades als animals qui se'ns atansarien. Llavors, tornats a l'hort (esguarda'm aquest delit de bon humus; amb el moll de la bromitja d'aqueixa nit, perfecció de l'agre per a gairebé tota hortalissa; ep, no voldries pas tastar-ne la saó?), fiu que no amb el cap, que de grat no pas que me'n vingués gaire en aquell instant, mes tot seguit, rai, em féu ara mastegar naps, raves, bleda-raves... (Per què no pas enciams, carbassons, cogombres? Prou semblaven suculents!) I de llevants, agrassons, nabius, i d'altres ribers i cireroles. Un glop d'aigua de la font, i au, fes-me cas i fins a una altra. No em permeté de besar-li ni la mà (plena nogensmenys de bona terra negra) ni la galta lluent. Em foté, això sí, un clatellot afectuós, i, en acabat i de comiat, el signe, amb el dit trempat, del desig de bona sort que m'acompanyés. De la casa pairal, tot esborrant-se'm a poc a poc el somriure, me n'allunyí belleu per darrer cop amb un sentiment tanmateix de lleugera pèrdua, de nova mínima mancança, de no pas gaire concreta recança, d'ultrapassament sense retorn... D'entrenyor; això, d'entrenyor. No pas del tot desagradable, ep. Tot just dolçament descoratjant, enyoradament descoratjador: Una font propera que tota sola se t'estroncava. Les bones fonts (qui sap si te'n romanen gaires) et rauran ara una mica més lluny, assolibles solament per tiranys una miqueta més

abruptes, tirosos, comprometedors i tot de tes com més anem més limitades capacitats respiratòries. Això. Si fa no fa. Ja ho sé que no ho sabré pas explicar del tot bé.

):::(

(23)—Entre el pilot d'infants qui monejaven per la masia, n'hi havia un qui el tenia clissat — era un psicòpata (a part d'un piròman). Sigui com sigui, abans-d'ahir no l'altre, tornant al nostre estudi a un angle sovint assolellat de la part habitable de l'edifici, vam veure que uns petits ocells es retallaven a les parets crema, i en efecte que totes les gàbies dels ocellets exòtics eren obertes i que els gats se'n devien haver cruspits la resta, tret que els gats eren tots quatre lamentablement i desoladorament orbs, més precisament eixorbats, és a dir, llurs ulls havien estats, o bé arrencats o bé devorats. Eren els ocells sobrevivents qui a cops de becs venjatius els els havien tolts? O era, com gairebé sempre, una altra maleïda proesa de l'infant criminal? Romanguérem, ella i jo, una estona mesmeritzats per l'espectacle. Els tres ocellets vius semblaven ballar a un racó no gaire lluny de les gàbies. Aleshores, però, em vaig ajustar les orelles, vull dir, més aviat, les ulleres, i me n'adoní que no era pas que ballessin ni qui refilessin (els ocellets exòtics amb llurs cants extravagants). Era que el parell d'ocellets verds i grocs, amb una mica de vermell rere les aletes, xisclaven d'odi, i l'ocell més grosset, gairebé tot rosa, esgaldinyava de dolor. Car era cert que molt cruelment els dos verdets, amb ànimes de bòfia, torturaven el rosat. Un dels verds, amb el bec servava ben ferma una poteta vermella del rosat i l'altre verd, amb el bec, li n'arrencava ara un ditet, ara un altre. Esborronat, fent tots els escarufs del món, els vaig anar a fer por, mentre ella no comprenia ben bé què cony passava ni per què m'enfurismava tot d'una tant. Era una dona desdibuixada i d'allò més lenta. Vaig

prendre amb una mà el pobre rosat, i el vaig metre dins sa gàbia, on es ficà, pobrissó, a plànyer-se'n misèrrimament. Pel que fa als dos verdets, incapaç de prendre'ls, i alhora lleugerament acollonit que no se m'abalancessin damunt per a eixorbar-me, els espantí cap a la finestra oberta, que fotessin el camp d'una vegada, que no els volia veure mai més. Ho comprengueren, i finalment, renegant, tocaren pirandó, no pas abans de fotre, ara l'un, ara son germà, un bon cop de bec al nas d'ella. La vaig portar al dispensari, que me la desinfectessin, i quan vàrem tornar a la masia, el mas era cremat. Vàrem trobar, quan les flames s'aplacaren, el cos del piròman tot sencer, fet un carbó — un carbó trencadís segurament, però no pas gens trencat. Semblava una estàtua ajaguda d'esquena a terra i amb els braços i les cames aixecats cap al cel. Una estàtua d'un verd molt fosc. Vaig anar al cofre del cotxe i en vaig treure una bossa ampla de viatge en carrossa i, amb prou compte, hi faig ficar, sencer, l'infant carbonitzat. El volia dur vora el riu, a investigar-lo una mica. Em temia que a les butxaques o a qualsevol altre orifici no hi portés, embotits, encar els joiells que segurament, abans de calar foc a casa nostra, no ens havia robats. Abans d'engegar el cotxe cap al riu, vaig anar a la comuna de passat l'hort, i del pou dels excrements en vaig extreure un parell de galledes curulles que vaig tot seguit buidar damunt l'indret on trobí el cadàver. Em sembla que volia esborrar-ne les traces, o quelcom d'aquesta color; no pas que llavors pensés del tot clar. Vora el riu, recacejat de valent, se m'esmicolava a poc a poc el petit psicòpata. Damunt (una mena d'exorcisme com un altre) m'hi pixava copiosament. I ella també. I en acabat anàvem a ciutat, a cap hotel o altre. I mai més no tornàrem a la masia. Era al capdavall una masia que no era ni nostra. Que era rònega i buida quan la trobàrem, i ella i jo hi visquérem durant tres o quatre anys, i molta de canalla s'hi lleixava caure, car érem, i som, ja ho saps, molt liberals.

):::(

(24)—«Parentèticament la mena recança que les durícies i les cicatrius em desvetllen em duu novament a l'anàlisi autodidàctica de per què anit tot es va tòrcer a l'atzucac. Era un atzucac sense cap mena de trànsit, on la foscor s'havia instal·lada més i més pregona i densa, de tal faisó que tota mena de tossa hi esdevenia fonedissa, i llavors uns ulls de sípia esclataren de claror i m'enlluernaren. Mos ulls s'ompliren de saó o d'estalzí, i embrutaren com ara de rímel escorregut totes les ganyotes de terror que prou devia fotre. Els ulls enormes qui aquella llum brutal no escopinaven eren els d'algú, una dona en ple orgasme qui, d'ençà d'unes flassades enfollides, havia caiguda per una finestra de les golfes. Com una fúria eixida sobtadament de l'infern em saltava al visatge esgarrapant-me. Per comptes d'aprofitar l'avinentesa, què fotia? Enlloc d'enfilar aquell cony mullat que regalimava i feia àdhuc tollets al terra pedregós de l'atzucac (me n'adonava perquè la lluïssor dels ulls s'hi reflectia en més petit), un cony de dona com mai no havia encar tingut oportunitat en tota la meua vida de poder gaudir, ai, cabàs! Lletraferit avesat als triomfs dels avantpassats, em deia, poètic i efímer, com sempre, deprimidot, fruíssim també fugisserament de la curta miscel·lània estimbada devers l'anorreament amb la contemplació dels astres de la nit i la tranquil·litat de la foscor per ningú sollada, i no podia sortir d'aquell solc de romanticisme suïcida. I, sol·lícit i obsequiós, li deia, tot esgarrapat i abonyegat per la fanàtica, "*Senyora, s'ha fet mal? Vol que la dugui al Dispensari, vol que la dugui a coll-i-bé, amb el seu permís, fins a la Gota de la Llet que l'apedacin?*" Fou aleshores que, bo i estenent les seues aparatoses ales de muricec, la dona dels orgasmes i amb ulls de sípia encesos com projectors eixorbadors se'n tornà

volant amunt vers les seues remotes golfes. Aquell dimoni de mascle qui allí devia cardar-se-la l'esperaria (dic jo) amb candeletes. En aquell instant semblava ploure. Eren en la foscor absoluta unes gotes és clar negres. Després, al primer fanal, me n'adonava que eren de sang. I em deia, "Natural, natural; el món sencer fot el camp, tot se'n va a la merda." Tret que potser (hi he pensat aquest matí, ara mateix, parentèticament) potser es tractava d'un naixement. D'allò que en diuen un altre de tants d'adotzenats messies qui aleshores s'esqueia de treure el nas. D'ací els aparents miracles. I aquelles gotes no pas que fossin de cap nafra oberta, ni de cap mena de menstru, ni tampoc d'esbotzadot himen; eren potser (dic jo) d'esclatada placenta, de com se'n diu, de secundines, de tot aquell embalum fastigoset, i la dona qui em pensava que fos víctima d'un cardar massa vigorós i un orgasme massa eixelebrat, la dona, dic, fos el nadó, el nou messies. Disparat pel canó que era el cony de sa mare allà dalt. Car... Sí ves, en aquest món (que no?) tot pot prou ésser. Si se n'esdevenen de pertot d'al·lucinants atzagaiades...! Ara, ja t'ho dic, per aquell atzucac que s'hi perdi una altra nit algú de més valent... Perquè pel que fa a mi mateix... Jo, les meues contemplatives ruminacions i els meus poemes i fulletons, de caire no pas tan fantàstic ni increïble, tu. Jo toc de peus enterra, al capdarrer, comparat amb allò que en diuen la realitat, esborronadora calamitat que se t'arrapa i t'assetja per tots cantons. Jo no pas; tot això, ecs. Jo m'arrap als somnis, ço és, a allò únicament probable, lògic, assenyat. I viscut, experimentat, marcat a la pell de l'ànima, i en aquest cas a la pell del visatge, del coll, amb les mans totes plenes de blaus nous, i els peus i les cames garfides per qui sap doncs quin animalot amb urpes diabòliques... I... Tot això em fa dubtar d'allò que anit a l'atzucac tot fosc m'ha semblat tanmateix percebre-hi. Hi ha detalls que no collen ni encadellen prou. Hi ha detalls que em reca de no púguer saber com s'escaurien i engalzarien i

casarien millor perquè tot plegat no adquirís una certa pàtina de versemblança… Així que… Ho hauré de lleixar penjat… Demà o l'endemà, qui sap, potser em despertaré com aquell qui diu il·luminat i…»

):::(

(25)—Que per què serveixen els somnis? No fotéssim, home. Els somnis et permeten d'assabentar-te com (és a dir, de quina faisó) no t'espaviles pels diferents universos paral·lels. Avui t'has vist comprant en vast magatzem de verdures, i el propietari, un home baixet i lleig, amb fastigós bigotet de feixista, te n'adonaves que era mig boig, i que a poc a poc un atac qualsevol de ruca bogeria se li emparava, i quina manera de no saber què feia, fotent-ho tot de creus, i un dels seus fills o familiars més joves, en acabat d'haver-lo arraconat, volia atendre't, mes tot el que hi trobaves per a la cistella davant la caixa era podrit o mig podrit. Sobretot les peres. Li dius que de peres, tu, llépol rai. Que en podríem dir un paio de debò "peraferit" i tot. Tret que hom podria mal interpretar-ho. Car volia dir que amava molt les peres? O que qualque pedra em nafrava? Però és clar que no hi veu la gràcia, i darrere meu la cua d'homes qui volen també comprar es va espesseint, i el nerviosisme creix. I llavors ha sonada qualque alarma i es veu que era una de les acostumades ràtzies en aquell món, una ràtzia pitjor i tot que no les de l'exèrcit o la bòfia, una ràtzia de rars salvatges primitius qui ho anorreen tot encar amb menys de fictes compliments, potser àdhuc antropòfags, i tothom llavors quin pànic i quin daltabaix, i com s'amagaven embolicats en els draps i llençols i flassades i sacs que damunt les taules no raïen sota les verdures, o, si no això, com fugien pertot arreu, i tu poc sabies com prendre-t'ho ni on ficar-te. Et venia tot de nou. No era pas el millor moment d'haver-t'hi lleixat caure. I llavors, a un altre món, tos nets i d'altres

marrecs s'esqueia que t'ho trastocaven tot, tot tan ben organitzat que altrament no tens ca teua, i en llur desordre, descobries que havien descoberts nous elements oblidats, maquinetes de fer musica, per exemple, una musica no pas desagradable, mes certament massa forta, on vas de bòlit a apagar cada instrument, i en acabat, sense repòs, no dones pas l'abast a tornar a posar cada cosa a lloc i a reng que els mocosos marrecs és clar que han continuat de desconjuminar. Tes vides són múltiples com múltiples els cosmos. Cosmos micro i macro, mes sempre paral·lels, això sí. I contemporanis, com se'n diu, sincrònics. Au, i en els infinits mons paral·lels quantes de vegades no t'has mort, i quantes de vegades no et torturaven, i quants d'episodis amorosos o romàntics no has viscuts! De vegades et fas enveja tu mateix, i més sovint és clar pietat... Tots els altres mons aparentment tan malparits com aquest, i alguns pitjors, i pocs, molt pocs, millors. Pitjors com quan empès cim avall pateixes en la neu abusos ferotges, i en la gelabror entres en desús, i escamots de pocavergonyes fosos en luxúria la teua despulla encartronada no fragmenten a burxades, i esdevens caricatura, i la teua mortalla és un glaç espès, fins que el cel plumbi no fa cap guerxina i, discontinu, el remolí caòtic d'un llamp no fum fi a la luctuosa anècdota. O millors, com l'episodi amb el danès molt panxegut, mon amic. Quan ens banyem i fem el mort i em lleixa descansar el cap al seu umflat ventrell, preciós galter on m'hi ensopiria, i quan som rere el parapet que ens guarda de les feres semilliures qui enemigues hi tresquen, sa meravellosa betza butzarruda, com m'hi amag si elles ominoses no aixequen les urpes o ja veig (augmentats monstruosament) llurs esmoladots queixals (de puntetes, com fines ballarines) ballant-los claqué per les rosàcies genives. O soc fent trescs tranquil·lament amb bons i ben enllustrats borseguins per bosquets idíl·lics, sense urnes ni vehicles de cap mena, i on de migjorn a mitjanit s'estenen circells i heures i filodendres,

i hi xiulen i piulen molt ben dotats cargolets i mallerengues, tota la vivesa i la candor dels moixons, mos amics, i sota els pàmpols, com murris barrufets, hi treuen el nas simpàtics llobatons i llistats cadells de senglar, ben disfressats d'afectuoses coristes, ah i les amfisbenes fent la rotllana al rampeu dels espígols, i entre els xipolleigs a la bassa les somrients granotetes.

):::(

26. (*Meditació calidoscòpica: molt perillosa*.)

Caganer contemplatiu consirava que: Només veus allò que creus que veus. Si creus en déus i esperits i rucades d'aqueixes, per força en veuràs aparèixer, ni que sigui en somnis — i tot per què? Per a viure encar més acollonit que no cal.

Així, bo i tornant de la fireta dels deliris, què tinc als ulls? O més aviat, què tinc al cap? Enlluernat ara mateix per fantàstiques, majestuosament gegantines, cetònies, i popíl·lies japòniques, i pler d'altres lluents escarabats exòtics qui no em vaga, massa neguitós, d'identificar. Cohesius ramats (esbarts) (eixams) devastadors sanguinaris voraços qui agreugen i empobreixen i foten malbé tot allò sublim i delitós, polit i cordial, a l'agredit paisatge. L'heroica anatomia, inclòs cada limbe peltat per minso que fos, de cadascun dels indispensables ens pertanyents a la gloriosa verdesca, corromput i corroït, ratat persistentment, com ara per ferramentetes d'ermini, i rosegat i mastegat, i vomitat i defecat pels exèrcits de conspicus, fanocs, adelerats, totalitaris, coleòpters. Perversament armats com bòfia invasora.

Víctima últimament de massa de teories escatològiques, arreu hi veig, malaconsellat, rudes detalls de la catàstrofe definitiva — la ignomínia mil·lenària del viure finalment destinada a can pistraus.

Verga en mà, l’imbècil (cruel i crèdul), una verga que regalima lleterada, l’imbècil de torn, dic, et fueteja, et deixuplina, et xurriaqueja, i entre agonies d’afonies t’exclames i braus aitan adolorit que perds el coneixement. Com trobes més tard d’incomprensible l’assolellat blau enyor dels imbècils! Els imbècils (ço és, tornem-hi, els crèduls i cruels) qui visqueren quan tot era tan pla i clar — només calia obeir ordres, per criminals i satàniques que fossin.

Volia defecar en la tenebror i, a la gatzoneta, abstret en l’abstracte i no pas en el mundà, m’esparverava ara de sobte allò que a primer indisciplinat esguard creia que fos drac igni. Triguí una mica a apujar-me els pantalons de panna. Hedonista en els pausats temps de pau, sempre m’ha plagut prendre prou temps a acabar allò que he començat. I ara, dret i habituat a la relativa foscor, alterava el diagnòstic. No era allò cap drac qui, flagrant, grinyolés ominós. Entre els pers curulls d’escombraries, hi havia a l’atzucac un tòtem florit qui feia sòpits sorolls de pedant. Es creia segurament un altre d’aquells il·legibles eminents erudits i acadèmics titans irremeiablement il·lustres. Massa savi, a dretcient s’ignora el nas i tot allò altre que davant seu no hegui, car només es diu percebre l’amagat. A l’atzucac, en un racó, entre drapots i ferums, es veia doncs que hi era com una altra absència per tothom oblidada. Hi nia i hi rau com al llit un altre remot faraó xoll, aqueratòfor, sense capell, amb fred a la clepsa, qui titlla, disruptiu, d’ignars i d’engalipats els enderiats qui encar lluiten per la sempre inassolible llibertat.

Mai no m'he esguardat al mirall a la paupèrrima paret de ca meua amb optimisme. Tostemps m'hi he vist erroni, estèticament lamentable, mecanisme desballestat, un altre desconegut, esparracat, fimícola, pruent, pudent, titella ensopit sota el gebre, si fa no fum com el quídam present. Com em deu veure ell? D'antic engarjolat i torturat a antic ídem. Metamorfosat en viatger ociós, tranquil·lament, sense cap por, cagant?

Soc gelós de mon ofici, i herpetòleg famós (famós en el meu magí, com ell savi en el seu), anava a salvar llangardaixos i sargantanes pels deserts més allunyats; hi era l'estrany en estrany viatge en estrany paisatge, plenament lúcid que sempre anava perdut, ep, mai no morfòs tanmateix, car eren ells i les serps qui em guiarien sempre al bon indret on teca prou trobava — i mam d'amagadeta font.

Sovint, massa de Sol, a les extensions il·limitades de sorres i dunes hi veia miratges. Veia ballar molt virolats lludrions cap per avall, com ara si xuclessin, gairebé perpendiculars, bellugant cos i sobretot cues, llurs colors tan vives i animades marejant-te i tot, ballant, hò, ballant cap per avall, com si xuclessin sucres o sucs psicodèlics dels psilocybes de la barretina. Sabia també que adés, no gaires de milions d'anys enrere, balenes hi gambaren; ho dic pels cetotòlits. Aquell altre jorn, havia aitambé fet un clotet per a cagar-hi, i hi trobava aquells ossos fòssils de les orelles dels cetacis primitius qui ça enrere, com dic, feia a hores de llavors ja remotíssimes saons, alegrement no trescàvem (vull dir, trescaven) enmig d'aquells oceans ara traspassats enjondre, qui sap on.

Ric en potassa, sarcàstic em depenyia mussol entre taronges de taronger perfectament conreat en aquells fonaments de feraç cendra, mentre una orquestra de microscòpics musics

em tocava a l'orella dreta les injuncions de les qui, apotropaicament, per força i per superstició, hauria pus tost de preterir.

—Subtilment traçudetes en les arts sartòries, sútils, cisòries, som tres paies bones amb ulls de serp. Som les tres belles puntaries de cap vilatge costaner. Modestetes verecundetes modistetes, lèsbiques, amables, grassetes, no gens camusses, no, de qui les gràcils mans semblen molt profitosament sembrar, i qui a gratcient, àdhuc sovint eufòriques, cosim, sargim, tallem, fem puntes, fem ganxet, fem mitja, i (per què ens en planyeríem?) de re no ens planyem pas, i (prou cal creure-s'ho!) prou fem contentets tothom.

"Ressusciti! Ressusciti!" Citen i reciten (tríada ben triada!) les satàniques eumènides amb cintures d'èumenes; són ensacant, rítmiques, amb inflexions de bon jazz, avellanes, ametlles, nous. Han envellides, llas! Com envelleixen les rosses, adés tan sobergues, i ara totes arrugadetes, oceàniques deesses de la revenja per la revenja de temps oceànic blasmades i punides.

On colgat i sebollit sota múltiples dunes formades en ziggurat o pagoda, em veig doncs per cap providencial terratrèmol (mercès, erínies!), ostat, tret, tolt, a la insabuda, del fons irrespirable del clot resclosit on metges empeltats de crancs al cap, a tall de banyes, amb d'altres grelles i brots ressuscitats, ja em processaven de fems o de fertilitzant no sé pas si gaire sa. Ixc del cràter o més aviat de la corol·la, i ascendeixc vers el cel cendrós, lluna de mel en baló perfumat, meravellós encant, per a atènyer cap altre lloc banal on en Jou no escriu, perenne i desesperat (car no pot fer altre, condemnat per l'eternitat a l'eternitat), sos idiotes palimpsests.

Prou. Avui no hi vull pensar més.

Això havia dit: “No hi vull pensar mai més.” Dit i repetit, de petit, als cinc i sis anys — tornat un jorn atziac de la farinera “La Meta”, amb la grotesca incessant maquinària d’ensacar farina, i un altre jorn maleït amb el nombre incomprensible de cinc-mil en el film “Els Cinc-mil Dits del Dr. T.”, amb un piano sens fi de tecles infinites — on els malsons de l’eternitat, de l’il·limitat i de la immortalitat — les tres terrors més diabòliques — m’han robat el viure, car no he pas reeixit jamai, sobretot en hores baixes, a lleixar-hi de burxar, enterrat en l’angoixa de conceptes tan corrosius, rosegadors perpetus del més íntims teguments a ventrell i cervell.

I així, ressuscitant ara i adés, per què fer-hi? Per a tornar al mateix clot. Retornar-hi fins a la fi, ja ho sé. Meditacions sempre vanes.

Psè. Res.

):::(

27. (*Exeunt homodromos omnes*.)

Per començar érem quatre — les bessones Oixum i Iansà Fontglaç, i els bessons Cesc i Cenç Montesquiu.

I ara? Érets un, érets quatre, érets qui-sap-los.

Atès que mai no sabíem qui era qui, poc que fèiem distincions idiotes com l’altra gent. Cascú de nosaltres era ell

mateix i tothom altri, de tal faisó que aviat oblidaves qui érets — això si havies mai estat ningú, vull dir, algú, tant se val.

Cascú es creia qui volia i clapava amb qui volia i s'entenia amb qui volia. Com déu mana. vós. Les Fontglaç i els Montesquiu eren intercanviables. Re de superficial (i re en cap persona de les altres no hi ha mai que no sigui superficial) no comptava. Ni el sexe. El sexe, un detall negligible, com tothom sap.

Ens hem trets els trets i així, tret que quelcom altre (cap altre tret impossible de reconèixer fins que no s'engega amunt) no ens denuncïi, rai, cap de nosaltres no es pot ni identificar ell mateix. Oidà! Triomf de la no-identitat, l'anonimat perfecte, el no-reconeixement assegurat, cap consciència pròpia. Visca, vós. Cascú un aiguabarreig. Em dic com tothom. Oixum-Iansà-Cesc-Cenç. Enç-esc-nsà-xum. Muixasncseçne.

Muixasncseçne Molts — com ens diem — per si algú ens ho demanés.

—*Quin nom més estrany!* — alguns dels ximples a les botigues remarcaven. Responíem: *—Oi que sí?*

Monstre carnavalesc, ninot absurd, voraçment fagocitari. És clar. Menja per quatre! En microcosmos de putxinel·li, es troba ictiòleg naufragat entre maragdes costeruts de furients enormes onades salvatges, i amb allò tendíem als mals de cap.

I s'escolaven els anys, com per a tothom altri. Innocentment. Travessats per les vicissituds. I el nostre grumoll ho sabia. I crec que s'hauria agrumollat amb més contribucions de cos

compenetrat. Tret que la cosa no s'escaigué. Va com va.

Al capdavall, ni no re ni re no soluciona re. Tota alternativa a viure és horrorosa merda. Si al futur no hi ha re o si hi ha re, ambdues condicions són esborronadorament maleïdes. De fet no hi ha futur. I viure és episodi efímer i prou. Finestreta si fa no fa clara que aviat perdrà la llum. Perdrà la llum d'empertostemps. Que hi hagués re en acabat de la llum, no hi ha re més horrorós.

Llavors, quan ens morírem, fotérem el camp ensems. Eixírem homòdroms tothom. Tot s'acabà. Teló.

):::(

28. (*Que els quanta no s'alçurin gaire, i que la civilització si us plau llavors no trontolli*.)

M'he aixecat i, embalat, he lloada la feliç circumstància d'ésser un ésser civilitzat! Soc civilitzat, he dit, esguardant per la finestra, al nou matí, el bell Solell de tardor. No soc cap salvatge ni desgraciat primitiu agenollat damunt un foc precari i malparit enmig d'enlloc, i mig mort de fred, acollonit per un univers incomprensible. Els civilitzats ho comprenem tot! I quin paradís d'ocells al meu jardí! Un jardí com la natura l'ha volgut, amb una mica d'harmonització de ma part, això i prou, sense el maleït afegitó de cap pestilent pol·luent potinga de química nefasta, això també, això tampoc. Ara, els ocells, admirables! Cascun quin individu més individual! Tots diferents, tots ocupats... I ben barrejats, cascú a la seua, alhora entenent-se i confrontant-se. Gaigs, pica-soques, merles, mallerengues, cargolets, estornells, tudons, gira-tiges i pardals... Desenes i desenes, transeünts, cavalcant llur pròpia fortuna, adés

propícia, adés adversa, ara triomfal, ara mortífera. El meu jardí al capdavall un “Manhattan Transfer” (l’heu llegit? collonut!)... Un “Manhattan Transfer” dels bons aqueferats animalons, mentre la ràdio simfònica em delecta amb les musiques ecfràstiques dels Glinka, Glazunov, Glière, Gretxanínov, i la nostra Guilla em fa el favor de passar com cada matí davant el vidre de l’alta finestra rectangular, a tall de tarja amb ull de bou per a la visió panoràmica, bo i ballant (la Guilla) amb un formatge ben rodó i ben groc a la ferramenta! Si això no és glòria, redéu! I em dic que qui es cagui en la civilització, com tants de bajans desagraïts qui no saben, pastifes, què collons s’empatollen pel món, els hauríem d’enviar darrere, als temps anàrquics de l’haver de menjar merda i clapar al ras.

I així anar fent. Llavors, quiti de tot altre capficament, cuit a saludar la padrina. Em demana on són mes germanes, na Laura i l’altra, ço que ignor, i la infermera és amb ella i em pica l’ullet, i la cuinera ha pujat a demanar-li què vol que amaneixi per a dinar, i m’acarona el culet tot passant, i ara diré, no fos cas que hi hagués qualque malpensat, que aquests dies de goig no és pas que em cardi, ni m’hagi mai cardat, ni segurament que mai no em cardaré, cap ni una de les quatre... cinc dones de la casa, ni la cuinera, ni la infermera, ni no cal pas dir la padrina i mes germanes. No soc d’aqueixa nèxia obtusa i revoltant dels cardaires, llorda fauna infame.

M’he passejat fins prop l’estanyol i m’he assegut damunt una roca on, si paraves l’orella, oïes la udoladissa dels microbis o en tot cas els microscòpics ens qui hi convivien, o, qui sap, hi guerrejaven, com si fossin de la casta repulsiva dels humans amb ridícules ínfules bèl·liques. Em treia de la butxaca el flascó amb la grapialtesa i, capcot, em fregava els bonyets que se’m cargolaven com nusos de botafions descalçats pel

vent a la sota-orella. Ho feia sense que cap neguit no m'afligís. Bonyets, els deia, ni que mai assolíssiu el gruix de l'Àrtic, o de l'Atlàntic, o de qualsevol altre pegot si fa no fot tectònic, me'n fot. Sempre serà per a vosaltres massa tard. Aleshores ja hauré esdevingut llegenda constel·lada en el cel anònim dels qui, de gelosia, mai gens.

Car gelós, ni mica, com dic. Ja ho sé que som (com sempre!) en temps desesperats, amb tothom anant de bòlit, sense reeixir a aturar-se a tranquil·lament fruir fort, ben acollonidament i admiradament astorats, dels avenços de la civilització. Pensant-se potser que són foteses, que mai no n'hi ha prou, que la desesperació vol més i més — i més. Que en buidor es neguen, i voldrien surar, i troben que tot és bassa de sofre, i no poden pas ni bleix manxar. I no veuen que la civilització duu a la llibertat absoluta on cap necessitat no roman insatisfeta, i àdhuc, si sabessin percebre els pròdroms d'allò immediatament venidor! Horitzó molt prometedor. Tot ho anem resolent. La ciència anorreant tot allò que fa bony, nyap, lleig. Tot allò malèvol, àvol, maligne, traïdor.

Que tremolin els jerarques, que llurs trets repugnants de feixistes i foralleis (i els botiflers amb fanoca carota de jutge, com deia en J.V.) pateixin tota mena d'injuriosos terratrèmols, que se'l glacin de fèrria dolor llurs cors espuris i sense escrúpols, car s'albiren a contrallum, a trenc d'horitzó, banyats amb les clarors novelles, les formes indestructibles de les etèries patums, i els tòtems viroladament mascarats, i els apassionats patufets. Quina excel·lent salutífera atmosfera no estrenem, respirant finalment llibertat, on l'agressió i el vituperi s'han girats alegrement contra els maleïts invasors, i doncs on els fins ara humiliats i sotmesos no encetem riallers la vasta escabetxada!

Aixequí llavors el cap i me n'adoní de la barqueta enmig l'estanyol. Esfaldillada, esbraguetada, amb una fufa que li plorava mocoses llàgrimes, ajaguda enmig la barca que reposava enmig del pla, tranquil·lot i calm estanyol, com dic, ma germana, la Laura Heisenberg, atiava rudement la seua amigueta, la Pepita Bohr, i l'atiava, literalment, perquè "*Fotés anar la llengua amb més traça ni perícia, collons!*".

Em fiquí a somriure, i vaig tombar el cap, i l'altra germana, l'envejosa, s'havia penjada a un moixera de guilla amb gralles a les branques. I ja no he rigut tant. Sempre havia estada una xiqueta rarota. Fins i tot a Arcàdia, la mort ve a fotre-hi cullerada, com digué el clàssic aquell. L'he despenjada i, aür i albíxeres, encar era viva! Ah, putarreta, només ho havies fet per a trencar-me amb l'esglai la idíl·lica descripció que mon consirer assíduament no filava ni on no es rabejava angèlic mon magí!

Aquest cop fou na Pepita Bohr qui aixecà el cap. Em va guipar, amb la fastigosa boca que li bavejava, abraçadot a ma germana i es pensà potser que hi havia incestuós poti-poti, vergonyós festeig. Que tanoca, pobra filla! Tots els Bohrs tan pagerols! Encar creuen que els huracans neixen de la febre d'un cap infectat que, en radiar devers la capa del cel, esborra hilarantment tota altra possibilitat que la creació d'una atmosfera altament irritada. I diagnostiquen paradoxalment que cada melodia, i com més harmònica pitjor, només duu a més ràpida exterminació de l'espècie. I destruirien, si hom els ho allerava, la ràdio simfònica que pels matins tant no m'assuauja i adelita amb l'encar més ecfràstica musica d'en Mussorgskiï! Bàrbars! No sé per què na Laurona s'hi fa tant, una fava tan mongesca. (Potser és que la seua amigueta ha esdevinguda, ben esquerada, ensenyada, una as de la conyística — fufística — llepamenta.

Això explicaria quelcom.) Sort que un d'aquests dissabtes emigraran al desert; lluny de la civilització; no cabran enlloc altre. Altrament, quins veïns desagradables, ells i llur grotesc dialecte adoptat del repugnant invasor; de tractar-los gaire esdevé genuïnament perillós. Bon desembaràs.

Qui delinqueix a ca nostra? Ningú. Som civilitzats. Hi ha l'Enriqueta, no gaire ferma, qui, com qui cagués xerri de paper rebregat, va lleixant enrere pertot on passa, paperets escrits tot arrugats; li cauen de les butxaques o qui sap si de les orelles i tot, o els impel·leix disgustada com qui escopina gargalls, i tot això, li dic, és pol·lució que enlletgeix el paisatge. Faries bé d'estar-te'n, ca? I de penjar-te als arbres del jardí (pobrissons, quina culpa és la llur?) te n'estalvies així mateix, noia, mal llamp!

Argüeix que, com Ícar quan cau a l'oceà i s'hi trobava gats i no pas peixos, tots els peixos havent desenvolupades cames i els gats ganyes, és clar, vol filustrar ni que fos d'un cop d'ull què hi ha a l'altre costat? Li dic que hi ha una manca de civilització tremebunda. Que tot hi són jocs i disbauxes de cucs amb aclucalls, i en conseqüència tot hi és anarquia amb pistoles i raors clavats a l'esquena, i intoxicacions a betzef, car de salut ni d'higiene ni de sanitoses habituds, nyeclis.

Els líquens al cul esdevenen deliqüescents i em pessigollegen. He girada cua i me'n tornava. Com en un somni, la meua capa negra aixecada pel vent pluig, anant lluny, entre comes toselles i turons eriçats, devers l'avial pairal anacrònic Castell de les Cinc Simfòniques Poetesses.

La cuinera, la infermera, que nervioses! Em demanen, "*No has vistes tes sors? Ens fa por que el temporal no les agafi profanadament fora*." La padrina, la tsarina, dalt son tron també ha sentit tronar de valent i s'ha abandonada caòtica

(lleugerament repapiejant?) a conclusions desesperades. "*Els quanta s'alçuren. La civilització trontolla; aviat, interrompuda, caldrà atendar-se fins que la resurrecció de bell nou no s'instal·li. Ambtant, millor romandre durant l'estoneta cascú a son taüt de plom. Les noies les podem amb tota lògica considerar perdudes d'empertostemps*." Per estranya simpatia, d'un indret indeterminat potser nat a la meua cambra, histèrics, uns violins demostren, destrempats, desmembrats, discordants, orfes, llur versatilitat. El desconcert corromp, despòtic, els nostres millors desigs de recuperació. Ominós, s'hi afegeixen els sorolls d'uns timbals propers. Percussió agressiva que provoca l'unànime abdicació dels reunits.

D'aquesta qui es rescabala? Perdem de cop sobte un terç de la població! I la processó rebenta i creba part de dintre. Tot hi són prejuís exacerbats, penediments i d'altres auto-intimidacions íntims, melangies contemporànies mesclades amb rosegadors afanys de revenja contra els déus ingrats, els fats desagraïts... Els nostres cors enredats... No hi hauria erudit qui ho destriés. Temem plens de raó que si la tempesta descordada no se les enduu, els gossos antropòfags no se les cruspeixin... Espaordidor!

Tret que... Xst! Trepigs d'etèries papallones... Delicades teranyines que, com inspirats circells, molt lentament i espiralment no roden, i a les palpentes escaugen i escateixen si trobaran pleixell on manifestar-se. Quina farida... Quina farida, nois! Oi que ensumem i galivem saons i agalius prenys de proesa i endelèquia que, colcant amb fermesa, se'ns atansen? Quins oronells excitats, quines orelles dretes... Quin llampec d'instint desvetllat! Quina premonició... Quin intuïtiu pessigolleig d'esdeveniment imminent... Dramàtiques determinatives escaiences a tomb de trencar... A trenc de tombar... I ep!

Aleshores, al contrari, prou ponderoses, de bracet, les dues apareixen. I ara, en acabat que ens havíem pudentament purgats amb les vacuïtats típiques dels panegírics de rigor, venia l'horeta dels flascs retrets. "*On us havíeu ficades, supèrflues? Sembla que no és pas que seguíssiu gens les regles del joc? En quins tripijocs d'amagatotis no us enfonyàveu?*" "*No som delinqüents, padrina. Som civilitzades. Hem feta una miqueta tard, això és tot.*"

Delit i delicte en circumferència viuen — a delicte segueix delit, a delit delicte. Lànguides i sadolles en acabat l'adient nodridora col·lació civilitzada, s'arrepapen, i, notòriament somalles, part de terra, entre les orquídies, la sumptuosa mullena es declara. Els batecs compassats de les gotes darreres que de llurs embolcalls no tomben donen un rampeu als dels cors que se'ns apaivaguen. Ah, beutats en la bromitja! Escruta'n tantes com no puguis, i al sensori tantes com pots importa-te'n perquè, àrdues imatges, perpètues s'hi inscriguin. Car viuràs per sempre mentre el món sigui teu.

I en fi, no era pas jo tanmateix qui se n'havia neguitejat gens. Prou he vistes manta vegada senceres llurs pells (fosques com la meua), de pergamí de cabra xagrí, amb totes les fimbrants verjures repujades formant (per a l'expert arqueòleg, car per a tothom altri què altre que hermètiques al·legories qui els voleien part damunt com obusos flongets o rantells sense fibló?) croquis adients — ponts, guals, túnels, larvades galeries — per a no perdre't mai ni en les tenebres inexpugnables de l'aparent mai pus.

I ara s'ha fet tot fosc, i, retut impotent el semen pompós del pànic, embrió abominable qui obstinadament ens empenyia al seu pou espinós de resclosida angoixa, reunits un instant

en una precària tremolosa foto mental de família que els sobrevivents potser recordaran més o menys esgarrifats en l'aprimat futur, figures esborradisses de remotíssim passat, com ara llunyans desmanegats espantalls damunt els rostolls qui pels vents de tardor temen perdre el barret circumflex i d'ací que apugin, abstrets, els braços i se'ls amanyaguin i en restaurin l'angle tot coquetó, ens diem bona nit i, qui enfilant-se, qui davallant, anem escales amunt i avall, les germanes a llur cambra, la tsarina a la seua, la infermera al recambró del costadet, la cuinera vora la cuina on el caliu roman exposant per a tot bon entenedor el vellut encès del seu vague deler eròtic, jo al soterrani on mos malsons m'han condemnat. [En mot d'en Mortull: «*Els xiscles de mos malsons/ Terroritzen l'edifici/ Foten totdeu en desfici/ I sense atendre a raons/ M'expulsen al rerefons/ Entre monstre i malefici*.»]

Llavors, tant se val, en acabat de les degudes ablucions, cascú a tot el castell ja prest a colgar-se i a neguitejar-se si fa no fa pel somni, i a somiar segurament sobre el neguit. Banal empresa una nit més.

A l'espill, te n'adones finalment que com gegantins llimacs a frec d'ull, cert que els urçols creen eclipsis. La propinqüitat ho magnifica tot. Vulguis no vulguis, ets els centre del món. Sense tu, tot es fon, no hi ha món. I el teu? On fores mills? Inimaginable un millor indret. Sense cofoismes. Situació immillorable. No hi ha, no, millor seient en aquesta carraca de carranquinós vehicle apellat Terra que s'esgarria en aquest altre fantàsticament foll esborneiat aleatori paisatge apellat, es veu, Univers.

Tant se val. Ben acotxadet, escoltant, ben fluixet, i amb els auriculars posats, la ràdio simfònica, civilitzat romans, i saps que gràcies a la civilització l'endemà no serà (per a tu, ésser

extravagantment afavorit) tampoc gaire incert. Com planys els primitius! No hi revertíssim pas, si us plau, desitges vivament. Si us plau, nois, encar un esforç...

):::(

29. (*Mestre Xeix singularment i amb escreix*.)

El cel badallà blau, ço que permeté que el nostre coet s'esmunyís, tret que a continuació es ficà a badallar negre. Negre del tot. Allò ens anguniejà qui-sap-lo. Érem plurals, i tanmateix no ens hi trobàvem.

—Quina manera més ruc d'entrar al cel!
—On és l'atzur!
—Hipnotitzats per cap Sol, esdeveníem cecs?
—Anem ben bé de bòlit!
—Firmament cínic, criminal, ens rebrega als nassos els seus circuits més excrementicis i obscurs!
—Els teguments sencers se'ns deuen fer malbé, i a quina acceleració!
—Crec que se'ns engoleix impertinent un vòrtex de total foscor!
—Quin aitan obtús coreògraf estel·lar es podia empescar aital nyap?
—Horrorós, vós, horrorós; hom no s'hi veu de cap ull, hom no s'hi veu ni el nas!

Nogensmenys havíem romasos, tot i que no ens el guipàvem, cascú amb un pam de nas. I tanmateix prou que mestre Xeix singularment i amb escreix, ans no partíssim, molt trist i pansit no ens ho anunciava. Zero il·lusions, insistia. I que el resultat sempre serà el mateix — total buidor.

Ja ens havia dit al començament que prou vàrem cometre l’imperdonable error de no suïcidar-nos tantost nats, i que ara doncs érem esclaus del viure. Que ens havíem acomodat a l’angoixa i a l’horror d’ésser, i doncs així mateix d’ésser abocats al fracàs, car la promesa de cap alliberament només ens duria a l’esborrament de tot allò pel qual no jurcàrem, decebuts, enganyats, per una natura absolutament cruel. Vivim d’ençà de nats sempre a tres quarts de pixa, i només gotejarà envides i amb prou feines fins que no s’estroncarà definitivament, a qualsevol instant del trajecte (totjorn ínfim per molt que maldéssim) que acomplíssim.

I ara què faríem? Esborneiats, a qui ens encomanàvem ni què ens empescàvem? Instal·lats al podrimener del cel, els enteniments tot emboirats, on ens emmena cap esmena? Al mateix indret, fóssim on fóssim del traïdor univers, on l’oblit se’ns cruspeix amb un mastegament molt gratuïtament frígid i tortuós i turmentós. En la foscor sagnant ens n’adonem perfectament. No hi ha lloc enlloc on la mort no rodi i aguaiti, i el pou sense fons on t’enfondres de per de bo i d’empertostemps afamegat no et sotgi.

Tot vehicle, que ens vehiculi tant se val on, trontollant no s’espatllarà, ni vagi on vagi no confluirà, sinó al mateix indret d’on, sòmines, ja no eixíem. No hi ha uix d’eixida a l’esclavatge.

I ara, atrapats al parany de l’univers, gàbia rovellada, rebuig gegantí de l’encadenament de transformacions de la matèria condemnada a mai no estabilitzar-se sinó en l’absoluta desaparició, llanguíem il·legibles i albiràvem, no pas amb els ulls, ans amb l’enteniment, que amb tota gratuïtat, com dic, érem al capdavall de debò víctimes inabrogables del flagell sostingut del viure. Perennes presoners, manifassers ujats

de renúncies, quina ens n’enginyaríem ara? Cap de bona, segur. Les bones no existeixen. Calia triar entre dolentes. Hauríem tornat a ésser joguines de la maleïda natura, tret que ni per això no servíem. Havíem menystinguda la possibilitat que, arribats al centre medul·lar del lloc on fóssim, la medul·la no fos sinó buidor, foscor i tot plegat un perboc catastròfic que se’ns enduia, sense que ni ens adonéssim, vers el vòrtex del rodament sense retorn.

Volíem plegar de viure, mes com? La paràlisi era nostra. Ni la llengua no se’ns bellugaria mai pus. I quelcom ens fotia màstecs.

Del força entès mestre Xeix n’apreníem miques. De n’Horaci, per exemple. Penjat a qualque lloc del mateix vaixell, la mateixa urna. Davallant per la duad, el darrer torrent que duu tots els morts al mateix lloc. «*Omnes eodem cogimur*. *Tots hi anem a petar*.»

Un màstec em féu vomitar el mastec. Amb brins d’allò mig mastegat, pels oronells m’eixiren així mateix romanents del darrer mormol. *Morm… morr.. morr…*

Res altre no m’era factible d’exprimir… *Morr… morr…* Com cap gat feliç qui ronqués… I fou llavors on somriguí, com mon padrí quan també la palmà. Ardit coneixedor dels plaers, inclòs és clar el de les lletres, s’escapolia finalment de tants de congriats retrògrads ni de cretins datspelcul qui tant no l’emprenyaren quan pogueren.

Soc en Joanet, em vaig dir, un gat vell vora el foc qui feliç no ronca, i se somia alat… Alat o surant… I fonent-se… Fonent-se lluny enllà… En la suau claror… En la suau clar… *Clar… clarr… clarr…*

Oi, no pas...? Oi...? Oi...?

):::(

30. (*L'anàstasi del fons del llongany*.)

Jo i ma mortalla emergíem del llongany. Que què hi fèiem colgats al més pregon de la latrina? Hom ens hi havia ficat potser (fiem-nos-en, prou sabem que la malignitat humanoide és il·limitada, però, i si només hagués estat un error o una badada de cap escombriaire distret i ben intencionat?). Hom ens hi havia abocat crec que creient-nos tronats cassigalls. Dormíem no gaire lluny i, (dic jo) per a fer net, l'escombriaire voluntàriament, de pròpia iniciativa, se'ns treia de sobre; polia el paisatge, com qui diu. Fora llordíssimes mortalles, au!

Humil ingenu enderiat amb els constants desenganys, m'havia promès mai més no delejar re. Cert, havia plegat de desitjar re — ni de viure. M'havia embolicat en un llençol estripat que em fotria de sudari (com deien que féu si fa no fa en Diògenes, per exemple), i em vessí camp enllà i endins, tan lluny com les artrítiques potes no se m'enduguessin.

Caducat, hom es penedeix i es desdiu d'haver mai intentat entendre aquest indestriable laberint que és viure. Durant les nits els esgarips d'angoixa et despullen. Fots el camp del llit girbat com un alarb. La ferum de por que fots desvetlla la perversitat nadiua de mastins, alans, gossos viverrins. Amb un hatximaki o cinyell al front, amb una divisa que hi diu: «*Agitat per l'enyor, m'enfons en la penúria*», em fot a maldar pels viaranys només fressats per salvatgines i bergants. Salvatgines benèvoles si les comparaves mai amb

els àvols desesperats bípedes, les pitjors bèsties existents.

L'espectacular violència de carxenes i d'altres mortaldats, genocidis, extincions, anorreaments... encaterina els bípedes botxinejats i botxinejadors. És palès que n'han una irresistible necessitat, altrament no s'hi llençarien tan sovint i adelerada, afal·lerada. I soc molt antisèptic, vull dir molt escèptic, que la pega humanitat pugui mai assolir l'irrisori súmmum existencial de fer que cada carnatge esdevingui, ara sí, antisèptic. Car tota carxena pol·lueix no solament l'atmosfera — l'ànima, l'esperit, la màquina i el mecanisme del cos de l'assassí i tota la malparida societat a la qual no pertany.

I el cercle no es tanca mai. Tret que l'eliminació sigui total, no pas fins com ara adreçada només a un fragment, de vegades immens, quasi absolut, de la societat. Quan tots els humans s'extingeixin ensems i alhora, la Terra haurà retrobada la vera pau. I els arbres renaixerem. A poc a poc, i pararem compte que cap altre bípede no es civilitzi, és a dir, no esdevingui odiós il·limitat eliminador del Tot.

Doncs bé, així ens trobem ara en acabat de totes aqueixes innombrables saons que despenguérem sebollits.

Sebollits en quilòmetres i quilòmetres de merda (estronts, escíbals, diarrees, matèries fecals) de tots els culs i de totes les edats i èpoques — merdes antediluvianes i merdes postapocalíptiques, tant se val — llivells incomptables de merdes primitives i modernes, clàssiques i contemporànies.

Quelcom ens impel·lí amunt, i apa, enrere romangueren les perles, els ors i diamants, i fòssils i ambres, que hom no troba, ben assolats i congriats i convertits, al fons de tot pou merdós (per poc que, fora, no s'hagin escolades eres i eres).

Gens cobejosos paleontòlegs no pas que no som, i ni abassegaríem ni adstupiríem doncs mai ni una de les sempre arbitràries i insignificants riqueses materials… Puja-hi dempeus. Ni el drap brut ni eu, cap dels dos mai no adstupeix. No som cap parell de nans maleïts qui abassegarien, submergits, cap mena d'absurd patrimoni. Som qui, si anc ha re, tost ho perd. I anc no servem ni servarem gaire re. Allò estrictament imperatiu per a no fondre'ns massa a deshora.

Ara, "eres i eres" potser és exagerat. Cal dir, més precisament, que en aquell bardò — ço és, si fa no fa, els llimbs tibetans on no pas que t'hi rabegessis, ans més aviat que t'hi basquegessis i hi bajanegessis fins que no trobessis un cos nou i poguessis llavors doncs tornar com qui diu a eixir de l'ou — es veu que quaranta-nou mil anys només no hi despenguérem, tractant — és clar que ben tranquil·lament, ep — d'emergir — com dic, de reeixir en la nostra molt àrdua anàstasi o resurrecció.

Havent desclosos, llavors com ens ficàrem… (Això sí, sempre respectant mare Natura! — Car oi que tothom sap la primera lliçó dels — tan escassos! — homes intel·ligents? — «*Cal estudiar mare Natura, perquè pare Temps no et foti un zero!*») Ens ficàrem, dic, a tastar teca. Allí érem, encantats, llepant i rostant, catil·linant, bocinets de plantes de tota mena. Rumen, reticle, llibret i quall, ens en restàvem tan agraïts, tots quatre com quartet simfònic perfectament acordat i coralment entonant irenicons! «*Tot per la Pau! Tot per la Pau!*»

I ara, prou tipets, tot ho ben estudiàvem, com ens fou recomanat — paisatges, bestioles, firmaments — tot ho escosíem, escaujàvem, tol·làvem, reguardejàvem — espietes postrems. Qui podia haver desitjada ni gruada millor vida

ulterior?

Efectivament, després de tants d'anys sebollits, amb quina pausada pruïja no esdeveníem cosmòlegs prospectors de l'espai àpeiron, l'espai il·limitat, sense peires, ni fites, ni mollons, ni mèdols. I lleu te n'adonaves, ca? Cascun dels microscòpics fars — Solells, planetes, goles al cel — eren joguines, eren virolets, eren ballarugues — amb la faritzel·la que la fa rodar, la virolleta de ballarí a baix, l'espotzim o maneguet, o umbó, del capdamunt... Quines preciositats!

Car altrament, ja em diràs tu... Amb què calia omplir el mentrestant? I hom s'hi entreté, en això i ens les que li ragin. En joli bat l'antifla a l'endeví. I dalt i baix hi albira fugaç, ça i lla, insignificants meravelles, i re no negligeix, i tot; i potser s'obsedeix, un curt camí o termini — és clar que cap camí ni termini enlloc no mena, i arreu — amb els fils d'uns aràcnids mínims, fils d'intricats trama i ordit que creu, un instant ruquet, que podrien (qui sap!) menar a concebre ves a sabre quina mena de solució a què.

Amb un esclop, com en Txabatoc, es diu, vaig pertot arreu, i com amb tota certitud cap camí (vinc de certificar-ho) no mena enlloc, ací i aquí, al peu d'aquest arbre o aqueix, arbre amb serps disfressades de rels, em prenc una estoneta de lleure per a caure en la sòlita epilèpsia. I, com esguitós betzol, hi soc el guit gitant guitzes, guitant i etzibant a betzef bitzacs. I caigui qui caigui. I no pas que em calgui retre'n mai compte. Un epilèptic, ja em perdonaràs.

—*Arri, arri, que tot se'n va en orri!* — faig, i mentre amb cap magall trec el pedreny espurnejant, de cua d'ull i desvergonyit vaig ullant cada pretor de pretori ni pallús de seminari bo i tornant desconfit, capcot i escarrutxat, de tot joc de la vida, on no pots fer altre que perdre-hi. No els

objurgaré pas, aberrants maníacs, llur naufraig dictat el jorn on els nasqueren. De quina altra manera voldries que no acabessin?

Ullfetillat als rostolls pels resistents pipiripips i llurs corts persistents de formigoies, marietes, escarabatons i volioles, us passen de lluny i en bicicleta, per l'avinguda de roures-desmai, enriallats irresponsables, crec que es tracta d'un escamot d'escombriaires qui van a desmantellar enjondre clavegueres. No sereu pas tu ni tu qui, nu i cru com cap repulsiu canfelipútrid, els eclipsaríeu les optimistes, benèvoles, no gens cruels, rialles. Potser un d'ells fou i tot qui, fa quaranta-nou mil anys de no re, us sebollí sense voler en pou antic de merdes immemorials — ca vostra enyorada — estimat llongany d'on gloriosament anastàtics, per a un segon o menys de més, no brollàreu.

):::(

31. (*La pitjor imbecil·litat.*)

Tifa esfereïdor disfressat d'humil servent, permetérem que ens entrés a casa, i què havíem d'haver fotut! La pitjor imbecil·litat! Era aquell matí aviat a la cuina i hi preparava l'esmorzar per als familiars qui s'aixecarien abans per a anar a la feina, i el tifa hi féu cap i sense fer gaire soroll avençava al meu darrere, i és clar que sempre me n'havia malfiat, i per què me n'hauria de fiar gens aqueixa vegada? Per sort, duia a la mà un ganivetàs de cuina i em vaig tombar de sobte, i abans no em pogués clavar-me el seu, li enfonsí al baix ventre. El tifa havia aixecat el braç a tall de mascle, el desgraciat, per a clavar-me el seu ganivet de dalt a baix, tret que alhora, a tall de femella, de sotamà, el guanyava. L'hi

enfonsí, com dic, fins al mànec. Sobtat, el tifa jaquí caure el seu ganivet, i es va arrencar del ventre el meu, i girà cua i se n'anà sense trontollar gaire. Ara, això també, perdent força sang. I tanmateix, no sé pas com s'ho va fotre, va anar pujant i baixant escales, i a cadascuna de les cambres hi anà degollant tothom qui hi trobava. La família sencera hi passà, tot déu esdevingut esborronadora carcassa. Infants, vellards, oncles, tietes, cosinetes... Pilots de morts fets malbé. Voldria haver calat foc a la casa. Haver amollat el gas i tantost es congregués gaire encendre'l perquè tot esclatés i fos una pira, però el tifa se m'havia avençat. Ho devia tindre tot amanit. Buidà un bidó o dos de benzina i n'encengué el mullader. Ambtant havia anat a cercar la destral al pati. Mentre el tifa encenia la benzina en vaig fotre dos bocins. De dalt a baix. Gairebé simètrics.

):::(

32. (*Faunes de mons distants*.)

S'havia llevat suaument i ara, prop la finestra assolellada, esmorzava. Al sostre de la cuina zigzagava la rateta de la seua tassa de cafè fumejant.

Ben dormit i esmorzat, normalment despendria hores i hores en la contemplació. Avui havia escurçada la insuperable experiència. Havia de fer un petit encàrrec que s'havia encomanat ell mateix abans d'anar a colgar's.

Amb tots els diners que parella havien pogut estalviar, la dona, feia quaranta o cinquanta anys, li havia fugida.

La dona, aparellada ara amb el darrer dels seus paparres. Els

paparres, era així com l’home anomenava els integrants de la la colla d’amants molt contemptibles d’aquella dona, la qual, damunt, li lleixà, al llit de dalt, l’aromàtica carronya de llur fillet (o el fillet d’ella i qui sap quin altre dels paparres), qui ell llavors sebollí sense gaires cerimònies enmig de l’hortet.

I l’home, en la seua cabaneta de canyissos, molt modestament i honesta, hi havia viscuts tots aquells anys del que li donava l’hortet, tant per a nodrir’s com per a guanyar qualque caleró per a les medecines.

Se’n recordava d’això mentre se n’anava a vila amb un cabasset amb qualsque fruits que no podia pas vendre, per malformats o per mig lloques, i els jaquia estar prop d’un banc del parc, perquè segurament, o bé pòtols o bé ocells se’n poguessin plevir.

Sovint a un dels bancs s’hi trobava l’home un vellard qui feia exercicis amb les mans. Eren dues mans amb sis dits cascuna. I devia haver estat un antic artista de teatret de putxinel·lis de firetes. Podia flectir a voluntat tots els artells de cascun dels dotze dits, individualment!

En aquelles avinenteses on se’l trobava, gairebé indefectiblement la nit l’home de l’hortet somiava mans. Mans amb artells qui se sabien bellugar independentment i que doncs feien tota mena de signes que el somni havia d’anar interpretant. Eren nits molt aprofitades. Te’n deixondies una mica millor ensenyat.

Havent jaquida la seua contribució al parc, l’home, tant si hi havia vist l’actor com no, tranquil·lament, llavors se’n tornava a caseta. S’asseia vora la finestra, encenia el seu calumet, i llegia, de vegades amb certa dificultat, la premsa

dels mons distants. A un diari llunyà, en llengua extremadament estranya, hi troba a la pàgina divuit un requadre curiós. Hi diu la nova novella que un petit daltabaix s'esqueia, fa dues o tres mesures de durada, al sistema solar daixonses i dallonses que...

Tombà full i confegí finalment la resta de l'article. Es veia que al voltant d'un estel d'ínfima categoria, s'esqueia doncs que la tercera de les esfèrules que l'anaven voltant havia tot de sobte fotut un pet com una gla.

Era un planeta sense importància el qual (pensava hom, carregat de raó pel que es podia deduir de les dades arreplegades) era habitat per éssers rematadament idiotes.

Corroïts per la dèria indesarrelable de fer-ho malbé tot — ells mateixos, sobretot — i l'esfèrula mateixa, per descomptat.

L'home somrigué. A l'univers prou que hi ha faunes ben curioses.

Vers el capvespre eixí a fer una caminadeta i s'escaigué que passés davant l'indret on de matí havia abandonats els fruits lleigs. Ara, de recapte, n'hi havia molt més — en unes terribles condicions, com ara si hom hi hagués buidades escombraries a carretons.

Tanmateix, s'hi trobava miserables invasors remenant-hi — i alhora menyspreant-ho tot — i nogensmenys clavant-hi mossades mig d'amagatotis — fruits verament fets malbé.

Com sempre, els invasors i llurs ràdios repugnants. En una d'elles un predicador molt tifeta, com tots, digué un mot que comprengué. Devia ésser un mot extret d'un altre de llurs

estúpids llibrots dogmàtics.

«*Perversa est fortuna*.» Aquest era el mot. I l'home cercà mentalment de desxifrar'n el sentit, però tampoc no li calgué. Un local corromput, botifler de marca, traduïa per a la seua condemnada captiva família. «*La fortuna és literalment perversa perquè et desvia del recte camí de la morbiditat i la misèria*.»

A això condemnen els botiflers llurs famíles, cogità l'home, i se'n tornà pausadament cap a ca seua.

):::(

33. (*Duien empastifada merda de gos tant a les soles de llurs sabates com a les soles de llurs ànimes*.)

Era a la cuina amanint el dinar i vaig veure que de mica en mica al jardí de la casa del davant s'hi congregaven gossos. Eren gossos enormes, totalment negres de força peluda pell. No bordaven gaire. Potser mossegaven més que no bordaven. Qui sap. Els qui els hi portaven, gradualment, no solament al jardí del davant, mes també al dos jardins de la vora del de davant, eren gent benestant qui començaven a trobar-se en l'edat madura. Eren homes i sobretot dones de cap als quaranta, cinquanta, àdhuc, tret que menys, seixanta i setanta, anys. Eren tots força grassos, sobretot les femelles.

Te n'adonaves, estranyat, que sota llurs massius abrics de pell de gos negre gegantí, les dones anessin conilles. Els homes anaven més vestits i la jaqueta que portaven era també molt pelfuda, feta de la mateixa pell.

Els meus dos fills eren a la terrassa i quan els vaig portar el dinar a la taula els vaig demanar si se n'adonaven de l'escàndol, tota aquella repugnant gossada.

Em van dir que me n'adonés per la meua part que els gossos i llurs propietaris, per manca de terreny i tot, ja havien envaït el nostre jardí i tot.

Envaïts per un atac generalitzada de gossada cagaire. *What's new?*

Car què podíem fer-hi? Re. Ni piular. Com si no passés re. La bòfia havia tallades les dues entrades al nostre carrer. Només hi podien entrar i sortir els gossos i llurs fàmuls tan presumits, ells, tots disfressats de gos.

És conegut pels cercles avisats que en tots els règims nazis els gossos posseeixen títol de prioritat, són preeminents, sobre les persones. La bòfia gossaire els protegeix a mort. Els règims nazis són portats per humans amb la mateixa maligna mentalitat del gos.

Ens ficàrem a dinar com si la monumental nosa no existís. Ens ho prenguérem d'espectacle innocu.

Vaig comentar innocentment, i en veu fluixa, com tothom qui sap que recita un vers clandestí: «*Dogshit clung to their soles as surely as to their souls*.» Somrigueren, assabentats, els nois.

A poc a poc, l'horrible cerimònia s'anà desenvolupant, i nosaltres ocupats en els nostres deures. Més tardet, però, érem berenant, i sentíem com atorgaven, cridaners, el premis.

Cada gos en tenia un, si més no pel fet d'haver participat en la històrica congregació. Medalla d'or per a cada gos. Penjada al coll. Acompanyat el repel·lent gest amb emètics compassos de marxa militar. Com s'estarrufaven els propietaris, sobretot les amples panxudes popudes femelles conilles. Llurs exquisides amors distingides públicament, acana!

I aleshores rebombori per a un premi especial! Un premi únic per a un dels immensos, i immensament inútils, gossos.

El premi a l'heroïcitat. Tal com ho dic. Verbàtim. *El premi a l'heroicïtat*.

Els propietaris, pare i mare de cap als trenta-tants anys, havien explicada suara mateix l'heroïcitat per la qual llurs fastigós animal guanyava la copa de diamants i d'altres pedrotes.

Es veu que per a vindre a New Foulcankar els calia aquell matí prendre el tren. Arribaven tard a l'estació. Hi havien anat caminant peer culpa del trànsit farcit, i es perdien pel barri de putes. I llavors havien demanat a qualque puta que els adrecés, i la puta, com puta qui era, els havia adreçat per mala via. El cas és que arribaven quan el tren ja es bellugava.

Doncs bé, l'home portava de la maneta llur fillet de cinc anys, la dona anava ajupidota, abraçada al gossot. El gossot, excitat per un rat de via, va saltar de l'andana a les vies. El fillet es deseixí de la mà de son pare i corregué rere allò que ell, en la seua immaaduresa i puerilitat, s'estimava més al món. El gos.

Pare i mare, i tothom a l'estació, quins esgarips d'esglai! Car

hi havia dos trens, per vies contràries, que es bellugaven ensems! Gos i infant s'enfilaven sota els vagons.

Pare i mare, heroïcament, s'abocaren alhora a salvar el gos. Es deia Negret.

—*Negret! Negret!* — es veu que cridaven desesperadament, ensems amb tothom altri qui es trobava a l'estació —. *Negret!*

(I quan els propietaris contaven l'horrible historieta, els gossos congregats, responien bordant. Era palès que tots es deien també Negret.)

La qüestió, al capdavall, tanmateix, que els pares pogueren salvar el Negret. El fillet, no. El fillet fou terriblement aixafat per mantes de rodes de tren.

—*Xemicat totalment, fet una cagarrina* — és com ho posaren els pares, i afegiren, riallers, tant joiosos amb el trofeu que no cabien a la pell de gos...

—*Sí, ves. Ja en farem un altre* — i com si haguessin dita una facècia grassa, tothom a la congregació petaren a riure. Els bòfies presents, amb llur cara i posat típics de gos, també reien, i llurs rialles semblaven lladrucs.

A la terrassa nostra no hi reia ningú. Només esperàvem esglaiats que s'acabés el malson dels gossos i els règims nazis aparentment impossibles de desarrelar en aquest món tan merdós. Merdós de merda de gos, assenyaladament.

):::(

34. (*Els estiuejants enemics o la púrria desencadenada*.)

N'enyorava les excursions que hi fèiem amb la família quan érem petits. Ara, amb la brètola turistalla, el poblet de la costa és irreconeixible. No hi tornaré mai més. Hi hem vingut amb la dona, sa mare, i el nen petit. Hem sortit a fer-hi una passejada cap al cantó de pagès, abans tan bucòlic. Ara és tot ple de construccions a mig fer. Els caminets tots esbotzats, i encetats part de terra, entre la roca, per a fer-hi carreterotes. Tornant a l'hostal de mala mort, la dona i el nen han corregut davant. He romàs amb la sogra, tret que de sobte m'ha vingut un desig foll de moure fort les cames. Amb embranzida he seguit el meu instint, he arrencat a córrer i a saltar per sots i munts. Quin bots no he fotut llavors pel pedregar, pels pilots caòtics de runa! He arribat al poble pel cantó equivocat, i de sobte el vespre se m'ha enfosquit mentre encar soc pels carrerons. La nit i tot ha arribada, sencera. Al capdavall hi he trobat l'hostal. Fora, hi he esperada la sogra. He tornat enrere per a veure si la veia arribar-s'hi. Qui sap si ja era dins. Em temia, tanmateix, que no pas. Els trons d'una tronada semblava que s'atansaven. Veig enlluny uns llamps que feien por. Qui sabia ara quin caminet no havia emprès la pobra dona. M'he tornat a endinsar per d'altres carrerons de la perifèria. Les dones s'enduien a llurs casetes les olles que havien anat fent xup-xup davant mateix, damunt fogueretes al carrer. Prou devia ésser l'hora de sopar. Les olles treien fum o més aviat vapor. Les dones m'esguardaven amb cares de pocs amics. És devien pensar que era un altre brètol. Davant l'hostal, ja havia fet tard. No sabia que el tancaven a les onze. Havien retirat el mànec de la porta. Per comptes del mànec, hi penjava un rètol que hi deia: «Piss off, we are closed». On és la dona? Ha recobrada la mare? Aquell neguit em rosega, aquella suposada crueltat d'haver-la abandonada em culpabilitza fins a l'angoixa. I amb el petit... El petit, no vull

ni pensar-hi. Serà la meua mort. És un dimoni; un dimoni de veritat; un monstre amagat. Ara, és estrany que només m'ho faci a mi, oi? Quan m'esguarda, somriu; i quan somriu, sense que el vegi ningú altre, em mostra la ferramenta, feta d'immensos queixals corcats i esmolats; semblen metàl·lics, i m'esgarrifen, em lleixen estamordit. La por que em foten. Ningú no se n'adona. Em somriu salvatgement, antropòfaga. Un somriure palpablement maligne, assassí, de despietat enemic qui et té a la seua mercè. La dona aqueixos dies sovint passa el panxell dels dits part damunt les genives del petit, per a veure si cap denteta no hi caplleva, i, cada dia diu, esperançada, que sent la punteta de la primera denteta. On amaga, el maleït dimoni, les de veritat? Tancat fora, ara, nit avençada, voldria posar-me en contacte amb la dona. La trucaria i segurament em vindria a cercar, i m'aclariria el destí de sa mare. Ella rai, qui té diners. No li costaria gaire d'untar el guardià de nit i em permetrien l'entrada. Caminant, me n'adon que tots els telèfons que hi havia pels carrers han estats arrencats pels brètols beguts qui envaeixen el poble a l'estiu. He trobat de casualitat l'indret on hi ha els dos telèfons municipals, una petita barraqueta blava, prop la casa de la vila. Parl amb tres brètols qui s'hi troben, trucant o havent trucat. Són al·lots altots, d'aspecte barbàric. La barroeria llur és esclatant. Tracten els aparells a batzegades. Els deman només, en el meu bon anglès, quan val de trucar, amb quina mena de peça funciona l'aparell. Se'n foten de mi, llur anglès és abominable. No els entenc pas. Només duc un dòlar a la butxaca (sempre el mateix, deu fer vint anys que l'hi port), i l'hauria de desfer en moneda per a poder telefonar. He pensat d'entrar a un dels bars foscs, plens de meuques i de brètols. No he gosat pas. Ara, en una cantonada, m'he ensopegat per sort amb un indret il·luminat, el taulell tot obert al carrer, sota un tendal, on hi venen diaris, revistes, tabac, begudes no-alcohòliques. És servit per tres germans d'ètnia índia. Magres, bruns, molt

eixerits. El petit i el mitjà, mocosos, deuen tenir entre quatre i sis anyets, el gran en deu haver fets ja els deu. Li dic si em canviaria un dòlar per unes peces per a trucar, i ell diu, molt agradable, que i tant. Ara mateix, un home elegant i força equívoc, amb ulleres de Sol enmig de la nit, li compra unes revistes lluents. Mentrestant, fa estona que assaig de treure'm la cartera amb els documents de la butxaca dels pantalons. No puc de cap manera. El dòlar hi és dins, ben arraconadet. Si pogués contactar amb la dona, estic salvat. Amb insistència, i com més anem més nerviós, estreb cap amunt. Però no. No pas. No puc, no puc. La nit s'escolarà amb mi barallant-me, batallant esmeperdudament i silenciós, amb la butxaca dels pantalonots. Quina merda de món; quin altre turment absurd!

):::(

35. (*Tan bons com eren; els millors del món.*)

Bé, bé, això és allò que s'esdevingué. Milions d'antics escrits meus desats en capses a cals pares havien sets inundats, i més tard l'escalfor seca del Sol roent de l'estiu (de no sé pas ara quants d'estius seguits) els havia tots eixugats en massa, de tal manera que cap full no era possible d'arrencar per si sol. Amb el forn abandonat, amb els pares vivint al centre, allò m'ho trobava al cap de quatre decennis i mig. L'estranya nostàlgica idea em surava al consirer de voler diguem-ne salvar els escrits, aquell tresor d'antany, banyant-los novament amb força cura i consideració. Qui sap si llavors no es reviscolaven, pobrissons orfes del temps ara enyorat. Netejava una pastera enorme, i dins, prop del forn arruïnat, hi ficava els originals i amb una mànega els ruixava lentament amb aigua neta. En remull els hi lleixava força

d’estona, el temps si fa no fa que alfarrassava que havien estats originalment negats. L’endemà o l’altre tornava a l’atrotinadeta casa pairal, i amb una bomba petita on la mànega era ara endollada, n’anava traient pel broc prim, molt suaument, en cusc rajolí, gairebé gotejant, la sopa de lletres que anava ficant al cul de tot un reguitzell de galledes de plàstic, de diferents colors, d’acord amb l’iris, per saber com es formaven les línies, i si es formaven d’acord a la faisó com havien setes escrites. Havia abans oberta la porta del corral ara buit. Una porta encar ben armada amb grosses frontisses diguem-ne medievals, i amb forrellats impressionants, i tot car als anys de fam i racionaments ens havien entrat a robar farina, i havíem doncs reixades la finestreta i, com dic, armada la portassa. Les acolorides galledes totes ben arrengades i el rajolí degotant amb l’esperit o el fantasma de tota la meua segurament boníssima literatura filosòfica. A poc a poc, me n’adonava perfectament que allò no anava enlloc. Que la xocolatada de lletres, en assolar-se, en aquell culet de líquid pastós, no s’organitzava en cap mena de text amb cara i ulls. Allò només era, com dic, una petita capa de pasta de paper no gaire espessa. I prou.

Sí ves; no ens en farem pas cap pedra al fetge, vaig dir. I allò que enyorava ara eren els verals on adés no passejava, entre séquies i arbres fruiters i la varietat d’animalons per l’aire net, per l’aigua neta, pertot arreu on feia bo de respirar. On ara (què hi fotrem), salvatjada rai. Només hi veies, anònims, espitxats, gentada i vehicles i energumènics edificis que t’entristien el camí.

):::(

36. (*Severes conseqüències, o Esglaiats esgüells a les*

esglésies, o Còbeus crims de còbees mestresses.)

Potser no us n'adonàveu pel petitó que éreu, però cal fer-vos avinent una veritat com una casa. Quan us nasqueren, com a tothom altri qui hom ha mai nascut, també a vós us ficaren el bracet dins aquella urna esfèrica i força grandeta, de vidre transparent, on hi havien escrits en petits bocinets de teula tots els mots del món. Fent-vos com aquell qui diu caure, per tal que instintivament us arrapéssiu amb primer objecte (fos pit de dona, o flassada de llit, o tant se val) que us vingués a mà.

Amb aquell gest automàtic, per força la maneta del braç que us havien ficat dins la peixera rodona calia que prengués un grapadet de mots.

Doncs bé, allò fou el primer cop de daus que efectuàreu després de néixer. Car abans de néixer, no pas pocs cops de daus la natura tirà a compte de vostre. Sempre l'atzar, nois, sempre l'atzar.

Ara ve la segona tirada de daus vostra. Aquell grapadet de mots que us allerava l'atzar, foren, segons sabéssiu mai moure'ls, foren, dic, el vostre destí. Segons els enrastàveu o arrengàveu d'una manera o altra, depenent de la sort (una altra vegada) i la manera com sou, sobretot la manera com sou durant l'estona que els endreceu, marcaran, com dic, el vostre fat. Curt o llarg, pèssim, o bo, o dolent, o òptim, tant se val. La qüestió que d'una manera o altra tot ha depès de vós mateix. No us podeu plànyer. Lliure arbitri. Llibertat de l'ésser. Prou podem.

Oi que us n'adoneu? Una tirallonga de mots la pots afilerar d'un pilot de formes. Mentre la frase hegui un sentit, rai. La

resultant pot ésser tràgica, o còmica, o tot allò que rau a l'endemig. Les possibilitats, segons el nombre de mots extrets, poden ésser immenses. L'ordre la col·locació és allò que compta.

Hi pensava darrerement. I tant pensar-hi, hi somiava. En els mots que m'havien tocats i com els acunçava. (Uns mots que ni en el somni no escatia de debò quins foren, atenció!) (Només em sembla, en somnis, atansar-m'hi i mig veure'ls, i em sembla que els intuïa, que gairebé els copsava, encar que només fos potser a mitges.) (I re, falsa alarma a la fi del somni, vós.)

Les respostes, tant desvetllat com adormit, així, sempre m'han vingudes fins ara en fórmules absurdes. Els mots que de vegades em sembla mig sospitar, mes que de fet ignor de mig a mig, car no els vists mai més (com ningú altre els seus, crec) d'ençà que, tot just en acabat que em llencessin al món, em varen fer-los ficar, a l'endeví (car qui neix sabent llegir, vós?), en línia, no he estat mai capaç de fer-los casar gens com cal. Qui sap. Algun dia... Potser més endavant. Encar que no ho crec pas. Car els anys se me n'han anats amuntegant. El mecanisme em fa sorollots d'espatllat, i es veu que vaig amb el tiquet caducat, i sembla que la resta del trajecte ha estat (si més no per a manguis) cancel·lat, i la flameta del racó claudica, el coble al coll es va estrenyent, i el cap i les cames i tot plegat em tentineja sol, i l'horitzó s'ha on és, s'ha fos, i la tragèdia és a frec de culminar l'acció... De com se'n diu...? De rebre-hi la cendra que l'apaga del tot. Sí ves. Una més, historieta habitual.

):::(

37. (*Faula dels qui se somiaren uns*.)

On tot hi és dona, hi reneix l'etern bordell. Amb els arlots, els tifes i els druts de rigor. I, d'inconspicus lacais, els cuguços, és clar, de reglament.

A les platgetes, les hosts de vísceres soflamades, de carns supèrflues, de pells de gripau, de dinosaure, d'estret metall cisellat i rovellat. Només de guipar-les, te n'embafes.

Molt més repulsiu, de les dones, eixarrancades, llurs lloures allerats i raguts (fort brianosos qualcuns), que s'embrunien damunt les tovalloles esteses a la sorra. Mosques i d'altres petits carronyaires hi venien furtivament a ensumar-hi, tastar-hi. Creien que foren, aquells lloures (o enzes o esquers) ben corromputs, bons nierons.

Nosaltres, als turons, sots les pícees, berenant i sestejant, ens ho esguardàvem ensopidament de lluny.

Sempre fora, sempre dalt, sempre part damunt de la barreja, ni promiscus ni gregaris mai. Pensàrem llavors, plàcids i gairebé cofois, que la revenja de debò triomfalment reeixida guareix totes les malalties. Car, com les dones a baix, per d'altres motius, nos ens trobàvem així mateix meravellosament.

Si per a elles llur revenja era endevinar-hi, corrent avall, els cossos putrefactes dels antics il·lusos amants, o esperant-ne, si cauen no cauen, els nous cadàvers, car a hores tardes de llavors els sobrevivents prou els sabien moribunds o paralítics o orbs, i altrament desvirtuats (sovint sense vit i tot...)

Si per a elles, dèiem, aquell era el triomf, per a nosaltres el nostre era haver comprès d'ençà del començament que llurs fètids lloures, ecs! Ens havíem refusat vitalment ni vitalicis de mai cardar. Rebutjàvem de totes totes d'anc enllordar la nostra ploma a la tinta de cap cony al món; la vida que escriuríem no estaria pas tacada ni entecada pels microbis adversos que ens malmetrien els mateixos versos.

Tintes entecades dels conys, cornucòpies cacoquímiques, abans (la ploma) la sucàvem ausades al cul d'un calamars!

No ens calia pas d'altre gomboldatge que aquell que ja no ens forníem, bons companyons. Tant si ploia com si feia Sol, ballàvem ensems i ballàvem sols.

Ens desmorriàrem sentint qualsque sorolls no gens simfònics. Un sondroll inexplicable i abracabradant. Com ara si la malaguanyada esfèrula mateixa se la sorollés míserablement en un raconet oblidat del seu molt merdós univers. Amb el dolorós orgasme, el trontoll era astronòmic. Un terratrèmol de caldeu.

Ho aprofitàrem. Ens aixecàrem a pixar. Ho férem, sens adonar-nos-en, damunt un formiguer. En càndids rampells, sovint ens confessàvem a cap altri o estrany que l'instant volgués dur'ns prop, a tocar de veu; de vegades, força dels nostres falliments eren revelats sens prendre abans cap mena de precaució.

Aquest cop descobrírem el nostre fugaç consir de llavors a qualque aparent llenyataire, car duia una destral inclinada cap a si, damunt el muscle dret, a faisó ell mateix de pleixell que la mantingués enlairada adeleradament vers els elements i meteors de l'empiri.

Interrogàrem: —*Els àcids fòrmic i úric, quan espeteguen ensems, quina se'n maneguen, quin damnatge no afegeixen al caos de l'univers, això ens demanàvem mentre pixàvem, pobres pecadors contra l'acunçament mirmecològic. De mantinent ens sembla veure, al magí i en escorç, la negra roent gola de la darrera encesa esfera que, amb més irritació encar, se'ns empassarà instantània, sabeu?*

Respongué pus tost aspre el vell pagès o boscater, encaboriat (o belleu somiant despert) en ardits aürs d'antany i prometedors agalius venidors, poble català indestructible, sempre ressurgent: —*Pas que soc químic, trossos de quòniams*.

Musclejàrem, no pas gens neguitejats. Si no ens ho volia aclarir, ni mai.

En l'endemig, som-hi. Davallàrem pausadament, i érem llavors a una de les platgetes de vora la Duad (com dèiem, el conegut torrent que infinitament s'enduia alhora la totalitat dels virosos excrements i la totalitat dels inútils cadàvers produïts per les eternitats dels diferents mons i eons), i s'esqueia que jaquíem abans el vehicle a l'altra banda de carretera que vorejava les platgetes de la torrentada. En Guim Cardavents i en Peret Cigàlov i en Draculet Estret, els tres distrets, hi havien oblidades llurs tavalloles. Tots plegats, els acompanyàrem a recobrar-les.

Remarcàvem, intrigats, sang a la carretera. Qui de nosaltres s'havia encetat el peu caminant damunt el quitrà, massa estovat pel Sol de l'estiu, que havia mig absorbides i cap per avall algunes xapes d'ampolles de cervesa?

Filantrops molt col·laboratius, ens recacejàrem i

reguardejàrem recíprocs les soles. Ens conjuràrem a mai pus no tornar a anar pel món descalços, encar menys damunt les aes i les fumeroles ni les arestes volcàniques d'aquests estius letals.

Per quin el·líptic sortilegi, ens trobàrem nogensmenys que cap dels múltiples peus, ni la més petita nafra no ens els estigmatitzava? A part que, lleument diaforètics, ens feien oloreta de roses de fresc descloses, de roses amb rou encar, eren uns peus que, degudament il·lesos, enamoraven.

Eixarmats, fetillats, encantats, com bocs ressuscitats, ens arribàrem, gairebé ebris de joia, fins al marge immediat de l'aigua.

Ignorant les velles bandarres, llurs lloures encar exposats i amb més mosques i escarabats que no abans (formigueigs de mants d'eixams guerrejant a llurs lloures com més anàvem més pudents), elles, amb murris arrugats cridaners visatges i rialletes cruels i sardòniques, observaven sovint davallar en el corrent (els de més de llurs banyuts, no en feia poques, d'edats, que ja s'escolaren, totalment espremuts) d'altres cossos morts dels antics arlots i druts llurs, es veia doncs que més recentment traspassats, i de vituperis i allevances cap d'ells no se n'alliberava mica pas. Comentaris agressius de molt pregon ressentiment, a la fi, les dones, com sempre, victorioses. I encar prou podien, els tifes traspassats darrerement. No se'n cantaria gall ni gallina sense llur odi tan manifest.

Ignorant-les, doncs, en tim gloriós, sota el pampolatge de les ombrel·les de cretona, com minyons deslliurats, còdols a raigs, en xutàrem enllà, a tall de palets impel·lits pels estics. Car prou era ver que de jovencells, durant una bona estona, fórem plegats futbolistes excelsos.

Fausta apoteosi, n’hi hagué un (de còdol impel·lit) que rebotegué, de crani en crani de mort a mig podrir, vers l’infinit. Potser mai més no fermarà l’àncora.

Inics, àvols, malèvols, xiuxiueigs de bruixes saludaren la seriosa proesa nostra.

Tombàrem els caps i ens n’adonàrem, quasi sorpresos, que s’havien tornades, les malignes xafarderes, gegantines serps trepitjades per tancs i camions. Mutació irreversible. El podrimener esdevenint insalvable.

—*Dispensin les despeses* — diguérem, irònics, car de què ens havien servits tants de flascons desinfectants, si ara, per a assolir el vehicle els intractables obstacles s’amuntegaven?

I així i tot, avis savis, sempre incòlumes, no gens impressionables, abans la irrupció del colofó, volguérem, titànics colibrís ambrosíacs, reunits en sigil·lós atlètic consell, ensinistrats de llarga data en l’enigmàtic combat contra totes les atzagaiades de l’atzar ni les sobtades malaurances i malvestats dels elements, veterans dels pitjors malbarganys ni les més intricades ordalies duts per l’impertinent infortuni, fer-hi un vaitot.

Ardits, desafiant, silents, la tèrbola desfeta que totes les circumstàncies ni fortuïtes situacions no ens vaticinaven, resolguérem passar-hi de puntetes, repel·lent al·lucinació. Car, de les monstruositats, qui en volia pas desvetllar cap?

):::(

38. (*El dubte persistia: Molts de cossos habitaven una ànima, o moltes d'ànimes un cos?*)

Tot va començar un dematí on érem a la cuina preparant'ns-e l'esmorzar. Per una d'aquelles estranyes necessitats de certs humans, de sobte ens sentírem assetjats per una voluntat d'amorosa escalforeta. Eixírem fora, sense haver tastat ni el cafè, i sotjàrem arreu si cap ànima gentil no ens acolliria amb els braços si fa no fa oberts. Tanmateix, ni les dones ni cap altre animal tendre i matern no se'ns volien atansar, i si ens els atansàvem, com se'ns apartaven, sense dissimular gaire l'avorrició que els despertàvem.

Com més anàvem més ens deprimíem. Arribàrem a l'extrem on, sepulcrals argonautes, havent trobat un niu de vespes — un vesper grotescament botit — hi ventàrem puntada, i àdhuc les vespes refusaren de picar'ns. En romanguérem força despagats.

Així i tot calia demanar'ns, ara que tornàvem caps jups a casa, quina causa ens impel·lia a voler ésser picats. Desitjàvem esdevenir de debò encar més grotescs que ja no érem, ara amb els vults tots boteruts de les fiblades? Allò hauria justificat a posteriori el rebuig generalitzat que rebíem de part de femelles i altres bèsties.

O ens convenia l'atenció hospitalària? Gruàvem que hom ens plangués, i ens acobitiés i conhortés i agombolés, bo i assajant bonament i sol·lícita de guarir'ns d'aquell gairebé fatal xoc anafilàctic que patírem suara?

No volíem cridar, però cridàrem. Cridàrem sanglotant peniblement. Diguérem, *—Derelinquíssim-ho tot plegat. De què serviria resistir? Rancis socoltres, som inestimables (en el pitjor sentit).*

D'espetec, feliç ensopec, a la cantonada, dementre passàvem, les bessones siameses la Butza i la Xurrimeca Campvesc, barjaules exímies, dones públiques qui us ofereixen un zelós i prou enganxifós entrepà de fembra, ens saludaren amb un escollit florilegi de renecs. Érem al capdavall si més no reconeguts!

Molt més animadets, entràrem a la cuina, força afamegadets, a fer gloriosa sucamulla amb l'esmorzaret ja amanidet.

I fou llavors que el benigne miracle no esclatà. Ens demanàrem d'on podia vindre el refilar exquisit de cap celestial cantaire mai oïda altre que pels predis il·lusoris de l'inexistent paradís? Quina ràdio oculta no ens espentejava a la benaurada bogeria? — no ens seduïa al vol instantani? — no ens esperonava a l'ascensió directa al reialme intergalàctic on els mil milions (els biliards) de pèls al cos se'ns tornaven angèlics circells que escopinaven verins tot-guaridors?

Ornitòlegs excelsos, ho endevinàrem sense pus banals especulacions. Havíem set nosaltres mateixos qui els havíem anomenats i tot!

—Hem estats beneïts per la presència d'un raríssim Armarietus Cuinantus! — cridàrem curullant joia i satisfacció aquesta vegada.

I efectivament, el primer armariet de la cuina que obrírem, i ens n'adonàrem. L'ocellet blau qui només vol viure al prestatge més alt d'un armariet de cuina hi havia fet niu! El pardalet blavet, molt gormand, pobrissó, i qui es nodreix solament de gelees i confituretes. El moixonet qui refila

òperes senceres sense cap mena de possible error. La perfecció mateixa.

I súmmum de la felicitat! Hi covava un parell d'ouets. Aviat hi tindríem, als armariets de la cuineta, no pas un, tres ocellets blaus! I les millors musiques mai sentides per ningú en cap dels cosmos les sentiríem naltres alternativament, ara d'un ocellet, ara d'un altre, segons els vingués!

Recollons! Aitampoc no podíem pas dir que no fóssim estimats!

):::(

39. (*Del continent salvatge dels somnis en parteixen els vaixells pirates que et menarien, si gosessis pujar-hi, a l'atzarós ignot*.)

Laberint hiperbòlic de l'univers, hom hi va de bòlit. En canvi, caldria el contrari. Fer com intentem de fer naltres. A tornajornals, indiferència total envers l'univers — i ses molècules i sos àtoms i déus i espermatozous, qui ens prenen per bocins de merda — o ni tan sols tant — ens prenen per inexistents — tan ventissos, passantívols, efímers, que qui hi perdria cap inútil instant fent-ne cap cas?

A la merda els cosmos, doncs, i tot allò que diuen que contenen.

Nosaltres rai. Ocellets blaus, grocs, irisats, cromàticament punyents... Amb això, prou pots! Riu-te'n dels rossinyols i els escarnidorets (els mockingbirds qui tot soroll saben tan fidelment estrafer). Els nostres ocells, fills de tota la

immensa varietat de molt efectius pterosaures qui existírem fa una estoneta, redeu si ens amenitzen el breu passatge. Això és sàpiguer refilar, harmonitzar, simfonificar, simetritzar, acordar i suavitzar cors al ritme més pacificador! No ens cal pas regirar a cap farmaciola cercant-hi infructuosament d'altres remeis. Prou, ja hom hem trobat! Sense cercar-ho, vós! Trobant-ho a l'armariet.

(...)

Fiblats per una formigueta de qui l'àcid fòrmic prou es veia que, per una d'aquelles casualitats, era d'una virulència extrema, cuidàrem encontinent acabar espetegant al cementiri.

Jaguts i com qui diu convalescents, allò (l'aparentment innòcua anècdota) ens dugué a l'esment el cas d'aquell noiet carallotet (en Pita Parca, es deia?), tan carrincló i cagalló, i a la fi tan moralment estúpid, tot plegat, qui es cregué obligat a posar els seus absurds poders (transmesos per la fiblada de cap 'aranyota atòmica') a ajudar tota mena de sapastres i cretins.

No pas naltres, vós! No ens embacinarien pas!

Prou feina teníem amb la nostra pell, sense afegir-hi idiotades que no trauen a re. Naltres, re. Atèlics, sense intenció de fer cap 'bé' a altri (que al capdavall segurament que ens perjudicaria).

No en volem pas! Ni obligacions ni tasques a acomplir, ni deures, ni merdegades semblants. Cap finalitat, altra que la de durar en l'hora calma.

Naltres, edènics, idonis, hedònics, no ajudem ni ajudarem

mai nideu. La fiblada encar, si de cas, ens féu menys gregaris. Més egregis, més privats, més egoistes, oidà. Nos amb nos, eutrapèlics, som al nostre ambient, ben desadets i aixoplugats. Psicològicament alliberats, homes purs, sense lligams. Ja érem nosaltres sols doncs a bastament prou. Per a entendre'ns i conviure-hi intel·ligentment.

En un univers on tot i tothora ens volien de mantinent anihilats, és clar que només cercàvem (això sí, això sempre!) la nostra supervivència. Una supervivència en el bon aire i la bona àrea. I amb la bona teca i la bona biblioteca. Apònics, fugint de les dolors. Apatètics, fugint de les passions. Ataràctics, fugint dels neguits. I al cap i a la fi, intrèpids de debò i on cal, fugint de les pors.

Aponia, apateia, ataràxia, intrepiditat. Els nostres quatre genets de la benaurança. Vet-ho ací.

Amb aquell íntim reforçament de la resolució original, ens llevàrem tastant mels. Renovellats i afamegats com l'os en acabat dels mesos on eixivernà.

(...)

Hem una flaca per les necròpolis. Amb ulls calidoscòpics hi investiguem, lloscs, els llocs més tètrics. I també els més vanitosament exposats — i ens en llegim amb lot i lupa els epitafis — sobretot els dels militars i cretins (sovint la mateixa persona) — i quins tips de riure no ens fotem!

Els herois ens foten cagar de fàstic. Només algú irrecobrablement estúpid esdevé mai heroi. Els antiherois som de debò.

Vols trobar herois? Nosaltres! Hem nascuts àrbitres.

Els àrbitres naixem amb el ver anell d'en Giges incorporat. Un anell d'en Giges al dit del mig de l'urpa esquerra. El fas girar una miqueta i esdevens invisible. I invisible, escàpol.

Car els àrbitres nats dictem on rau de debò la vaporosa veritat. Ens captenim com de debò no cal, ço és, amb imparcialitat absoluta.

I com fer de debò justícia és anar sempre contra el grotescs paràsits del poder establert, els maleïts qui nomenen jutges còmplices, i paga la putrefacta bòfia, sempre enemiga del poble trepitjat, tantost, àrbitre inapel·lable, no formules el veredicte, has de fer tombar l'anell i desaparèixer, o el fètid poderós i els seus repulsius saigs i sicaris ja t'exterminaven *in situ* mateix.

Ara, naturalment, d'usar'l, l'anell, gasta l'alè vital. On, si volem perdurar gaire, cal doncs usar'l força moderadament. «Moderació, noi, capteniment», ens hem de recordar de continu. Precisament, com amb les lleterades desades als ous — o els batecs desats al cor — o les respiracions a les freixures...

Compte, racionament, raciocini, auto-disciplina, prudència, discreció, anonimat... No val a cagar-la. No val a fer-se veure gaire.

(...)

(*Tot mite és merda. Una merda de mentida. I de la mentida re de bo no en pot néixer*.)

Aparegué pel camí prop el prat aquell estrany pardal, esquelètic, ronyós, sense gos, cercant part de terra qui sap

què. Trist inútil programa. Pus tost endemesa de ximplet, això de cercar re.

Cercar és perdre el temps que podries emprar bo i aprenent allò que ja ha estat trobat tots aqueixos segles d'extemporanis autoesquediàstics invents. Cal que cascú, amb cervells especialitzats en l'aprenentatge, tothora maldi, això sí, en cusc quest de coneixement.

Molt bé, tothom, però, àdhuc al llindar de cabdal descobriment, ha tanmateix dret al lleure especulatiu. Com l'os, a l'estiu, els filòsofs, mentre amb prou calma deslloriguem tots els entrellats, sovint prenem ombratge en lloc ombrós.

Hom, aquell mateix perdulari vagarós just ara mateix aparegut, un galifardeu malgirbat qui s'esqueia de fer la nostra mateixa cara d'extremunciat, i qui alfarrassava el terra com si es temés ensopegar-s'hi cap astoradora serp — i la serp, vós, ja neix amb el coneixement que robar ous als nius espleta gros, aprofita pler — i ho fa d'allò pus intel·ligentment — i allò és temàtica com cal, per a filòsofs de debò — en veure que portàvem rellotge al puny esquerre, aquell homenic molt malmès, ens demanava:

—Ep, mestres, quina hora som?

—Llas, company! El nostre rellotge, qui se'n fia? Només el duiem d'adorn, fa? Només treballa quan ens l'esguardem. Ni que sigui de cop-descuit, se n'adona que hi ha ulls qui se'l guaiten i es fot (força viu tanmateix) a fer tic-toc. Altrament, molt sàviament indolent, no fot absolutament re. Ni un mal segon no es digna de moure's. Si no és que llavors molt curosament no el sotges. Exactament com fan (i fan ben fet) els de més dels obrers i els altres esclaus i fàmuls d'aquest

món. Aquest món de riure — de mentides, de fantasia — de riure, car què hi voleu fer? — plorar? Com diu en Vaihinger, prou cal fer veure que ens creiem que re existeix — autoenganyats per la ridícula il·lusió que vivim en la impossible realitat — on hi hauria, ep, àdhuc quelcom (qualque falòrnia afegida) que anomenaríem «temps» — (i que faríem millor d'anomenar «deterioració», car tant se val quin, cascun element de pertot i enlloc es deteriora i només el deteriorament és mesurable) — i on, aquest «temps» sense cap fonament ni base, qui el mesuraria fora un rellotge — un rellotge, objecte gens fiable, andròmina de mai fiar-te'n, enderga traïdora que ens odia a mort. A mort.

L'esquelet de l'hora ens ullava amb mal ull. Al seu visatge lívid i desnerit, certs segments corroïts dels trets dels suïcida, rebregats per l'odi, testimonis eren de la seua espiritual putrescència, la degenerescència de tota la seua senescent figura ectoplasmàtica, la fragilitat del seu caràcter. Se'l veia que tornava encar un cop tot apedaçat de l'hospital, segurament es vantaria íntimament que havia «fetes» totes les guerres, un element de típica tirada militar, emètic especimen, la pitjor i més menyspreable classe de bestiota creada per les més malaltes i llefiscoses substàncies de l'eixelebrada natura. Cercant una branca adient per a penjar's... Cercant-la part de terra...?

Havia degut percebre qualque unànime ganyota, qualque petit somriure senil, emès de la nostra banda nostra, causat per les reminiscències d'altres cadàvers ambulants cercant allò que no hi ha.

—De què us gaubeu? Us canibalitzàreu recíprocament. I ara de tots plegats què en resta? La deletèria pols. Mediocritats qui es rabegen en la pròpia femta. «Dead ringers» els uns dels altres, còpies exactes

qui s’aapleguen per a fondre’s en femer infame i verinós.

Què havíem de respondre a tanta de ràbia idiota?

Érem com érem — i érem precisament els qui estàvem avesats a viure allò que molt encertadament se n’ha dit «experiències col·lectives». Quant a la canibalització mútua, això rai, el nostre gran filòsof del divuit (del dinou?), en Carles Foureig, ja recomanava l’autofàgia — és a dir, la no descàrrega de la llavor, ans la seua reabsorció — no hi ha aumon, en cap farmacopea, millor recepta.

On anava, infatigablement fatigat, el pobre zombi? Tot ossos, qui en voldria?

I llavors s’escaigué que esperonats per certs espoderaments duts per la sempre imprevisible natura, ens era ops d’anar de ventre. Com qui se’n va amb força pressa a l’hort, i ja ens desfèiem la faixa, quan...

Pels prats de quiquirics se’ns atansaven juganers, com si vinguessin a popar’ns-hi, uns cadells de lleó; amb els mamerris tan a prop, la puta pudent lleona no podia pas ésser gaire lluny. No som gaire valents; ni ganes. Som més aviat dels qui, sovint meditabunds, es graten la clepsa amb el dit petit.

I renoi doncs com arribàvem plegats aquell cop ràpidament a la mateixa conclusió.

—Cames ajudeu-me! — dèiem ensems — Fotem el camp, fotem el camp, fotem... fotem...

Més cagats de por que no de merda, endinsats al bosc i fent-nos la cancaneta de l’un a l’altre en pitònica (immensa)

cadena, ecplèctics, fantàstics, prodigiosos, molt hàbils acrobàtes, anàrem pujant fins dalt de tot dels sequoies més antics. De çassús, els ossos del de les hores mortes ens n'adonàrem que eren rostats sense escarafalls, amb un cert disgust i tot, per les fastigoses bèl·lues.

):::(

40. (*Al saló de les begudes.*)

Put a entecat vaccí. Put a vòmit i a verí. Put a suarda i a mal-torcat. Put a pandemoni i a rufià. Put a metà.

Servits per pomposes vaques de bestials mamelles, observàrem als miralls de dalt de rere llurs coms, els bous qui hi bevien fortíssims icors o licors. Allò dels bous, oi? — animals estrambòtics, estranys, aberrants — amb banyes esmolades, i amb uns collons de recollons — túrgids, colossals.

Enigmes lascius inharmònics exòtics subversius… Volíem fer-hi una foto, i ens n'adonàrem, però, que en tost d'haver presa cap càmera, portàvem entre els panarissos una plèiade de naips amb pintes rares als cantons.

Cap dels clowns al saló de begudes no semblava pas voler esdevenir-hi l'ase dels cops i perdre-hi, jugant contra nosaltres, àdhuc la borra a les butxaques. Folc pioc de captaires eunucs. I cismàtics entròpics simbòlics simbiòtics… Calçobre orgànic. Ni això.

Com qui recargola roba al lleixiu de la bugaderia, una nosa a la gola ens fustigava. L'urc de la gla corcada que se'ns encallava a la gargamella. Amb veu ennuegada, endegàrem

tanmateix a piular.

En un soliloqui escanyat desafiàrem els bous qui s'embriagaven als coms. Vingueren relliscosos, penjant molt desproporcionadament d'ous i amb les daurades banyes totes dretes devers nostres ventrells tanmateix força distesos car prou anàvem, això també, densament armats.

No li cal gaire coratge a qui òbviament va molt millor guardat amb generosos instruments d'anorreament. I tanmateix allí els teníeu, colluts (de dalt i de baix) titelles a quatre potes, capcots i volent tossar'ns als ous sense pietat. Uns ous qui ens mancaven perquè per què servirien sinó per a estrènyer'ns els horitzons, i per a restrènyer'ns en els nostres desficis d'aprendre-ho tot (i assenyaladament allò que més implausible no fos al món), i per a constrènyer'ns a cercar conys nauseabunds — res de més hostil al viure net i profitós.

Abans els eixelebrats atacants no acabaren de fer'ns cap, diverses abrupcions se'ls encetaren a diversos indrets de llurs cossos. Encets que s'engrandiren empesos part dedins per la plètora d'encesos humors que els afligia.

Fets malbé s'ensulsiaren els pecs agressors a dos passos d'on paràvem. Tremolins (sobris espasmes) que hom, ple de raó, sospitava molt encertadament que no fossin de definitiva ranera, els solcava els argentats vernissos d'antigues pàtines a les dures epidermis. I encontinent allò que mullava part de terra no era pas flum tendre ni cristal·lí — era bogatell o claveguera de sangassa i greix.

Feixugues, esbufegades, afeblides, com si traginessin freixures corcades i ratades melses, s'atansaren les vaques, Rebutjàrem llurs prepòsters renecs i fosques imprecacions,

fenyent polidament com ara que àdhuc ens escandalitzaven tendrament. Llurs conys amplament fesos — semblants a musclos massa malmesos — mentre, sancalloses o garrelles, s'ajupien a netejar el terra amb drapots, eren claferts de paràsits de bona mida — tant dels alats com dels qui, àpters, s'arrosseguen com enfigassosos llimacs o sanguinyoles.

El plor de les sangonelles era sanguinolent. Com, tocant-hi pler, digué una de llurs exímies poetesses: «*Les sangonelles ens enamorem massa fàcilment*.»

Se'ns empescà de pensar que amb tots llurs mascles massa mascles morts, un buit s'instal·lava. I ara? No hi hauria ningú per a estrijolar'ls amb la llengua les hemorroides? A manca de mascles legítims, hauríem d'ésser els capats (els írrits, espuris, no-mascles) de totes les capes de la societat qui seríem cridats a la molt abominable tasca?

Per part nostra (la dels nous pistolers dedicats a la neteja) no hi havia perill!

Els tocava d'acomplir la comesa a la llorda i derelicta voluda del rerefons, adés massa acollonida per la violència endèmica dels enormes bous.

Amb ostentós desdeny, anàvem a eixir del local pecaminós, havent (crèiem amb raó) reeixit en la nostra excursió d'experimental investigació, quan un d'aquells mateixos anorcs pòtols del públic del qual parlàvem no gosà, en la llunya foscúria, de plànyer's tímidament.

—Patim un ou — *œ! æ!* — els qui malaurats ens han nats ja desconfits, amb faç de damnat, amb un posat i una probòscide típics de patibularis. Cap prognosi per a naltres mai serà prou bona. Hom ens alleva tots els crims, hom ens

suputa posseïdors d'una avolesa inescrutable. Per a naltres sempre bufa el xaloc més insalubre. La hipòcrita societat, com cuïcs i escurçons i d'altres males bèsties irritades sense cap més raó, no ens jaqueix mai en pau. Els jutges malignes ens condemnen sense atur a ataconaments rituals. I això d'ençà dels anys més innocents. «*Pel cap baix, vara de bambú colpint fort al cul, per a trencar-li la pell al psicòpata en flor*.» I més endavant, pitjor. Mai millor. Bocs emissaris per als cues de palla, i per a llurs saigs, els despietats morros de vaca. Exacte. Esdevenim tostemps residu a les urpes dels desequilibrats, sempre pròspers, botxins, per a qui som privilegi sens fi. Llurs mans monstruoses ens escanyen, i enmig de les ordalies que, molt entretinguts, ens fan passar, persuadeixen fàcilment les més fines femelles de la societat. Naltres, qui per a no fer enveja a ningú, ja ens castràrem de petits, i no els fórem pas doncs competició en re, i menys en el cardar — oi, quin fàstic, vós! — la flaire rànciament perfumada, nauseabunda, dels orgasmes — fenomen domèstic de qualitat molt pobra — tot allò només serveix a noure — llur nas, el nas dels borrells, els victimaris, els carnífexs, els morros de vaques amb llurs vits de bou, i amb d'altres més afrodisíacs cruels estris de tortura — llur nas, idèntic a certs bisbes o godomassins — amb allò, i la pudor de sangota concomitant que ja ni foten, no cal dir que els morros de vaques són els campions a fer trempar les dones — força de fervor i de favoritisme de part del gènere femení per a ells — albíxeres, qui els ho negaria — lloances i hosannes a manta — *i tot a costa nostra*. Els de més de naltres, tard o d'hora, patirem el conegut «martiri del codonyac» — on totes les ànimes de càntir resultem, amb tants de botxineigs, fetes una pasteta que en acabat les senyores riques empraran de bàlsam per a embellir (com si no en sou prou! — són atractives fins a la fascinació fatal — com els maleïts electrons — amb signe cony (-)! — qui atrauen tan poderosament i ineluctable els desgraciats

masclíssims protons — de vits en quatre posicions radicals i tot (+) — mentre naltres, què? — els capats neutrons, res — ni cuca ni moixó — zero enllaç iònic amb la bare societat — orfes radicals, vós — *llas! — œ! æ!* — les llàgrimes m'impedeixen continuar la relació de les molt greus adversitats que ens queien com letals meteoroides al carbassot...

Tot allò, doncs, pobrissons, i a sobre haver d'estrijolar amb la llengua les gargantuesques hemorroides de les vaques — antiga tasca que fou de sempre la dels bous massa heroics ni valents.

Per a treure'ls una miqueta a la bestreta els tasts horriblement dolents que els esperaven, convidàrem, amb veu clara, els entròpics captaires desouats. Que trinquessin si més no per a llur pròpia salut.

Diguérem a les vaques: —*Cal atendre'ls com déu mana*.

Respongueren, fent morrets, simpàtiques, munificients, hipnotitzades per la nostra alta bondat nadiua: —*No es maregin per a abonar la despesa. Ja ho trobarem*.

Debades. Fútil anhel. A aquell esgarriat xibiu pas que hi tornaríem anc pus.

Mentre eixíem, sentíem que reprenien dins les tristes cacofòniques estridulacions i els xarons compassos del destarotat pianot mecànic.

(...)

(*La simplicitat és per als ximples*.)

Tot allò que exposem en els nostres quadres d'exposició és complex, i només podem exposar-ho complexament.

La simplicitat és per als ximples.

Tot allò que apellem realitat és una batibull apilat de fantàstiques construccions cerebrals, agençades en acabat pel talent particular de cascú, adaptat al tarannà i a les ganes del moment.

Qui es va guaitant als miralls a través els lustres, les dècades, les centúries, no és pas quelcom de diferent que si assisteix a l'exposició dels quadres de la seua vida. A mesura que avença pels torts corredors de la sala d'exposicions esdevé de més en més esfereeït. De tal faisó, que els darrers quadres els passa com qui diu volant, no vol gairebé ni clissar'ls.

Anguniats, sufocats, desdentegats, trametent-ho tot a pastar fang, resolem doncs:

—Per quines metempsicosis arribàrem a aquest extrem estadi de multiplicitat... que ho escateixin, si mai els vaga, altri. Naltres, prou feina. Massa mareig.

I apaguem i tanquem. I tornem a lleixar els malastrucs quadres en la foscor.

Còsmics mil·lennis segmentats ara i adés per oprimides opressives poblacions. Tot plegat una panoràmica infecció on els caníbals i els astrònoms, en diferents estrats del mateix esferoide, van afamegats rere vívides teques, per a ells ni obsolescents ni arcaiques, ans tantost trobades omnipresents i aparentment sempiternes — mes per als morts o moribunds com nosaltres — qui som els únics qui, ara que la descoberta no compta per a re, tot ho clissem

claríssimament — no són sinó falses troballes, mortes del tot, desaparegudes — pitjor, mai existents.

La pornografia de la cosa divinal, per exemple, ens jaqueix a l'esperit un regust hòrrid, com tota altra pornografia incompetent i malparida; no hi trobem ni suc ni rellevància. La cosa divinal... ineficaç càrrega d'embalums que se t'atansa ominosa com un reguitzall de llamps traïdors. Bolles de foc que surten de trascantó. Xorques erupcions, embussats crítics orgasmes... violents ressentiments, disparats com constants marees de letals granades, per ments podrides que amb tintes verinoses i esgarips tòxics cínics psicopàtics, ens volen afollats embrions instantàniament delits. Perquè ells continuïn a lloure llur cretines crismades croades de furioses imbecil·litats llençades com mossades d'escurçó vers un ràpid anorreament de la condemnada esfèrula.

Esfèrula o tàvega esferoidal (i no cal pas neguitejar-s'hi pus, car, d'aquesta gàbia, cap rossinyol que ens empesquéssim mai no n'obriria la primera de les infinitis portes) on els qui encalçàvem ens empaitaven — i a l'inrevés — els qui ens empaitaven els encalcem.

Els ensums que, tampoc no gaire a prop, aplicàrem als aups o esclaus odorífers jaquits darrere per les pudors dels qui encalçàvem ens feren engargussar, ens dugueren tot a la vora d'haver d'orxegar. I les nostres pudors, calia convèncer-se'n, fotrien el mateix efecte als enemics. No cal fer-se il·lusions (pèrdua de matèria pensant).

Som apocalíptica cagarrina emmarcada sumàriament, som microscòpics quadres exposats a l'atzereta, a la intempèrie, a l'estiribel més intempestiu, i durant una estoneta tan curta — la qual, ai, tanmateix per instants on el tot se'ns abraona

damunt, sembla que no s’acabaria mai.

Perspícues pel·lúcides sinècdoques ens encoixinaven el barrinar.

Embolicats en diverses molt complicades metacognicions, érem sotjats per zelosos conspectes, i enxampats per bòfies malèfiques (no pas que n’hi hagi d’altres), i encontinent sebollits a clots ad hoc; mentre ens sebollien, glops de terra ens tocava d’empassar en acceleració constant; era allò o ésser engolits per la sollada llenegosa terra.

Mentia l’esfèrula:

—La meua sina, contrada segura, invulnerable.

O deia:

—Cony lúbric i ben lubricat. Hi seràs collonut, sense perill.

I tantost tenia el passerell al pot, malament rai. Tot hi era tempesta no gens cerimoniosa, i nosaltres, granotes a l’aiguamoll, menjades tothora per ferotges polífags (polífags com el perpetu omnipresent ozònic rovell).

O érem humans, funesta raça de continu emasculada i pelculdada, tostemps amb un pet de través o amb una crisi de fetge en les millors de les brevíssimes hores. I els dinosaures del moment, els colossals enemics sempre presents, poderosos, opulents — criminals novells recanvis sempiterns dels criminals anteriors — ardents candents roents autoritats còsmiques — ens prenen d’aperitiu. Sense gaire apetit. Un empatx de carnatge el llur. En la intimitat el troben (el carnatge habitual) habitual, monòton, minúscul, irrellevant.

Simplicity is for simpletons. Complexity is all.

Ens volen complicats. I complicacions a llur davant. Per a fer més interessant la percaça, la cacera, el sanguinari enxampament de la víctima.

No reeixirem pas a abscondre'ns com cal.

Urpes ens urparen, queixals ens queixalaren, genolls en foteren pler de genollades… Violents mals d'escrot i de ventre se'n seguiren. Ens absconguérem dins uns matolls (esponjosos i ondulats) de flors d'escuma (tiarel·les cordifòlies). Hi enxàmparen dos quíscals quísculs (dos «grackles»), pare i fill (pare bellament iridiscent, fill encar tot mat). Tant se val. Ens hi abraonàrem. Gairebé els linxàrem.

Fórem atrapats pels qui ens encalçaven. Se'ns abraonaren. Ens linxaren. Atrapàrem els qui empaitàvem. Els abraonàrem. Els linxàrem. La repetició de les repeticions. Tot en vessa. Cintes Möbius a betzef i a diferents llivells, amb els ninots qui hi som damunt alhora sempre equidistants i sempre fotent-'ns-e trompades.

Òrbites en òrbites orbitant òrbites orbitades pels altres qui les orbiten. Tot ha de tornar a petar. Escaquer abstracte, absurd, sense cap ni peus. I sempre el mateix escac mat. Damunt i amb escruixidors rodaments, pengim-penjam, els malaurats titelles. Els esfilagarsats fràgils vencills de cada titella esfereïdorament enrevessats, sense possibilitat de deslligador enlloc.

Tot plegat, sabut i resabut. Vós, quina mandra!

):::(

41. (*En Llepaconys Maria.*)

Se'ns atansà en Llepaculs Maria i molt humilment (creguérem) ens pregava si «li permetríem de llepar'ns lo cony».

Li diguérem que els nostres conys, llas, brillaven per llur absència.

És clar que calia dir-li, al capdecony, que si volia llepar conys es llepés el cap, però per què continuar una conversa fútil del tot?

Com ara sorprès, o pitjor, esborneiat, reculà, incert, gairebé caient de cul.

Era un pobre desgraciat qui a les dones qui li semblaven prou simpàtiques i avinents, i qui doncs no fotien pas cara d'enviar'l histèricament a cagar tantost no els demanés el molt generós favor que tanmateix no els feia, plantava la mateixa amable qüestió?

«—Em permetria, mestressa, de llepar-li lo cony? Soc lo Llepaconys Maria, molt conegut en el difícilment especialitzat ram de la llepaconyeria.»

El cert era que no li fotia cap gràcia que les dones el refusésson.

En aquelles ocasions se'n tornava rebufant. Renegant i mastegant penjaments.

—Si no vols, ni mai, bleda!
—Ai, la figa! Doncs si no t'agrada, no t'hi casos!
—Mira la bajoca. Si no n'estàs prou contenta, fes-te repicar!

Es veu que nogensmenys pler de dones acceptaven de grat la proposta; a part que els llepava el cony de franc, deien a les envenjoses qui encar no havien estades degudament sol·licitades que ho fotia millor que no cap gos ni cap hiena.

«—Comare, creieu-me! Una llengua més elàstica que no els mateixos vistents elàstics dels seus pantalons caqui!»

(...)

Aquest és el feliç desenllaç del nostre total assoliment, la benaurada història de la del tot molt reeixida trajectòria nostra. Delitosa conseqüència del nostre sempre congruent rumb i entenimentat ritme vital, ben compassat, sense passions, sense neguits, sense monstruosos afegitons de cobejances ni de deliris ni d'il·lusions sense solta ni volta, sobretot doncs sense obligacions de cap mena envers ningú ni cap cosa ni noció. Lliures a lloure en llargues hores de lleure. Sense noses relliscant-hi. Endinsats en l'instant cascun dels instants de l'existent.

Anàvem ensumant els esclaus (les petges i residus) dels qui ens precediren, car com diu una de les úniques dites que val re — «Per llurs cagades — i no pas per re altre — és com millor no els coneixereu» — i premonitoris ho enceníem per tal d'anar-ne jaquint les cendres. Nostres epígons s'ho trobarien.

Els qui (qui sap de quina altra espècie — i cardem-hi messions que prou ho fotrien millor) vindrien darrere

nostre, ens plaïa estranyament esmar-nos-els murris — com ara el proverbial moix murri, qui es va ficar a somriure amplament, tot ensumant les cendres del seu enemic (o «creador») adés tan tifa i poderós.

Aquest era el trop on ens trobàvem sempre. L'invasor ens havia enfonsat el paisatge. Ens havia feta malbé la llengua. Ens havia enverinades les cançons. Estroncades les fonts. Anorreada la història. Destrucció in situ irrecobrable. Calia fugir'n. Fugir'n.

Xapesquéssim, au! Lluny de la infecció.

«Demà al matí ens reunirem i hi anirem» — ens havíem dits el vespre abans del jorn cabdal, i durant la nit cascú havia fets els preparatius. L'endemà ben d'hora partíem. Partíem a la percaça de qualque nou món on calia que no hi visqués nideu. Un món sense sorolls, sense cacofonies, sense pirotècnies.

Entre els qui corríem darrere els precursors, amb intencions variables, de les més estripades a les més contemporanitzadores, hi érem tots els qui hi calíem

Ens entenguérem. Ens orquestràrem. Hi érem els imprescindibles.

Els innombrables «aires». Els peratocaires (els emprenyadors), els merdamenjaires (els tifes, barrals buits, milhomes, presumptuosos, xarnecs, petulants, brètols, arlots), els xerramicaires i els xerramecaires (lats tots plegats), els cardcardaires — o ortigacardaires — (els estúpids «aventurers» qui gens de prim no miren on emboteixen la titola), els palterensumaires (els manifassers, els tastaolletes), els ninotpregaires, els fanalportaires, els

dissortploraires...

I tants dels milions de «binomis» com encontràrem en el desenvolupament del projecte. Els saltamarges, els perepunyetes, els cagaelàstics, els pixatinters, els llepaculs, els escanyapobres, els corpresos i cor-robats, els mal-enllunats...?

I els ubics «etes». Els xerretes (els delators), els espietes (els escopòfils), els copietes (els copiaires amb un «peracopiar-hi», és a dir amb una crossa de paper amagada), els toquetes (els qui d'estranquis toquejàvem dones), els freguetes (els qui ens hi refregàvem d'amagatotis), els ensenyetes (els qui d'esquitllentes ensenyàvem les parts)...

No volíem pas oblidar ningú entre els autèntics genuïns herois de la societat. Una societat qui, majoritàriament balba xorca rònega i hipòcrita, amb insígnies, graus, jerarquies, i tripijocs d'aqueixos, ens tractava (a naltres!) d'antisocials, i d'amorals, i d'àvols i demònics, i de tocats del bolet... D'una infinitat de rucadetes semblants.

Si ens haguessin percebuts com allò qui de debò no érem per vocació — és a dir, com a entretingudíssims efialts (ço és, els gentils íncubs de llurs malsons, els furtius habitants del sostremort en la nit esglaiadora) — encar com aquell. Mes no; ens tractaven d'aberracions terriblement malaltes, qui calia anorrear amb odi intens, o, si això no, calia «corregir», és a dir, torturar per escarcellers i per metges alienistes, i per d'altres «especialistes» psicòpates i farsants. Les urpes lúgubres dels savis molt entesos en bagatel·les empescades a l'engròs a cap soll ni quadra ni corralina on anaven a escatinyar-hi i escatainar-hi.

Amb urc, a bord de quin trampolí, i amb ales bordes, a quin

simulacre de lacat esmaltat sencer, mai encetat, territori perifèric no fotíem cap?

Fotem-hi alleradament glopades — atmosfera d'ingredients químicament purs i esclets — paradís de l'aviram — caminem-hi alleradament i sense ullsdepoll. L'aire mateix hi era edul. Eubiòtics ens en plevíem. I els insectes, pobrissons. I hi esdeveníem ocasionalement crotòfags.

Oasi tot plegat no gens encaboriat. Cap ominós horitzó no ens l'escanya, tot hi és espaiós i per a esplaiar-s'hi, catedralici i sense tabús, on tot allò bo, i plaent al palp i al tast, reïx a créixer-hi, llevats i albúmens, cirerers i albercocs, hipocamps i volps, verats i gambes, truges i garrins, suros, verdures, vímets... Atots a dojo, magatzem heteròclit i no pas gens caòtic. Gairebé ens hi agenollàvem, retuts, tret que en realitat astorats per tanta d'endèmica bona sort, tu!

Preem-hi llavors la mandra, en mants d'entreteniments suaument entretinguts.

Oh, i espera't! Bonior paradisíaca, hò! Hi brunzen a bilions abelles! Mels, pròpolis, ceres, per a la salut!

I sense sirenes als rocallars, ni d'altres «olis de banana» (ximpleries i estirabecs mitològics ni metafísics) pareguts. El nostre Miró dels gargots simbòlics ja ens havia assenyalat que cada cony és flor carnívora. Qui s'hi lleixa enxampar roman menjat per dona. Tota llibertat llavors a can pistraus.

Al voltant de l'illa inviolable (només als litòfags, modests i artistes, els era llegut de foradar'n les roques), l'oceà hi ballava el cancan. L'espetec de les amables ones eren els autòmats de la claca. Totes les males herbes hi eren bones. Fenc i orquídies al pap. La felicitat duu l'harmonia i cascun

érem rèpliques dels altres. Tot text ni relíqua hi era pretext per als arqueòlegs. I sense angúnies a pleret en recobràvem la llengua immaculada.

Ja no ens hi bellugaríem. Com el nostre Kant, ens refusàvem categòriament de viatjar enlloc altre. Àncores arbrades, arbres ancorats, en ombres ambrades i ambres ombrats. Mai més no ens trobaríem en àvol delit, arrufant el nas davant els jous i les fèrries fèrules i virolles de cap tirà, ans meravellats per la tèbia mai sollada neu i per la nit sempre de celístia immediata.

De dalt els cogullons, tocàvem les portes idònies d'un esdevenidor mai estuprat per la por de l'infecciós. Eren portes celestes que es badaven màgicament perquè l'illa hi capigués. Passat el perill, amb les naus dels qui bruts i ignars ens envaïrien anorreades per l'oceà tornat infern, les portes tornaven a esbatanar-se i l'illa era restablerta tal qual.

Somrèiem murris com el moix.

(...)

I pots anar enrere tant com vulguis; no hi ha mai dones a la nostra família.

D'on sortíem no ho sé; em sembla que no sortíem d'enlloc, car qui sap quina mena de cosa no som, tot plegat.

Deesses de molts de braços, els quals braços no són sinó cobejoses serps qui lentes els xuclen sang, perquè en acabat, sedegues, te'n xuclin elles.

Cony ozenós, com si nerviosament comprimeix tothora entre llavis eixams de bernats pudents.

Llucià ja ho diu (prou bé, com sempre) que les dones són com ara les plantes paràsites. Te'n cardes cap i encontinent (ja has begut oli, pou avall en pèssima merda)… Encontinent sos circells i sos filaments punxegosos i ses lianes se t'arrapen, i t'estrenyen, i t'empresonen, i t'escanyen, t'estrangulen, t'ofeguen. Ai desgraciat, on t'has anat a ficar!

Només el ximple vol les coses ben simples, ama la simplificació, no podria pas entendre altre. Tot allò que fos mica complex se li engargussaria.

Som recíprocs emmirallaments, amb petites negligibles variacions; diminuts defectes o ínfimes nafres o estigmes de les diferents metamorfosis. Traspuen sota vels i pal·lis els quasi imperceptibles nyaps d'ajustament.

(…)

Admès que la natura traïdora maleí les pobres dones amb un sistema reproductiu criminal, de tal manera que llur lluita contra la natura ha d'ésser més ferotge que no la d'altres animals — per exemple, els de més dels mascles, però sobretot d'altres éssers vius qui es reprodueixen per sistemes menys bestials i repulsius que el del sexe. Ara, si les dones només culpessin la natura, rai. Aquest és el problema. Com tot problema, hom l'esbrina, l'escateix, el resol, i estableix que allò raonable de fer no pas és d'atacar els co-patidors de les putades de la natura, ans de propiciar-ne la complicitat. Solucions exquisides cal trobar-ne, i prou.

(…)

No pertanyem al ramat. Cap coreògraf no ens donarà mai

lliçons. Portem el propi ritme al cos. Dansem lliurement com homes lliures.

Si els de la majoria són incontestablement estúpids (crèduls, supersticiosos, “menats fàcilment pel nas per qualsevol malparit satanàs”), llurs lleis només poden ésser estúpides. Llurs lleis, doncs, mai no seran les nostres.

«Expulsàvem els comparses del nostre enteniment/ Poc hi havíem lloc sinó per als protagonistes/ Ço és, certs cabdals filòsofs i artistes/ I els grans descobridors dels elements./ Amb els ximples comparses desapareguts/ Només amb els protagonistes qui estudiar hem solgut/ Prou i de sobres n’hen tingut/ Cal altra reciprocació no ens ha calgut./»

):::(

42. (*Confessió*.)

Res no ens sap més greu, no ens roman pitjor rosec a la consciència, que el record de la tortura del nostre amat padrí amb alhora la nostra desgraciada impotència a treure’l del parany on els àvols vàndals de la religió dels malèfics imbècils no l’atrapaven.

Gravíssim error de nostra mare, qui, enverinada a la botiga per una maleïda invasora, de més a més casada amb un altre cruel bòfia invasor, la qual li va dir, insidiosa, on son pare no podria morir amb tota comoditat, se la va creure ma mare, i va pagar perquè son pare hi anés doncs a morir en pau. Quina pau! Era una merdosa cliniqueta als afores i el ficaren a un llit ronyós, i cal imaginar-se el seu horror quan se n’adonà que havia caigut a les urpes dels agents infernals del cretinisme descordat, monges i beguines, capellans i beats,

tots invasors, qui l'anaren torturant fins que ell no se n'escapolí. S'escapolí amb la bondadosa mort de l'infern dels seus torturadors infernals. Feren tots els possibles per a estrupar-li la consciència i retre'l a llur doctrina barbàrica. La doctrina del feixisme catòlic invasor. Resistí nostre padrí, enviant-los a la merda, les poques vegades que nos hi vàrem ésser present. Qui sap què li fotien quan no hi havia testimonis. Mentalment assaltat, això és clar, mes qui sap si físicament i tot. Prou els coneixem capaços de qualssevols de les més salvatges bajanades, els frenètics idòlatres adoradors d'inferns, els fanàtics inquisitorials cretins, llurs cervells definitivament degenerats de massa creure's ximpleries.

Nostre padrí no trobà cap altre escapoliment que la mort. Segur que si se n'assabentava abans que, amb traïdoria i mentides rai, no l'hi duguessin, a aquell infern que us munten els cretins carronyaires tantost s'ensumen que algú és prop la mort, ja hauria presa la via amable de la mort. Tot ans llurs urpes sanguinàries no l'enxampessin.

):::(

43. (*Revenja pàl·lida.*)

Malparits — llurs pròpies morts, hom voldria somiar-les com si fossin els malsons més cruels mai inventats. No es mereixen pas sinó el suplici més maleïdament estireganyat.

):::(

44. (*Escapoliments rai, i sens fi.*) (*Catorze sinopsis de com*

ens espitxàvem a esquitllar-nos-en, repetidament i totjorn.)

Davant el ramat bavós, l'autor es deia, àdhuc amb incomprensible urc, "confés catòlic".

És a dir, l'autor, davant el ramat de rucs, es confessava supercretí, esbojarradament dogmàtic. I com tots els dogmàtics, es declarava, sense adonar-se'n, ésser un cagat cruel i brutal.

Tots els del ramat, empoltronits, amb una manxa anus amunt injectats que foren d'ençà de petits amb les nocions criminals dels poderosos, s'empassaven les sobergues animalades. Unes bestieses altrament inconcebibles per cap cervell no pas enverinat abans per l'endoctrinament nefast.

Les tenebres de la superstició endogalaven angoixosament els irracionals. Llur figures monstruoses només podien perpetrar fanàtiques monstruositats.

Només ments monstruoses podien concebre tals monstruositats. Com ara el monstre en cap. Parit, segons els cretins, per ell mateix. No pas per cap altre monstre anterior. Com collons pot fotre's la cosa? Inexplicable i inexplicat. És clar. De fet, no havia mai pogut ésser parit altre que per la monstuositat de llurs ments. Un monstre en cap qui parí la resta de capdeconyades. Ell tot sol. El generalíssim al cel, el més cruel i brutal imaginable. Sotjant, cagadament i sense un segon de descans, què collons fot cascun dels seus engabiats. Per tal d'en acabat condemnar'l a la tortura eterna!

Monstre maligne com cap altre qui si l'estúpid ramat se'l trobés de veritat, àdhuc ells mateixos gosaven esclafar-lo, i au.

Mentrestant, callàrem ben calladets. Subrepticis llavors, ens allunyàrem del maleït indret. Ja s'ho fotrien. La vida massa breu per a fer-la malbé lluitant contra els empestats.

(...)

S'esqueia una vegada que, per coses de la casualitat, guanyàvem per quatre pedretes a tres, quan l'enemic ens en féu una.

Ui, com s'ompliren de furiosa imbecil·litat; un fanatisme demolidor; no hi veien de cap ull!

Ara, quatre a quatre, ens en farien una altra, i instantàniament fórem morts.

Això de les pedretes, molt capriciós. Una pedreta et pot caure damunt a qualsevol instant. Abans del quatre a cinc, però, guillàrem com el vent.

Sense oferir més excuses epexegètiques, xapescàrem com si dúiem foc a la cua.

):::(

45. (*Som, pòstums, els caçats i emasculats*.)

Esmeperduda hiperdulia la nostra, vós. Les frígides caçadores trobem, tot convençuts, que no poden ésser altre que ens immensament superiors, celestials, forasters, ufans i sobergs sense mesura. Cal coldre-les molt reverentment.

Anorreats per llei tots els mascles a urpes de la bòfia (com pertot arreu del món al servei exclusiu del poder i integrada per energúmens brutals nats ja amb un cervell prou fet malbé). Amb femellenca coqueteria, els brutals merdosos bòfies mostren llurs menyspreables xarneques insígnies.

Faldilletes, femelletes de nul·la agressivitat sexual, naltres havíem adés (anys de paradís passat) tanmateix les claus de les intimitats de les beutats. Ens era permès d'entrar-hi i d'eixir-hi a lloure. D'on...? De llurs cambres de les amors.

Inofensius altre que (molt d'estranquis) per a llurs enemics, sempre hi som benvinguts, car encontinent som tothora ocupats en servir-les en les tasques i comeses més delicades ni privades ni confidencials — i carregades amb (sovint molt emocionants) complicitats i tot.

Les nostres dones, les irritables Antigònades, se'ns atansaren mentre preteníem clapar. Gegantines, insectes de quilòmetre i mig. I com puden llurs aflats, deliciosament, com ara mil carronyes — i com a mil pous sèptics llurs cossos sencers!

I ens tolien els ous, i ens cauteritzaven les sengles nafres amb sengles ferros roents, trets tot d'una de les llars enceses, mentre (no cal dir que molt agraïdament) havíem perdut el coneixement.

Sòlit esdeveniment. Sense que ton ull cluc sotgi doncs de debò que l'altrament inviolable accés a l'uix a l'indret reservat, on hom putrefacció de dona gens mai no hi vol, somnolent lacai, llas!

Una covada de parques i gorgones, precedida de na Nèmesi, qui és qui les presideix, se t'hi infiltren. Les harpies en turba,

furtives, en horda endintre, subreptícies se t'hi esmunyen. Sinistres, intimidatòries, irrompen les barroeres cavallots de malaverany. Malestrugances a betzef se'n seguiran.

I les infiltrades, sàpigues, uixer miserablement desconfit, en Tànat Campdeclots, les infiltrades, com les gosses i les cretines, sempre són al servei de la bòfia. El zel dels fanàtics, ço és, dels retardats, dels mentalment genestàtics, no hi ha pas flagell humà més funest. Prest som carronya. Ens envaïen com cal·lifòrides, crisòmines, sarcofàgides i piòfilides; i (moma d'escreix, de cincsous per si era poc, encar més furtivament) com les fascioles hepàtiques i tot, carallot! I ara ja ens veus. Malament rai.

Ens diu, apenadot, el sàtir de nyigui-nyogui, la faula amb què l'ensarronen, si fa no fa: «—Una d'aqueixes donotes, de les qui feien films de cardar i riure, i en conseqüència es passaven la vida (a tots ops la vida professional) pràcticament cardant, na Xènia Catalutxi (una altra de tantes de les vestals molt dedicades a les deesses; vestals d'himen miraculós, sempre intacte a despit de cardades innombrables; una hieròlatra, una hieròdula d'entre tantes d'hieròdules a la dula, campant-se-la pels temples com les molt cares sobiranes del consagrat local, amb les lleterades dels devots molt pagadors, de coneguts poders regeneratius i de diverses virtuts restauratives, conservant-nos-les ben vivaces i fresques, fins a una edat avençada, on, mercès així mateix a les dogmàticament aprovades esporulacions dels milions de reverencials cigaletes, ella, la santificada vestal, tot plegat agafa agalius de profetessa — ara, però, amb gonella fosca, abillada com mestre Mort — amb sa presència imposant, i magnífica encar, havent-ne una penca) ens comoní, ens convocà, al sàbat molt perillós.»

En fi, inter-cèteres i entre tantes de pudents putarres i

heteres, què foté aleshores aquest inofensiu homuncle particular? S'entotsolava en la lectura formulària de totes les lleis. Trobava aleshores que l'estafa (dels clergues, els polítics, els metges, en fi, de tots els farsants uniformats) era general. I absolutament criminal en tots els aspectes.

L'encarregat de la porta, potser mal triat, consiràrem. Mes què fer-hi ara? La qüestió que hi assistí, encuriosit. És clar. Car mai no se sap.

Tornem-hi. Convocats doncs que fórem els Boques Inútils (els BIS), ens conjuràrem a exterminar tots els malparits, els banals malignes, qui es volien fútilment boques útils (els BUS), és a dir, els repel·lents sempre suïcides adoradors dels «economistes», els despietats abassegadors qui tothom altri qui no fos ells tractaven de nombre superflu i dispensable.

De més a més, entre tot d'homes, hi trobàvem l'escalfor de la virtut, de la virior, de la virilitat. Tots n'érem més que tips de les Xantipes qui de trascantó us sortien de polleguera, perdien un cop de més els estreps, i fotien tronar i ploure, i ca nostra llavors era un desbarat de brutícies i lletjors.

«—*Les dones no ens escolten mai/ Se'ls en fot, i prou prest ronquen rai/ S'escoltarien abans un gos/ D'ací que ens escoltéssim nos amb nos*.»

Som els frares arvals del segle vint-i-tants. Allò era l'aplec selecte i distintiu dels revera especials. El consell de guerra i estratègia de la resistència negativa. El multitudinari çoviet enterament masculí. On podem fer rajar a lloure i sense gaires riscs les nostres capdeconyades privades. I els somnis vivament cromàtics on treuen el nas certs molt íntims enyors indelibles.

Hi fem cap a rua feta. Erudits i no gens, hi érem, si doncs no tots, prou a pilots. Genocides, traïdors, envejosos, emprenyadors, desagraïts, egoistes, tafaners; els llepaculs plens de llúpies i brians. Els maleïts rufians, els menfotistes i els beneits, els psicòtics de tot pèl, rullats i liòtrics, i calbs i emperrucats, tots hi cabíem. Els iconoclastes i els enterramorts. Els merdacaners i els mesquiters, no cal dir. Els jueus, comunistes, francmasons, separatistes. I els fotògrafs i els astrònoms entre els més viciosos. Tots els enemics vers o fictes dels feixistes canfelipútrids.

I el més idiota es dirà Dostoièvskiï i només dirà idiotades; arengant les arengades; els esdevenen sang i os; verbum caro factum est.

Hi és en Wittolly McCuck, car company de fraternitat dels bons banyuts (com els capsdecony idolatren les faves fades verges, els intel·ligents idolatrem na Venus del cony sempre prest i amatent per als altres, superiors, amants).

Hi són l'heroi Liró. N'Albat Lafoll. En Çam Cibià, quin quelet, ell, vós!

Tots els qui hi érem, érem efectivament idiotes = peculiars. Sobretot molt simptomàticament hipòcrites — poc podríem viure gens en societat sense ésser-ho radicalment. I tots hi érem dobles, pel cap baix. Dioenergètics, diotèlics, diofisítics. I tant. Amb dues energies, voluntats, natures. Conegut. Tots hi érem esquizofrènics messies, indeed.

Hi érem, si voleu, estatuetes. Com les de ca la tieta Tal·lulah.

(...)

Tots hi érem joguines: efectivament, estàtues de metall

(potser plom) lluent, formades en llongs reguitzells… Cascun dels dos becs de cada reguitzell es perdia a l'horitzó de l'ou sense esberlar on raíem.

Hi érem estatuetes, figuretes, o belleu ertes entitats triades a l'atzar del nombre que ens hauria tocat sense que ho sapiguéssim.

Hi havien molts d'estranys; hi havia de tot: Gitans, xarnecs, moros, sudamerdicans, cosacs, rossots, i adu uns quants qui érem (hà!) gent com cal.

Hi havia la tieta, no fotem, és clar — hercúlia dominadriu; tan forta o més que no el mateix Hèrcules mitològic.

Sonava d'ambient, llunyà i constant, l'himne hongarès.

Cascun dels ninotets plomats dúiem a sopols un gibrell curull d'aigua que calia traginar qui sap on. Érem gargots, érem ens fràgils, i dúiem doncs terrisses fines, primes, làbils; dúiem padellassos encara més trenquívols. I la veueta sorgí qui sap d'on, i corregué pertot: «*Piréssim, saps!*»

—Piréssim, mes on?
—On aniríem, on aniríem…?

Afligits molt aflictivament per afliccions que molt ens afligeixen, en aquest ambient tan mòrbid per culpa de l'amuntegament, cap ni un no sabem pas on collonets ens adreçaríem. Tothom sap que l'oclesi duu pler de flagells: Tifus, còlera… i pler de grips, i nyaps veneris a betzef… tots plegats afectats doncs per cada malaltia de ramat, d'eixam, d'esbart, d'atapeidíssim formigueig.

I així, per comptes d'anar enlloc no anàvem aumon. Tots

quèiem, tots col·lidíem, tots ens esbalçàvem allí mateix o en acabat de quatre tentines.

Grollera animadversió eixia de les patums invisibles. Ens deien a brams de col·locar'ns tranquil·lament i trascolar l'aigua, l'estrany líquid inclòs als atuells, en processó apamada. Tret que cascú de naltres servava un parer diferent quant a on tirar endavant. Les tirallongues s'esfilagarsaven. I, exhaurits, els individus periclitàvem; tan destres i eficaços com bacons patinant als glaços. Tot hi era apocatàstasi: Retorn al caos, a l'era primigènia, a l'infern del foll foc "creador".

Si l'heroi és aquell de qui la vida esdevé orgasme, el covard, ço és, el no ningú, ço és, pràcticament tothom, la pila, som sortosament els altres, de qui la vida mai no serà sinó petard qui no espetega, tro bord, coet qui fa llufa, piula qui fa figa, cada persona al capdavall no essent sinó carall — carallots els de més, carallets els de menys — pus, d'afegitó, els estranyets, els assortits carallons, carallins, carallassos, etc etc etc.

Amb allò, la tieta hi gaudia de valent, heroica.

Ens va agafar per una orella. «—Som-hi, al·lot, prou d'aberracions; ja no hi relliscarem pus!»

I se'ns enduia, amb silencis de llimac, cap a tàrtars avials — el camp de mart era antic, molt antic, cementiri.

Arribant-hi, amarg desreng dels senys. Flocs de cabells d'antigues dones mortes ens davallen als ulls. Ens políem debades. Érem falenes enteranyinades. Ens creixien d'horror aletes (de peix). Sorolls metàl·lics ens eixien del nas com si el mecanisme de dins, el septe i les canals oronells

amunt, els tenien fets de llauna rovellada.

Anàvem nus. Clothes were absent. Jutipiris de cabaret feien les putrefactes vestals als nínxols. Als rònecs murs els nínxols hi eren bresques de rusc sovint luminescents. Densament lúgubres, citaròdies sibil·lines se n'esmunyien ominosament. Minyons molt sensitius, ens cagàvem de por.

Era llavors on de mantinent, sense pausa, érem a la jungla, i cascú (solet, de tresc incert per estretíssima tresquera enlairada, i tota cruspida pel verd de les molt exuberants plantotes) calia que s'encaminés, passet a passet, vers l'indret apuntat, el punt d'estimació de la situació, quan, tot de sobte, se'ns apareixia, davant, ran de rost viarany, majestuós, un psítac tot vermell, qui contrastava bestialement amb tanta de verdor de tot matís, i qui ens deia quelcom en el seu idioma selvàtic i amb una veu ronyosa i grunyent que ens semblava que ens advertís de cap perill imminent.

I en efecte, ens n'adonàvem massa tard que el corriol elevat, cobert de fulles i circells, i de camaleons i sargantanes, s'estroncava tot d'una, i ja ens suposàvem caient.

Hom es trobava convençut que tot se n'anava en orris. A parir parteres tot de cop-sobte el fotut futur. La gola del no re, on tot són queixals afamegats i ferramentes fètides, se'ns badava amb avidesa última.

I au, pels voltants, i çajús, boques i boques, de jaguars i de panteres, salivant, ja tastant-se'ns, goludes, prestes a l'afamegada deglutició, quan, prodigiosament ni providencialment, ella, enormement musculada, penjada d'una liana, ens caçava al vol, i ens estalviava el martiri de veure'ns esbocinats entre bestiotes oposades.

):::(

46. (*Hi érem, no cal dir, els pornògrafs*.)

La cosineta Ramoneta Llisa se'ns eriçava d'enveja, serp verinosa.

Se'ns escarotava i destarotava. Escarafallosa, esplomatgegada, amb les plomes del coll de sobte punxents i tot, aviava un escataineig molt ofenós, i ens voldria adu atupar. Ens estripava, ens escorxava, si podia, ho remarcàvem a sos ulls de foc.

I tot car es veia que ens guipava, de la finestra estant, petonejant massiva dona negra al jardí. Un altre cossi (o banyera) de greix tot fet d'embalums. Panxes, pits, natges, cuixes, braçots. I molt xiroia, com qui diu de verriny claferta, escalfabraguetosa, la paia.

—Què hi fèieu, amb aquella truja al jardí!
—Truja? *Eixtò tü! Anà maià tiòtia!*
—La vostra tiota?
—Tieta, tieta.
—Cap ieti, doncs.
—Cap ieti, ni (pitjor!) *tiòixtxa*. Això fóra ta mare, la sogra.
—És clar. [Cal dir que enraonàvem tots els cosins i cosines, com la tieta mateixa, en excel·lent californià.]
—Just ma *tiòtenyka*.
—Ok.
—Ets malfiada com en Tirant, noia, i com ell et gorres de mig a mig, car no era, com prou et jurem, cap iètica ni

hercúlia rival teua qui ens donés de franc cap petonet luxuriós; era sols la nostra tieta, la qual saludàvem en acabat de devia fotre pel cap baix quinze o setze anys sense veure-la, la nostra tieta molt estimada, la qui de petits, hipocondríacs ferotges, sempre cloc-pius i piocs, no podent dir ni piu ni cloc; no pas fets de fusta, de grops; magres i gords, amb tumors i blanors pertot; o grassos i tous, amb els ous dels caps a trenc de parir-nos-hi un bou; les banyes i tot ja sortint-nos llavors, en forma de berrugues i granets, i llúpies i barbs, sempre doncs esfereïts a mort per qualque xacra fantàstica o altra... I qui et creus que ens en feia mai cas? Només la tieta Tal·lulah Maress, només ella, l'única amb qui servàvem cap mena d'intimitat, i era qui de cops ens duia benèvolament a ca l'adobacossis (cossis? — cossos! és clar — i ossos!)... I a ca qui fos... A ca l'oculista, per exemple, que ens receptés vidres de finestra, de finestra panoràmica, per a guipar-hi millor el món, i totes les aventures que s'hi escauen, espectadors acèrrims, com se'n diu? Empedreïts, declarats, devots. I adu fou ella qui ens portà, per primer cop, definitiu, a la boja metròpoli dels malsdecap continus. Nominalment per a anar a estudiar-hi a la facultat. I fou ella qui ens trobà la inicial dispesa, justament a la plaça més cèntrica, a unes golfes, dalt de tot, al piset dels porters, uns invasors, on l'home no fotia absolutament re (a part de menjar, jeure, petar i estovar quotidianament dona i marrecs), i només la dona doncs (la pobra escarràs, esquelètica, moribunda) treballava, d'esclau incessant, pujant, baixant, incansable, fent les feines, les escales, el dinar, atenent els qui volien entrar, o havien greuges a resoldre, tot, tot, pobra dona, tot! Com planyíem les dones llavors! No sabíem pas encar com es revenjarien. Amb quin odi masculí, molt desgraciadament. I l'home (panxut, repugnant), què? Re. Màxim si anava a visitar cada matí l'escorxador, es delia veient mortrir bestiar. I fins i tot un migdia, a l'hora de dinar, va tindre un bon pensament

per als “miserables catalans”, envaïts per hordes de feixistes tan intrèpids com ell, car, collons amb els repel.lents catalans i llurs petits cops amagats, tanmateix, car oi que prou eren els inventors del pa sucat amb tomàquet! Que els catalans haguessin estats capaços d’inventar re! Qui s’ho creu! Uns esclaus tan llagoters! Untes una torrada amb all i tomàquet i oli! “*—Amb sal potser i tot és més bo*”, vàrem gosar afegir tímidament. “*—Amb sal, amb sal!*” contumeliós, va bramar, en el seu molt cacofònic algaraví de pútrid vernacle, cap a la seua dona, “*—No sap puta re, aquesta carallot!*” Cert que els plats dels invasors, oi, Lliseta? Quina femta cuinada amb què? Antics menstrus i pixats? *Disgusting awful shitty... Dumplings, chitlins, offal...* Fastigoses concrecions en sucs de greix, com estronts i xerri qui suressin en orinal ple dels repulsius productes de la nit. A l’hora de dinar, doncs, naltres, basca rai, com si els feixistes canfelipútrids només sabessin amanir el rebuig repulsiu i sollat (tripes, paltruus, femtes) que els escorxadors catalans llencem per a gossos i corbs. A llur taula, ens hi vèiem reduïts a només beure-hi aigua de l’aixeta, i a rosegar-hi si de cas crostons. Tant se val; tot plegat, en aquell vomitiu casunyet (i més quan la facultat de medicina era a tres quarts de quinze, no pas a la plaça), poc que hi duràvem gaire; no gens; ens hauríem morts d’inanició i revulsió... Abans del mes, ja havíem pirat devers una millor dispesa, no pas més a prop, tampoc, encara a la quinta forca, ai, però molt millor, això també, sense invasors, ni esclaus moribunds, espectacle massa depressor, deprimidor. I el que compta, és clar, al capdavall, era la bona intenció de la nostra tieta, a qui, llavors com ara, tots plegats li estem molt reconeguts. I no cal dir d’allò pus complaguts d’haver-la pogut tornar a visitar.

—Entesos, molt bé.

—Tü slíxkom nedovèrtxivü.

—Доверяй, но проверяй, com repetia, tanmateix sense

saber-ne ni borrall, del nostre autèntic californià, aquell carallot de merda. Prou te'n deus recordar. Descontrolà els preus de les medecines perquè els pobres patissin encar més, i, tantost inhàbils per a la feina, es morissin més de pressa. De tal faisó que, alhora, les indústries químiques (farmacèutiques), que, entre d'altres indústries criminals, li pagaven l'elecció, a ell i al seu partit de genocides, s'enriquissin encar més. I foté al carrer tots els psicòtics de clíniques i hospitals, perquè acabessin morts, o millor a les presons privades que pertanyien als seus còmplices de partit.
—I tant. El qui en acabat, per a més suplici, aportava l'oprobi a l'aeroport de la capital, ara doncs, ecs, burocràticament empastifat amb el seu nom molt repel·lent. No el repetirem pas, el d'aquell pallús criminal, anàvem a dir tan estranyament fet president (tret que, d'estrany, re, car prou era a sou de la plutocràcia), fet president, dèiem, pels ignorants de sempre. Llur paganisme — estabornidor — com si vivien encar als anys de la ignorància més fètida i crassa.
—Ignorants a betzef. Per això tots els bons agnotòlegs som a Amèrica.
—Agnoto… (tag…) (no…) tòleg, tu?
—Els qui estudiem com arriben a llurs folles creences els ignorants. Agnotologia és la branca que estudia la ignorància de la gent.
—*Quite*.
—*Ты мне не веришь*.
—Et crec, et crec, collons.
—*Well, thanks*.

Per definició, tota efemèride és efímera.

Tota història essent un rosari d'errors, li dèiem, doncs, en acabat, a na Ramona Llisa, que qui sap què els espera als nostres cossis un cop buits del tota essència, ca, i que volíem

doncs que, quan ens toqués, que ens cremessin, i prou; ni cendra; que no volíem pas que els cabals genètics nostres (exclusius, segurament, hà!) correguessin després el perill que més endavant nipons curts de vista (per exemple, car prou en vèiem l'aglomeració al museu) els tornessin a fotre en circulació.

—Només ens hauria mancat això, Manela!

Molt emprenyats per no re; un emprenyament confús que ens feia exagerar la vena crítica, aristarquiana, ens embalàvem. Que els maleïts necròfils ictèrics ens confonguessin els carrinclons romanents del cossi (amb els tan carrinclons com els nostres) d'en Lleonard! I ells, els vans ximplets, volent fotre reviure la mítica "*mòmia Liza*" (prou saps com de cops no n'enxarxen una; te'n recordes d'en Qlim Qrar i el seu amic de Kyoto qui ens deien que l'endemà rai, que era un "*led eretta day*" i volien dir que era "un dia pintat de vermell al calendari", que era festa, doncs, i no en vam traure l'entrellat fins que, pensant-hi de sobte cinc o sis anys més tard, ens vam fotre un fart de riure?).

La "mòmia Liza", per a ells, ensopegant-se-la, o pensant-se retrobar-la, llavors, com els qui "descobriren" Troia, o, pitjor, l'arca de l'Arsinoe, la colltorta i xafarot, qui traficava amb animalets, sobretot insectes paràsits, els "salvava" tots... O... Tant se val. Etcètera. (No fotem, l'estupiditat humana, crèduls, s'ho empassen tot...)

Ran llur fula "descoberta", doncs, prou muntaran tot un muntatge de teories, i deduccions i inferències, i qui sap si acabaran "retrobant-te", a tu, na Ramona Llisa, vull dir, la Ra..."*mòmia Liza*", llas! Nostra dona del cor, i en realitat l'hauran confosa (la mòmia d'en Lleonard), i t'hauran confosa (tu, a qui romanguérem fins a la fi de nos jorns

sempre fidels), us hauran confoses, diem, per la nostra tieta Tal·lulah, (car, qui sap, no ve d'un pam, la Mediterrània una mar com més anem més i més estreta, i, amb la desertificació que ens penja damunt, aviat eixuta del tot, saps? O al contrari, tot camp d'olles dels voltants inundat fins a pregoneses inescandallables, i extreure-hi mòmies encar fet més difícil).

La gran troballa, com a Pompeia. Com a Palerm, amb les cèlebres mòmies. La nostra tieta Tal·lulah Maress, qui, miniaturitzada, salmorrada... mesa llavors, i hermèticament, en flasconet de molt doble vidre... Com qui diu en escabetx o vinagreta... o en mels, com nos de petitets ens hauríem colgats en les mels o nèctars de la seua xona molt capaç... Car la nostra tieta cuixes i cul monumentals rai, prou la guipares, punyetera — de lluny! — aquell dia al jardí, on t'enfellonires com (mala)peça d'aviram tocada del bolet...! (Tant se val, perdó...!) Mesa... mesa, dic, en receptacle tancat hermèticament i emplomat amb segell inviolable; mesa, doncs, a conservar en solució constant... Nostre oncle molt uxori segurament l'hi féu desar (com desaren els déus antics — els únics de debò, mes ara dissortadament tots perits! — com desaren els déus antics, diem, llurs nèctars al "secret" — o xona o fufa, xufla! — de les dones)...

I ara (ella, la tieta, no pas tu, car qui sap què hauràs triat per al teu eventual "sebolliment": Si cremació, glaç, terra, aire, espai, bec d'ocell... O qui sap si, més benèvola (jaquíssim els inútils taüts per als taüls!), soterrada embolicada en llençol esvellegat, simple molt humil mortalla i au, com els ben intencionats qui, a despit de les innombrables putades, encar amem l'esfèrula, la gàbia esferoidal on el maleït fat ens instal·lava perquè ens mengéssim els uns als altres, incessantment, tots els condemnats sense excepció: Verdesca, oluscle, arbres, coses i animals...

I era ara, diem, doncs, que l'hauran trobada... la mòmia... per equivocació... molt a prop nostre... Imaginem-nos-ho. En un de tants de cementiris mal catalogats... totes les runes assemblant-s'hi massa. Confonent-nos, prenent-nos per l'oncle Grodan Maress, un personatge, llas, a les seues velleses, ja aleshores no gaire entenimentat. «Rabeja't, Gro, en ton repapieg, en escorrialles de suc sobrers.»

I si, posem per cas, si potser, en acabat de fer reviure la nostra tieta... *No pas la mítica mòmia Liza!*... Els grotescs titelles qui ens trèiem de la màniga (com podríem haver-ne triats d'altres de si fa no fa d'arreu de l'esfèrula), els nipons curts de vista, decideixen de voler també fer reviure-hi els nebots amb dèries mútiples...

I ens clonen a nosaltres?!

Idees horripilants a més no púguer! No en tindríem prou amb una breu estada a l'infern? Qui en voldria cap altra! Qui voldria allargar-la? Qui fora prou boig? No pas ací naltres, no! Quina por, Ramona Llisa, quina por! Crema'ns, crema'ns! Crema'ns, si us plau!

(...)

Tant se val; se'ns esfumàrem com bromes despeses els mals pensaments, i tornàrem, com qui canvia de baula o de somni de la mateixa cadena (d'onírica àncora), a pouar-hi, al magí, d'on es rabejaven els titelles d'adés.

I qui t'hi trobaves llavors de més a més? En Verdura Aristarc, amb la condemna a mort a la butxaca, creient-se il·lusament exempt (fora de l'abast de les grapes graponeres de la sempre injusta llei), hi era. I en Giréssim Lacua hi era; i

el que hom trobava estrany era que en Giréssim Lacua sempre hi fos.

Hi vèiem llavors, vers l'esquerra, en Sictransit Pellucalles, arquitecte de laberintins feréstecs bordells on molt abans no t'assadollessis, ja érets reu del pànic, car t'hi havies perdut i eclipsat, i érets joguina de les verinoses gralles i llurs escumes de tel·lur qui et conreaven el cos com si fos sinistre lot de jardí de les tortures i suplicis. Com un cabrit maldaries per a fugir de l'intrigant escàndol on tot hi era obscena carn i joiells hemisfèrics que se t'hi sebollien com maleïdes llavors. I hi vèiem n'Epaminondes al-Cadafal, qui emprant la versió més clàssica ni esplendorosa del vernacle nacional, t'esperonava, com l'eximi n'Eiximenis de meravellós record, a la rectificació de la via errònia. Fou ell, és clar, l'autor immortal del dístic exacte, i gairebé arreu censurat, que tothom entre els bons coneixem:

«—*Eu qui ambrosies cag i nèctars pix*
Poc cal dir que (els déus aidant) tot em reïx.»

No ens oblidéssim, així mateix poc, d'esmentar els dos vellards dels cacauets. En Fred Glaçà l'El·lèbor i en Freddi Nínxol, confegidors de qualcunes de les millors (i pitjors) peudebancades.

[En un íncis sense pus importància direm que no fou en Nínxol, ans la seua dona, la Nínxola, qui, tothora planyent-se't per no re, fotia el gran teatre quan el temps canviava d'estació, i obria l'armari, i veia els mateixos drapets, i queia en tràgica filosofia, la pobra. Si hagués viscut a la zona de l'equador, no li hauria transitada per la carbassa el sòlit disbarat. Sense el cíclic parsimoniós ritme estacional, hom allà es troba mancat de força de referències transformatives; les nocions d'evolució, progressió, reavaluació, historicisme,

temporalitat, pateixen de deficiències cabdals.

I ella, la brètola, què feia? Es fotia a esgargamellar-se en garranyigosos mots si fa no fa d'aqueixa tenor: «—Saps què? Que merda, tu! Car les èpoques, les estacions, les modes, passen com llampecs. I ja em diràs mentrestant què tinc per a posar-me? Sempre la mateixa esmorteïda roba! Soc la més desgraciada de les dones del món! *L'etern sant tornem-hi d'això mateix — i doncs a això mateix*. De no re a no re. Mai re de nou. Quina desesperació de caldeu! Die ewige wiederkunft des gleichen! Sempre les mateixes calors, sempre els mateixos freds, sempre els mateixos mesquins parracs!»]

Tant se val. Som-hi. Ens en recordarem així mateix que entre els congregats hom hi reconeixia els Impins (els dos germans, en Penetral i n'Epirnuç Impí), els Matocs (és a dir, el dos germans, en Caïm i n'Efraïm Matoc Elscollons). Tota la família màximent mascla dels Relloga-rellotges. I en Pàl·lades i en Rol·ló Màstec. N'Aprofitarazu Sidelitozettrobes i n'Enèsim U-i-mig. En Baronivolenko Moscall. N'Orlac Leronron i en Xangri LaRubbix. En Nicanor Notinc.

Hò, i espera't. N'Aglà Vibòlit. En Macrobi Vlit, i ses sentències de set-ciències. En Boig Pigem qui era del tot més boig que no els altres. En Macrobi (Obi) Vlit, aquest cal tornar'l a esmentar — cerebròleg arestut — cada cop que s'escorcollava el carbassot ens en sortia amb altra encar millor.

Hi havia els Jims Butsènits, els merdacaners polivalents de sempre. Els dos (o quatre, o sis, o sis-cents) bessons emmirallats. Enantiòdroms. Amb tots els òrgans de la dreta per a un, a l'esquerra per a l'altre. Enfrontats.

Contradictoris. L'u les idees de dreta, el dos d'esquerra.

Dues deus que brollen enantiòdromes — el corrent d'una ens empenyeria avall i el corrent de l'altra ens ho impediria, i romandríem doncs com qui diu estàtics, incòmodament rabejant-nos al tèrbol aiguabarreig.

Només coincideixen tangencialment en l'horror d'ambdós de veure's llavors, més avall, en llur pare, el vell primitiu podrit. La síndrome d'en Dori Burell, d'en Wilde.

Llur pare, en Casimir Butsènit, prou se'n fot mentre és viu. «—Què voleu? Res no pot ésser sinó com és. Tot fora pitjor si la mort no existís. Cal morir sense dolor i rient. Rient part dessota el nas, discretament. I prou. Menys fressa estrident de trist empatollament. Ningú no hauria mai d'escarrassar-se estúpidament a estavellar-se assidu al vernís verós i sòrdid de cap ridícula litúrgia de neguits afegits.» Això. I això altre: «—Fotríem goig sense la mort! Merda perenne. Ja ho tenim prou bé així. Tots els vius condemnats a mort; ja ens podem bellugar amunt i avall, milions de malalties ens sotgen, milions d'accidents, milions de saigs i brètols armats per a fotre-ho tot de creus. I els verins, verins arreu; verins sense vaccins... I tant, aqueixos cossos periran; res a fotre-hi. El miracle! El miracle és que encar n'hi ha tants i tants (de cossos pertot) qui es belluguen i es remenen part d'arreu. Tants de miracles. I els miracles són per a admirar'ls; per a romandre-hi amb un pam (de nas). I, de cops, un pam de vit, si el miracle ambulant és qualque molt cardable magnífica paieta, ca? I tant.»

Hi vèiem T. Mare, única persona qui llegia les nostres memòries (i amb això esdevinguda evidentment molt més intel·ligent). En Silveri Carxofes, i el seu interminable anecdotari xafarder, i l'enigma era que mai no el desgastés el

disgust (pecadriu qui es fon en fictes llàgrimes) de la teatral repetició. En Na(ü)m Duesaig(ü)es, banyut en bona i deguda forma, de qui no sols el seu nom, com sempre diu ell mateix, porta ja quatre inesborrables banyes (ü) (ü), quan li arribi l'horeta son ta(ü)t li n'afegirà dues més (ü)! En Ruf Rufià, el molt místic i carallotet dimoniet, pobrissó, qui insidiós es diu capaç àdhuc de posseir els "imposseïbles", ço és, els pretesament "impossibles de posseir", ell i els seus encadenats monòlegs de boig, menypreant tota carn, ocupant-se d'anar rosegant-ne solament l'inexistent esperit.

I au, en Pere, en Pau, en Berenguera, i infinits Dallonses i Daixonses.

Al cap i a la fi, sort que sempre som molts i tan variats (amb el que comporta d'increment d'amenitat).

Això ens emmena al fet que, en veure'ns tan sovint empaitats a mort per invasors* [*invasors fornits de molt pregon i visceral odi genocida contra naltres, i qui, amb sense cap mena de compunció ni penediment, ens duen eternament de flagell en flagell, i tantost, per circumstàncies externes, de vegades, a través de les edats, afluixen en voler la nostra total servil humiliació, i aspiraríem naturalment nosaltres aleshores de reaixecar'ns, amb la conseqüència repetida d'adonar-nos-en aviat que els pròdroms de la nova hecatombe ominosos prou tornen a treure el nas a l'horitzó mal guardat, i ja flairant doncs de més en més a prop el proper flagell...], els més cagats o previsors, no ens obliguem, com ara mateix, a fotre el camp, sempre lluny i més lluny, fora de llurs boigs desigs ressentits d'anorreament, i que al lloc, tant se val, on anéssim a espetegar, discretament hi puguem viure, com cal, i a despit dels carrinclons fatalistes, en qualsevol dels nostres fictes vernacle "californians," en català.

I així anar fent. Eh? Que qui més hi havia? El tostemps primaveral Kibànano Kurinsàkura. En Tibat Llull Da. En Vamba Roiç i son fill Bàrbar. I un altre disparèunic, i doncs també frígid. Frígid i frigi, el carallot en Dares. «De molt malaguanyat pesquis», com ens deia en Griboièdov.

Hi deia a la porta del nostre club tan ben amagat, en una plaqueta de coure lluent: «No polluting agents allowed». Il·lusament havíem traduït: «Cap dona hi és pas permesa.» I ens n'havíem refocil·lat força. Brillant pensada!

Hi era també ben sovint l'oncle l'Elèctric, lladre i espia, qui en realitat es deia Quimet Larruà. Quan estudià una mica de llengua, se n'adonà què volia també dir el seu nom de naixença. De Quim = cony. I ruà = purgant; virós looc (fètid aixarop) — en conseqüència Quimet Larruà equivalia a Conyet Exipòtic — i per això que se'l degué canviar.

Altrament hi havia el sèdul masturbaire, el poeta Marcial Rossell (Martial Roussel, en gavatx) qui badoquejava bavoset pertot arreu. I arreu s'esqueia de guipar-hi, per insignificant que fos, com ara cap "prodigi" de mag de firetes, mantes de "meravelles", on se'ns declarava, invariablement i oberta, robustament esborneiat; i quins brams d'ase no aviava llavors, capdecony, preant-ne, túrgid, la "fenomenal singularitat", l'"astoradora sobrenaturalitat", l'"estupefaent estranyesa", i, si hom ens estreny prou la nou del coll, àdhuc la "taumatúrgia", oidà, el "miracle".

Era millor i tot oir els gags de n'Eufemi Gasc. De qui les galivances del futur sempre et jaquien en àvol delit. A frec de vomitar.

Se't deia heroic estrateg, de qui els cavalls i camells del seu

exèrcit els veus en cunç volar pel cel groc tumbaga ran de platja. La xamor d'aquest cel de capaltard on com orenetes o fadats espiadimonis el solquen en cunç les siluetes dels elegants cavallers damunt llurs alats camells i cavalls... I les batalletes de llavors — soporíferes.

No ens n'oblidéssim encar del grapat de perifèrics i no gaire coneguts (hom tendeix totjorn injustament a passar'ls per alt), com ara en Llepaconys Maria, mai inclòs enlloc, altrament que per ell mateix, qui s'hi entremet.

O els parents llunyans, na Nerissa i n'Octavi Mirabolets, i en Grodan i na Tal·lulah Maress, o el molt singular n'Onèsim Mut Testimoni, qui s'esqueia també d'ésser-hi. I l'estranya siamesa còpula de na Líl·lian i en Tiberi Guix...

Quin mareig. Segur que ens en jaquim un bon plec per a esmentar. A tots ops, tant se val, hi érem tots aqueixos, sols com uns mussols, i... Ah, i també (ho veus? ens l'oblidàvem) hi era, sol i tibat, en Pafnuç, qui adés, en les seues famoses heroiques expedicions, cercà (i reeixí a trobar'l!) el cony de l'esfinx.

Xst! Podíem dir "cony"?

I tant, i tant. "*No problemo, man!*" Sense roba estesa enlloc. No hi ha perill. Totes hi érem intrèpides putetes de bordell eclesiàstic i governamental.

Putetes...? Qui...? Les infiltrades! Na Clareta Deletèria i Carnmortal. Na Perla de Lavall. La Groga Tabroga. Na Túl·lia Xiulonen — la casta poetessa, per destral escapçada, qui nogensmenys versificava permanent — ara, acèfala, sense més impediment.

I pitjor, molt pitjor, les femelles soles, deadlier than the males. S'introduïen com sargantanes, serps, paneroles, bernats pudents...

«—Follament ressentides. Per això sobrevivim, tu!» — diuen les dones. «—Perquè la nostra revenja no trobi mai fi.»

Arribant, ho arrabassaven tot, barbàriques. Les Desllamps (les dues germanes, na Medea i na Nèmesi Desllamp), i les Dracs (n'Ofèlia i sa germana n'Onòfria Drac — aquesta darrera acompanyada del seu cavaller servent, en Tirant Lofosc, aldufer de la quirra enfora). Na Melusina, dona serp de debò. Na Nepenthes i n'Opúntia. Na Mireio Despuig i la seua filla Til·lo. Na Sícoris Sucrí i na Dèmeter Miravall.

En la penombra, tesmofòriques, usurpaven amb un xarrup el gruix de greix de cada infeliç qui queia a llurs bolludes urpes. Xalestes canèfores, a continuació triaven a la babalà qualque adonis qualsevol i l'astruc, l'afortunat, rebia petons enverinats. Queia ert al bec de tres segons. Només havia temps de dic, suaument eufòric: «—Aquest soc eu, lànguid i longànime. Nyac.»

Com les honorava, cagadet, el més tard creuclavat felibre en Justifred Castellreig — ell i sos pitjors deixebles. Didactes incorruptes, farcidors de càpsules, com ara que: «—Als rebosts de nostres purs cors emmagatzéssim d'empertostemps els esplets de la revolució.»

O: «—Per a l'home més cagat/ la religió hem inventat./ La religió no és cap misteri/ tot hi és producte del clisteri./ Per a aquell de cervell nul/ putes hòsties li embotim pel cul./»

I: «—Bon dia — Si ens sona la xeremia./ Bona nit — Totes les xinxes al teu llit./ Per molts anys — Que no se'ns mènjon

els tartranys./»

—Taumatúrgiques les dones obren miracles.
Créixer et fan al front banyes.

—Se t'emprenya la dona i què se t'empatolla
Amb les inadmissibles aberracions
Es veu que sempre li vens amb romanços.

—Hom s'exhaureix cardant, i què en treu?
Cardar — sòpit joc de pelleringues.

—Millor tornar't
Etern marit
Cavaller blanc.

—Patètics galanteigs de l'uxori cuguç
Sempre humil tributari
Vessant serveis a honor i galanor de sa deessa.

(*I així anar fent*...)

I ara fou el torn d'un altre. Tothom hi tindrà veu. «—Com la dona del cuguç, l'artista fa el que vol amb el seu cony, vull dir, amb el seu art.»

El "poetès sàfic", com elleix s'anomenava, n'Aixurba Nipal, d'Albatàrrec, ens jaquia un poemari, «Aixetes a l'homorgasme», del qual també (una miqueta més avall) un parell d'escapolons.

Era un bon minyó, una miqueta murri. Esguerradet, music, marieta i rapsode, moriria (llas!) força jove, com tot aede maleït, assassinat, ell, ataconat a mort, per brutals tifes mitjamerdosos, de musculets ridículs, víctimes miserables

de la molt aguda malaltia mental apellada feixisme.

N'Aixurba, nitament, tot just rebut el tacó letal, s'arrossegà tot ensangonat i fet malbé encar fins al seu racó polsegós, i allí, molt gloriosament, el seu darrer alè partí, voltat, ell, de llibres profusament anotats i per cuques pacientment ensinistrades a menjar-se-l'en bocinets, les quals, heroiques, transformava, en moments d'inspiració ferotge, en personatges lírics d'extraordinari abast poètic, i orgàsmics rai, com és palès històricament i tot.

«—Era lliure, massa lliure, per això, rebel, em vaig lliurar a la dona, que em dictés la via que triés, car d'ésser lliure, massa lliure, hom se n'angoixa esmeperdudament, hom s'esbarria, esgarria, el viure lliure una maledicció de noves vies absurdes que et brollen davant a cada instant; al cap d'estona, hom no sap on va, ni si vol anar enlloc; indecís, les tasques se li multipliquen, se li amunteguen en laberint escanyor; millor, doncs, lliurar's al poder suprem del cony, lliurar's a l'alliberament de l'esclavatge, créixer en la humiliació, orgasmar lliurement en la repressió total, trempar bojalment en la castració, ple de potent impotència, victoriós en l'irremeiable fracàs, i doncs al caapdavall alliberat, alleujat de tota feixuguesa; doblement marcat; marcat com a objecte d'altri al ferro roent, i obedient i anònim pel camí marcat; ínfim objecte escaientment i fina rodolant pel camí adequat.

(1)

«—Sapròfit, hom es rabeja on el cul put a podrit
Pretèrits esdeveniments gaudits amb na Vanitat d'Helmint
Ara en les meues xacroses velleses
La cosa pruu
La cosa irrita

La cosa cou
It rankles com qui diu.

(2)

«—I m'hi veig retratat
Sempre ran d'insoluble malson
Empaitat per fades flasques emasculades fúries
En forma de petits molt apegalosos infants
I de gossos
Gossos moribunds
Dels quals tot plegat qui se'n desempallegarà mai?»

Havíem doncs oberta la sessió, i recontàrem efemèrides i vicissituds d'antanyases, i, excitats, rèiem, i au, així anar fent, quelcomírem de quelcoms prou variats una estoneta més fins que, retuts, diguérem quelcom més, i els de més ens dèiem que quelcomiríem cap a casa. Que, si de cas, un endemà no gaire llunyà ja tornaríem a comonir'ns, i ja hi tornaríem, vós.

Tret que abans intervingué, de trascantó, n'Obduli Cel·lí, qui es feia dir Obludi, ço és, volia portar la contrària al nom que li encolomaren. Tret que es confonia. És tant fàcil de confordre's en això dels mots, no fa?

I així, per comptes de contrari a la dulia, que era allò que cercava, esdevenia contrari a allò lúdic, com ludió il·ludit (enganyat) qui s'eludeix, patint el ludibri general quan ens n'adonàrem, cruels de pa sucat.

«—Quants de camins, companys, massa excitat, empaitant secretament la dona devers les seues reunions amb druts bemparits, no caic de corcoll, o m'atrapa i m'escuixa un cotxe o un autobús, o m'enfons en qualque pou, o rellisc cap

als inferns de qualque riu glaçat…

«Aquella nit, mig indemne, faig cap tanmateix fins al motel, el meu nas alabatent em mena infal·lible a la finestra on hi cardaria la meua dona – res que m'escalfi tant com veure-la fent tot allò amb selectes d'altri, tot allò, vull dir, que a manguis expressament (i sovint molt alçurada i agressiva) li prohibeix…

«Mes collons, vós, que m'errava de finestra.

«En aquesta un assassinat hi tenia lloc.

«Un assassinat? Hum, això també és excitant, també fa trempar (tot el que és prohibit, furtiu i subversiu, clandestí, "pecaminós!", fa trempar), tret que… no tant com veure la dona, és clar! – veure-la cardant i alhora lleixant-los fer tot allò que a mi em veda amb desdeny… Ah, salivetes!

«Mes… tant se val; el cas és que l'endemà m'entra a la meua caseta de gos aïllat l'assassí.

«Anava a dir-li esfereït que no havia en realitat pas vist re, quan me n'adon que no ve a acusar-me de re, que ve a consultar-me.

«Vós qui sou tan cuguç què faríeu si…

«Allò que no sabia, el pobre ruc, que tantost no el guipava havia trucada la bòfia amb la línia d'estranquis.

«Li predic que aviat l'atraparà la policia per un crim qualsevol comès en cap motel…

«Esgarrifat, immensament admirat per la meua ciència, no

pensa ni a matar'm, tret que jo també, personalment, pobre de manguis, tinc la pistola a la falda, amagadeta sots un ple de la jaca del pijama.

«Veu els buls que trenquen la porta, i es fot a riure quan li diuen que és ell l'assassí.

«—L'assassí jo?» I es fot a riure esmeperdudament. «—Qui us ho ha dit, aquest imbècil? Qui es podria mai creure un comediant com aquest? Un pallasso, un còmic, un ludió, un còmic tan cuguç qui tothom, tot el veïnat i àdhuc enllà i enllà, ompl constantment de ludibri! Vagin a cercar l'indret del crim. Prou hi trobaran el seu material genètic, a l'escena de l'assassinat! Segur!»

«Se m'enduien a mi, el miserable clown. Els dic que ha confessat: que s'ha pensat que era confessor o metge jurat i que doncs havia de servar el secret.

«—No, no soc el culpable! Només soc un mesquí màgic de firetes...»

«El torturaven fins que reconeixia haver matada la matrona.

«—Quina matrona, senyories? Vagin a ca la dona. Veuran que és ben viva. Segurament la trobaran cardant amb qualsevol nou adonis.

«Perquè tan contumeliosament no tractava la morta, l'ataconaven més fort.

«Regalima ara sang, escapçat, el filosop O. Cel·lí, qui ans afaiçonava sa creença segons els meteors no s'estimbessin.

«—Les llàgrimes del rostit a l'ast (vull dir, què dic? tant se

val! del rostit a la graella!), ço és, la pluja dels estels perseids, m'havia de jovenet, abans d'adquirir-ne l'astronòmica ciència, descol·locat tot, quan, certes nits que fotia de llop pels carrers foscs tractant d'espiar-hi per finestres dones pelant-se-la o cardant, les veia al cel i em pensava que fossin estels, ço és, astres, Sols amb planetes plens de gent molt forastera, qui es fonien de continu. Allò era pitjor que la fi del món. Era la fi de mant i mant i mant (i mant!) de món. I la lluna despietada em retratava una cara de boig absolutament esfereït.

«Constel·lacions ionitzades en un tres i no res. Ominós azimut que m'enlluerna i esquifeix.

«Badant, badant, l'halisidota tessel·lària em cremava un dit, i em declarava enemic de la carn; burxava amb el nas el forat d'un borinot i se'm desvergonyeix, i en acabat, umflat, embombollit, soc jo mateix qui, d'ençà d'aleshores, ran d'aquella feta tardoral, m'abstinc d'anc pouar a cap altre cos de l'equívoca natura. Pàl·lida medusa, esmercí llavors, entotsolat en fosc grotesc racó, tot mon lleure, a maldar per a trobar-ne la sempre absent medul·la, bo i recolzant-me en fules nocions de toms antics que la transformaven en innata lluminosa xucladora de sang qui es concagava en sa progenitura. I rebí, en contrapagament, mants de mastegots de tentacle que pivotava i fintava en plètora d'electrificades pentinades que em jaqueix tot plegat pits que no pas ert. Palplantat. Havia feta la fi d'en Macot. Traït per na Guillemota de torn.»

No pas pocs, escoltant-lo, ballàrem, nus, sardanes. Una veu molt seriosa estellà la nostra circular confraternització.

N'Enneàquer Xix, el màxim representant de la filosofia del tornar's a tancar al capoll cada instant on els àtoms i llurs

integrants i subintegrants fotrien el camp en dispersions obliqües, no pas que parlés mai altre que en molt entenimentat. Era l'únic de tots nosaltres qui no s'autoinculpava mai. Lacònic i evasiu, això també. No pas fetes per a ell cap de les doctrines lates i incoherents de tots els altres caquètics empedalecs filosops al món. De sentir'ls, n'acabes balb com tendrum. Cap mena de catarsi no t'ateny. Humiliat, estavellat, voltor tocat a l'ala i aviat tot vellutat de verdet, deixebles zombis, qui se'n desembarassa llavors?

«—Em plauria prou de metre-hi ací, pouats al meu molt pregon sac de saviesa, qualcuns escadussers lliuradorets curulls del segó més assenyat, per al nodriment de qualques caps, encar, com el bon suro, força plens com qui diu de beneïts vacúols.»

No hi hagué sort per a ell. L'interrompé n'Isidor Delcàs Comuncabàs. Començà: «*—De l'any sencer on em feren mal els queixals, uns efluvis deleteris de mormols banals…*»

I ens omplí d'històries on els conys ho destrueixen tot.

«—La luxúria s'apregonava al cony de cada xiqueta. De cada noieta, son cony — enze perquè hi piquis i caiguis, amb allò doncs, a la gàbia o al bertrol (o a la presó) (o al cementiri).

«Escamnat, prou dius a tes deixebles: "No sex, please." I tanmateix, sense arrest, tan sovint que et costa qui-sap-lo de passar cap jorn sense cap de llurs atacs. Fetilleres, diablesses de petit format, qui se t'ofereixen, se t'atansen i t'assetgen amb gests i tocadetes de ben apreses vampiresses, esquers fascinants, ja ho he dit, donetes fatals.

«Llurs seduccions, pèrdues debades. Tu qui coneixes les dones, i no has caigut mai, a llur pou infecciós de temptació,

i així sempre te n’has sabut defensar, no et lleixaràs pas tampoc desconfir per aqueixes petites, ni caure en llurs immatures provocacions.

«S’han acabats els anys de la bona voluntat. Ara manen les femelles i tot ho han enfosquit. Abans podies ésser canaller. Com el gran en Tolsti Campclar. Cavaller sense blasme.

«Canaller vol dir generós. Amablement pedagògic = pedòfil. Sublim paideia. Només hi soc per a ensinistrar-vos, minyons, minyones, vers la dreta via.

«Si us acaron les galtetes o les natgetes, o àdhuc, més delitosament, mixes i pixes, dolça suau tendra maneta pantalonets o faldilletes amunt, quan em canteu l’enciclopèdica lliçoneta, només és per a relaxar-vos, treure-us una miqueta els nervis, i donar-vos en acabat la millor noteta. És clar.

«“No! No!” Exclamen els nous assassins de la sempre criminal moral.

«Ara els infants cal considerar’ls de la saba d’en Caïm. Són canalla endimoniada, i cal adreçar’ls amb males ostes, cal treure’ls el dimoni a garrotades.

«Pobra canalleta. Llençats innocentment al món infernal, i per a més horror, els moralistes, en aquest món horrorós, el foc de l’odi hi atien.

«Qui s’odia, tot ho odia, i és tothora perillós. Els ressentits són sempre pro-guerra i destrucció. Predicant tothora mort — això sí, mort — i merdes semblants — infern, eternitat — càstigs, turments, inquisicions... Baboiades, falòrnies, bestieses. Bel·licoses bèl·lues bel·luïnes. S’apunten de

sempre a totes les pallassades monstruoses que elles en diuen “croades”.

«Per als canallers, l’amor és l’amor i l’edat no hi pinta re. Per a elles, la guerra és la guerra, i en tota guerra els més febles hi són botxinejats i exterminats — aquesta és la moral i la caritat dels supersticiós cretins, regloten bajanades dels anys de la picaó. Perquè són uns criminals creuen que tothom n’és i àdhuc més que no ells i per això es mereixen pitjor càstig. Repugnants...!

«Només són, pobrissons, legions de mestres-tites qui ensenyen de vegades llurs tites a llurs tits i tites. La gran cosa! Buf!

«Si hi penses mica, veus que tots els ídols dels cretins (els ninots, els sants d’església, els models a imitar, inclòs llur peix gros qui es féu creuclavar) foren, en temps primitius, exhibicionistes, fetitxistes, sàdics, i sobretot masoquistes, tota mena d’obscens desviats mentals, qui amaven que hom els castigués, o qui ja es castigaven ells sols, fent-se malbé el cos (i sovint fent malbé el cos d’altri) públicament. Quin grotesc espectacle veure ara els cretins d’avui volent destruir justament els qui abans haurien consagrats. Els homosexuals, els transvestits, els transgènere... Tots els qui es desvien de la moralitat imbècil.

«Què ho fa que, com més imbècil és algú, amb més violència s’autoarroga cap mena d’autoritat moral? On, posseïdor exclusiu de la veritat, cal de totes totes que (aqueixa repel·lent veritat seua) l’etzibi cul amunt a tothom?

«Cada moralista — malparits! — de cap al pou sens fons.

«Inútils de merda! Només afegint estúpids dogmàtics

impediments a una vida ja prou putejada d'origen, collons!»

(...)

Allò esdevenia pelut. Desfilàvem subreptíciament els de més (i com més cagadets més endavant) vers la porta.

Fou llavors on tronà la veu de l'autoritat. La situació no podia mai haver-se desenvolupat de cap altra manera. Món feixista. Esfèrula nazi de pol a pol.

«—D'ací no en surt nideu.» Deien els buls a l'entrada.

Traïts doncs tots els convocats mascles com adés el bon Macot. Les parasitàries infiltrades devien haver trucada la bòfia.

A tots ens esperava amb candeletes l'obscè lasciu garrot.

(...)

No cal dir que les infiltrades havien via lliure per a desinfiltrar-se porteta enfora.

A tots els altres ens hi emmurallaven.

Els murs de la presó, metre i mig pel cap baix de ciment armat. L'únic badall d'aquell dau massiu de pedra, una porteta estreta que cap home massa gras poc podria passar, d'ací que fos per als grassos una mena de llit de Procust. Malament rai. O no. Millor per a ells. La codemna més curta. El fat tallat arran. Per comptes del terror infernal dins la presó, ja romanies dessagnat a la porteta mateixa.

Ens marcaven al ferro roent amb la imatge al front de la

falena de la calavera, i ens tintaven (envernissaven, com qui diu) la pell indeleblement de blau pàl·lid.

Amb tots els reus dins, ells, de fora estant, la porteta esdevenia hermèticament closa amb megalítics blocs.

D'ençà d'aleshores, tot era qüestió de barallar'ns i de fagocitar'ns nos amb nos en aquesta gàbia-presó fins a l'extinció.

(...)

Mes x... x... xi... Quiets... Moixoni... Cap morros de figa no la cagarà ara. Moment decisiu...? L'alliberament a tomb...?

Com més anem més a prop. Soroll i sondroll. Retrunyidors.

S'atansen ineluctables els quaranta-mil tètrics genets de la destrucció final...?

):::(

47. («*Una altra pedra si us plau.*»)

Havíem anat a veure la peça críticament molt prestigiosa (i tanmateix de fet peniblement derivativa, de faisó que àdhuc ens duia a l'esment una altra peça d'aquelles que al títol porten tota la gràcia, una peceta que, també d'incògnit, havíem vista llavors feia sis o set lustres, i que es deia «*Sa mare es deia Jocasta... I era mentida. No n'era gens*»).

Aquesta d'avui es deia «*Una altra pedra a la sabata*». En

sortírem amb un pam i mig de nas. La historieta que s'hi contava era una altra poca-soltada, com diem, sense cap altra gràcia.

Allò és el que deia sovint el pelegrí penitent, «Una altra pedra si us plau... (Silenci. Pausa..) A la sabata.» Aquesta era tota la gràcia. L'afegitó de: «*A la sabata*».

Per agrària passejada, tot d'una, entre ombres de cel advers, hostilitzat per serps i gossos, i doncs fugint de qualsevol manera, s'escau que qualcú, qui sap qui, belleu un pagerol molt protector dels seus conreus, de trascantó, rere unes mates punxegudes, li fotia amb un gros garrot sonora garrotada, i llavors tot eren llàgrimes i sanglots, bo i anant ara de tentines, atacat per torbes de cap, vers cap recer o altre, i heus que es trobava aqueixa cova on en acabat de mitja centúria...

Hom el trobava, esquelètic rai, mes encar si fa no fot viu. Així naixia, es veu, el mite de l'ubic caganiu. El caganiu qui a les peces de por sempre et trobes, espectral, a cada racó oblidat de cada casa, ni cau, ni niu.

Un caganiu no dorm mai. El risc quan hom s'adorm és de tombar pres pels molt malignes súcubs.

Llampats per les urpes d'astors de les donotes, de pells barroeres i granelludes com de verinosos gripaus, la vostra pell primeta de granota es veu horrorosament encetada, i sangueu arreu, mes sobretot crani avall.

El feble remei de no pesar mai figues, com qui diu, tanmateix, no és pas cap lúdic ni idíl·lic exercici conreat pels inconqueribles de les llibretes amb ninots, qui indulgents pateixen totes les indignitats abans, tot de sobte, cap a la fi

del qüern, d'espurnejar, en eclèctica volcànica iconografia, púdic, joiós, i sense cap ressentiment, meravellosament vencedor.

No dormir duu directe a la follia; els alineaments de ta continença tots daltabaix i damuntdavall, els trets torts de ta cara disgregant-se com ara banyats eternament per deletèries espermes...

I tantost som en clos grotesc com se'ns hi obren ridículs abísssos que, caient-hi llongament, a la fi ens expulsarien àdhuc d'aqueixa bufa de bou, el globus, a interregnes estratosfèrics on l'oxigen ens fot fallida.

Hi som volves de pixallits en la tenebra, ens hi diluïm eteris. El petitíssim orbe blau és lluny, inaccessible. I la foscor on surem és constel·lada per indecents consagrats malèfics escarabatots, i ponderosos vibrions i escorpins, i pitjor, miríades de maimons avantpassats sempre indiferents, àdhuc a les hostilles i els atifells que també s'hi passegen, guspirejant, a betzef. Podrien per aventura improvisar-hi una orquestra celestial qualsevol, però no, se n'estan, menfotistes, com tots els altres morts.

Ens en recordem que llavors ens despertaren. La gent començava de desfilar vers l'eixida del trist teatre.

(...)

Durant la funció, ensopits ens desvetllaven rialles de bledes entre els seients de part la vora; a l'escenari actrius casolanes qui enraonaven de com de fornt no els agradaven els fal·lus, i hom d'espetec pensava quines brutícies, quines vulgaritat, mes és clar que no se n'havia adonat que parlaven de bolets, i així hom tornava a pesar figues, i seguit les rialles

de les bledes el tornaven a deixondir, i ara les caramaseres dalt les taules deien el molt que les faves els abellien, i és clar que parlaven de llegums, i doncs tornem-hi, aclucàvem els ulls, i les rialles de les faves esclataven gairebé encontinent, i les de dalt dient que amaven molt les cigales, i parlaven de crustacis, i així anar fent, i hom n'estava tip, i hauria tocat pirandó si no fos que la son el tornava a ensopir. Ja ho veus si n'era, de bona, la peça.

(...)

—Així que com et dius?
—Eiffel, com la torre.
—Quina torre, la de Pisa?
—No, carallot. L'altra.
—L'altra? No sabia que parlàvem d'enrocs i d'escacs.
—La de París, carallot.
—Ah.
—I tu?
—Què?
—Com et dius?
—Em dic Impú.
—Impú?
—Impú, com el fal·lus.
—Quin fal·lus? Parlàvem de sàtirs i d'altres priàpics malparits?
—No.
—Quin fal·lus, doncs?
—L'impúdicus, és clar. Impúdicus = Impú.
—Així que al capdavall parlàvem de bolets.
—Una vegada, crescut al nostre jardinet davant la terrassa de casa, n'hi havia un tot madur, massa madur, esdevingut vermellós i moscallós, idèntic a un vit trempat de ca. I en passar-hi els gossos qui la gent babau qui en tenen, i llavors els han de passejar lligats perquè caguin a ca d'altri... Quan

els més estúpids d'aqueixos gossos aixecaven mecànicament la puta pota per a pixar-hi, i l'abaixaven, i se n'adonaven del bolet en forma de vit caní, es pensaven immediatament que havien perdut el llur i desesperadament se'l cercaven pertot arreu, i de cops, i allò era el més divertit, embolicaven la corda als peus del gamarús esclau qui els portava, i el feien caure rodó de cul.
—A afegir a les altres meravelloses historietes d'estrenus ínclits bolets.
—Fot-te'n, Eiffel. Eiffel! Ha-hà!
—Impú! Ha-hà!
—Escolta el delicat poema: «*Elegant i itifàl·lic com en Mutí/ Soc a cada festa/ On cap gossa moguda troba-s'hi/*» Un poeta immortal o altre em va dedicar i tot aquest poema. Ficaria messions que cap ni un no ha escrit mai ni una mala línia en honor al teu nom.
—Cap ni un, noi.

(...)

Algú entre nosaltres havia remarcat, belleu amb cert menyspreu, que: «*Més que no una peça, allò era un pedaç.*»

A propòsit d'això, per què no n'inseriríem aquest petit encadenament «filosòfic»?

És clar que amb molts de pedaços, al capdavall et pot sortir també una peça — o amb moltes de peces un pedaç.

Amb petites peces, a hom li surt un pedaç — mentre que a un altre amb petits pedaços una peça.

Va com va.

Nosaltres mateixos qui som? Un qui es pensa molts, o molts

qui es pensen un?

«*Són tots els almogàvers tu quan vagues,
O ets tu quan vagues tots els almogàvers?*»

Diguéssim que l'instant és el qui mana.

En efecte, podríem dir que els pedaços de vida, d'història, d'univers... Són fets d'instantànies que només formen un tot per pura delusió d'un cervell qui no pot existir sense anar enfilant aqueixa mena de manies.

Tot «temps» és perdut tantost l'instant s'escola. No te'n rescabalaràs pas. Potser, a tot estrebar, en recobres engrunetes impalpables.

En definitiva, doncs, només compta l'ara mateix — el romanent és sem i som oblit, i carrinclona i tafanera fantasia.

(...)

Com tots els bons cuguços és a les banyes on ens desàvem els bons records. Les banyes, a imitació de la banya-sac on el milkweed (asclèpias syríaca) desa les llavors de les memòries que, fantàstiques, creixeran idèntiques pertot arreu en el beneït futur, ens retornen, sacsades, als moments estel·lars, gloriosos, de les nostres trajectòries anteriors.

Érem al llit i recordàvem doncs, molt dolçament, les innombrables vegades on la dona ens tornava, fort fatigada, de viatge. De cada llarg viatge (pel cap baix tres setmanes seguides), ens en tornava amb les idiosincràtiques nafres d'haver estat cardada brutalment per cap nou amant.

Llas, vós! Res com allò no ens feia mai trempar tant! I encar llavors, vellards qui mig caducs, rovellats, asmàtics i molt encertadament xenofòbics, conxorxàvem dedicar'ns encar a il·lustres tasques que potser apaivagarien qualsques càustics desgasts deguts a l'enverinament general dut pels torts seculars soferts per l'única màtria idònia (la nostra, Catalònia!), car si hi roman algú lliure a la màtria som els perifèrics més inatesos. És universalment conegut que «Al centre urbà és on més de pallús no hi ha» i «Com més fi i marrofí més de merda al topí». No som pas nosaltres qui ens pleguem a les ordres ni en bleguem davant les fadíssimes temptacions dels invasors. No pertanyem a cap mestrat foraster. Tantost podem, cadenes seguem. No. No caiem mai en l'horrible mancança dels urbans qui presenten tots els símptomes de l'esclau sotmès al coble de l'invasor. Nosaltres érem «els Xics». I ells «els Dolents'. Això sempre. I prou! Entesos!

I llavors, com sempre...! Maleïts!

Sense ni com va ni com ve, sentíem part de baix xiuxiueigs d'esglai... Ens esmàvem ascendint insidioses sinistres ombres de voltúrids

Oíem de més en més a prop els ignars bàrbars de cap al ponent nazi qui papissotejaven hòrrids, i què fotíem...? Com sempre. Fugíem més i més endins, esfonsats en la celístia dels fosfens fosforescents. Equilibristes d'excel·lència rara, ens arrapàvem aferrissadament als imprevists melics dels balbs roquissars, qui com nebots letàrgics, grossos i grassos, o alts i prims, anèurics (fluixos de nervis), si els els pessigollàvem, gens graponers, els meliquets, mai sense intencions ni pensaments de birimboies incestuoses, ens retornaven gemecs falaguers, mormols suggestius, qui en llur llangor, indolents, claferts de vessa, mandrosos,

grinyolaires, feien l'efecte que els manqués oli a l'engranatge i que s'haurien estimat més i tot que per comptes del melic hom (als boteruts integrants del rocam hipogeu per l'estretor de les galeries dels quals no tocàvem el dos) els hagués febrits els mànecs, malaurats no gens versàtils instruments que produeixen de cop-descuit fenòmens adventicis, fortuïts, que poden virar sense avís del delit xaró a l'onada encesa de la més arbitrària violència, com qui per error ficava el dit rapaç, no pas a cap àvid melic de carícies i àrniques i vaselines, ans a l'ull de l'enterc ferotge basilisc de piogènic esguard. Amb les plomes corcades pels meteors letals de sos fetillers raigs oftàlmics en finiríem desmantellats, esmicolats, fets malbé totalment com delicades flor d'estuprat hivernacle.

(...)

Per un foradet al trebol respiràvem agraïts l'aire més net dels cims nevats on remugaven vents contraris; l'incentiu refinat de la benèfica atmosfera forana ens alleugeria el llarg segrest en aquell cau a pleret curull d'imbricada fragant brossa; eriçats efluvis se n'exhalen que farien tombar de cul el més feréstec i rodar de cap el més robust ni sòlid dels porcins.

I ara alerta, un insistent batec zigazagós d'àncores hostilitzades. I llavors l'escàndol. Colossals tentacles tusten a la porta gairebé delicadament, colossals tentacles en acabat hi truquen a trucades explosives, apocalíptiques, esbotzadores, terminals. Als firmaments de nostres cervells lluminoses col·lisions s'hi escauen a aterridores batzegades. Punxegudes premonicions de mort imminent ens remeten a destrets insuperables. Ens arrupim a les voretes i ens gomboldem nerviosament, reduïts a les essències. Com ara restrets per les camises de força de la por, ens abraçàvem als

propis pits, amb prou dolcesa tanmateix, car prou ens sabíem properament abolits, ens vèiem certament tacats per la marca fosca de l'anorreament.

Disbauxat tremolor de putxinel·lis, allí som, doncs. Agemolidets, fetals, esperant l'eliminació tantost els bàrbars (sempre els bàrbars!) no ens penetrin.

Sort que, tribu hiperbòlica, hiperbolitzàrem la nostra ficció i, visionaris, aquell cop ens havíem instal·lats en laberints de grutes volcàniques. Volcàniques, vós! Reequilibréssim les captinences. Problablement no serà res!

I en efecte. Com ara fiblats per naucòrids si ens banyàvem a la séquia, l'abrupte forat fosc al capdamut de l'eminència, allò qu en diuen cràter, del nostre volcà, és fiblat per un gai i (providencial) incendiari objecte meteòric! Aür, aür! Triomf dels elements! Ignició, erupció! Oratge fulminant de foc descordat pertot arreu! La sorollada: inesborrable còsmic atac de laringitis.

Ara bé, calma. Esplendors i misèries del salvament. Potser així mateix n'acabem de tota manera ben fregits.

No. No, car bo i driblant a tort i a dret, hem presa embranzida, i just abans tot no s'ensorra, ens empenyem recíprocs, amb amables, mes vigoroses bescollades, i eixim pel respirall mateix, disparats, i lluny dels mefítics gasos, i de la programada immolació, devers l'exili. Devers l'exili resistent, com tostemps ens ha tocat. Sant tornem-hi. L'entranyable amorós exili. Prou en coneixíem el camí. Com el de tornada per vies clandestines.

L'estimada flaire de carnussa rostida ens empaitàva mentre corríem. Enrere romanien un bon boldró de botxins roents.

Ells i les foses ferramentes amb què cometien llurs molt cruels atzagaiades esdevinguts vulgar carrincló barat col·latge estampat llordament part del terra de qualsevol de les efervescents enceses envitricollades galeries del volcà. Llurs cendres, per quins tètrics verals no se'ls esgarriaven ara, pecs invasors?

Fum negre que, darrer bleix de llur malignitat manifesta, formava efímers signes nazis que esgaiaven, esguerraven, potser esglaiaven i tot, uns núvols, tots de blanca candor, al cel altrament tot blau.

Fum esfumat tots els fútils fotuts invasors — els usurpadors, els lladres, els genocides.

Ens haurien envaïts instantanis i ara, tornats magmàtic carbó, àdhuc, qui sap, ens adobarien la terra?

I naltres? Naltres, rai. Cantàvem pels boscs alpins peans als focs expurgatoris duts, sovint quan més cal, pels esverats bòlids d'un cosmos totjorn, tant per a bé com per a mal, de totes totes sorprenent.

(...)

Els bons costums d'una època són els dolents d'una altra, els dolents els bons. Cada «témpora» ha els seus «mores» (i manies: el bonic esdevé lleig, allò lleig, bonic; les bones paraules esdevenen insults, els insults paraules collonudes i recomanades, ço és, degudament esdevingudes cretinitzades).

Ara bé, això també, amb la por portada per qualque catàstrofe, o amb els anys de decadència, la imbecil·litat a la fi arreu triomfa i la terror dels dictada pels cretins s'instal·la.

I així anar fent, fins que la truita no sigui degudament tombada.

Un petit exemple. Els qui portàvem adés un dolç afecte envers els infants, érem «molt canallers». I tothom sabíem que érem fets de la millor pasta. Llavors, car segons els cretins moralistes, «la canalla cal tractar-la sempre a baqueta, i prou», esdevinguérem tot d'una «pedòfils», «*homines sacri*», i tothom havia llicència per a matar'ns on ens trobessin.

On érem llavors els àrbitres? Extingits!

Amb zel homicida i analfabètic (sobretot anal-favàtic), els cretins analfabets, us etzibaven llurs dogmes de datspelcul perennes, i hom anònim, sense dir mai res, passant inadvertit, esperant debades millors èpoques, car, si endevinaven què pensava hom de debò, en fotien de tu bocins sense demora.

No hi ha pitjor flagell a cap indret del món que la invasió dels moralistes, i els rectes, i els correctes.

Tots els qui condemnem a mort per rucadetes «amorals» o «immorals» o «no prou rectes o correctes», condemnats ells mateixos a mort.

Ans de fotre el camp encontinent, hauríem, molt denys, de dictaminar, amb serena severa continença. «Mort immediata a tots els degenerats.»

I mentrestant, ai, llas...! On som? On som, àrbitres? Àrbitres inflexibles, determinats, resolts, impertèrrits...

Som amagadets a la cuina, oint-hi melodies.

(...)

Deesses concupiscents, afrodisíaques, carnals serafines en sedes fines, qui eixaudien tots nostres no-dits precs ni desigs, tombàvem repetidament en silents deliqüescents raptes amatoris.

Sota les flassades, el nostre trèmul ditet a la carranxa semblava la gran cosa.

Les mestresses — (solament les caldes i frisoses, i de formes formoses, eren admeses pels herculis eunucs lacais a la porta del palauet) — se'ns gitaven al llit, de dues en dues, perquè els marits (obscens pretensiosos dimonis amb ulls com vulves, com vulves amb prou feines feses) no malpensessin gaire més d'allò que ja no malpensaven (ridículs cuguços afamegats), i també perquè en realitat què conyet podíem de debò fer amb el nostre escarransit ditet, i de pus en pus capats, i elles, és clar, per ficte descuit, amb els gests i el bellugueig de llurs cossos, sovint ens acariciaven amb les mans, o els colls, o els clatells, o les natges, o les cuixes, el ditet, el ditet damunt les flassades, i en acabat la llauna per què es delien no cal dir que sempre era llur, com diem, havent elles abans despesa una raonable estona enraonant a lloure mig esteses amb nos al llit.

Amb robes lleugeres, llurs volums extremadament erotògens, i les sempre naturals (car les qui idiotes vindrien perfumades — ecs! — prou foren interdites de passatge), les sempre naturals, doncs, dèiem, flaires delitosament luxurioses que ens atenyien de llurs meravellosos alens, i aixelles, i conys, i peus, i culs, la nostra lubricitat, entre els coixins delicats, es desvetllava sumptuosa, idíl·lica, perversa... Sàtirs electes, dilectes, directes, erectes, inflectes,

deflectes, mai pèrfids ni ingrats, totalment seduïts, i no havíem estona llavors per a esdevenir ni comatosos ni melangiosos, ni postcoitals ni sepulcrals, car partides culremenoses les dues xiroies venus amb llurs sengles llaunes màgiques, dues de novelles no ens aterraven al llit per a fer'ns, divinals, les mateixes moixaines si fa no fot.

Calia dir que en aquells períodes de penúria el nostre rebost era el millor farcit del món. Fins al trebol curullant de llaunes de tota mena de varietat i mida, plenes de bona teca. Així que... Tots els atots per a naltres.

Sovint si per caprici, a frec d'orgasme lèsbic (pus amb els nostres virtuals alficossos prop llurs ben tangibles molt maduretes figues), les paies triaven llaunes altament exòtiques, de tasts altrament inaccessibles, i en sortir mestre cuguç, el marit respectiu, els ho retreia enfellonit, i tantost al cau les estovava ben estovades pel greu fet de no dur a casa sinó flongeses, flonjors, mancades de vàlua calòrica, no gens nodridores, i les feien doncs tornar a la cua, millor, car tornaven més estovades, i doncs més voluptuosament toves encar.

Tornem-hi. Així que... Naltres rai.

):::(

48. (*Escarrutxats*.)

Jugàrem a la ruleta i els enemics ens tongueren ben tosos; i llavors ens deien ominosos que allò no era prou, que encar els en devíem muntanyes; de mantinent escampàrem la boira; partírem com giravoltants filaberquins, becs endavant

tallant les bromes; correguérem esventats i ens absconguérem ben abscosos dins envitricollats traus vaginals, dins gordians intricats caus. Dins cavernes ni mendraigs pregons, pregoníssims. Ens escarrassàrem a esdevindre-hi esvaïts, esvaïdíssims, larvàtics papallons de tan tènues ni camuflats pràcticament invisibles, bo i avençant a quatre grapes, molt a prop del fang llis on els pegats malsargits als nostres parracs es reflectien dins l'estranya penombra fosforescent en un detallisme de tall adu microscòpic, on la mateixa carn acràsicament treballada per la mateixa maldestra agulla saquera s'hi mostrava peniblement magnificada.

Al cap de dècades, leri-leri, si caic no caic, gosàrem treure peremptòriament el nas per una de les perilloses lleixes; alarmats, ens reamagàrem a la closca com caragols instantanis; ens duia la gisca sentors de quisca; atiats per políglotes eixams d'enjoiellats gladiadors, ramants de pelegrins idòlatres eren tramesos a muntanya a la percaça d'ídoles troglodites.

«—Vejats miracle!» — s'esgargamellaven de trast en trast davant qualsevol ninot plantat, i ens esglaiaven, més per la palesa manifestació de llur estupiditat que per la por que ens fotien.

Devien creure els rebordonits mafiosos qui ens volien la pell que la pesantor del folc cosmopolita ens atrauria indefugiblement com magnet omnipotent. Atrauria els egregis, els solitaris, els escàpols, els exiliats, per a llavors fastiguejar-los i omplir-los de pudors, de menyspreus, de penjaments, de malalties...

De les tortures de la indiferent multitud, qui no pot pas prendre l'individu sinó per un altre negligible espantall, de

qui hom pot prescindir sense cap mena de retret ni recança ni puixconsir ni neguit, què en podíem esperar?

Malstrucs, no n'anaven prou, de lluny d'osques, catamargs castrats de seny! No ens atrapareu pas, mafiosos datspelcul — ens dèiem, segurs.

Cap conhort mai en la falsa escalfor de la voluda. Tantalitzats debades per la no gens seductora, temptadora, gernació de zombis.

Mentrestant, els rellotges sinistres de la inconclusió ens esperonaven a la cocció mental d'enginys més esmolats.

I hom es demanaria en acabat com eren concedits els estrambòtics cognoms dels satèl·lits per naltres mesos llavors en òrbita, lla dalt on hi ha les fictes espontànies escorces o façanes de qualque univers paral·lel o altre?

Si ens vaga, els ho contarem, tant als desficiosos com als pacients, en un altre episodi.

(...)

Per cert, els qui caçàvem múrgules, cogomes, llores i xaberniscles, oírem esfereïts els terroritzats xiscles; la temença ens assaltava que no fos el ieti qui es cruspia els boletaires predecessors. En Campbell, en Campllleig i en Campllong havien eixit abans nosaltres, i llur recorregut feia estralls en la natura, que ara mateix llençava impetuosos lladrucs de patològica irrealitat, de tal faisó que, com nòmades bruixots, ens espolsàvem les carcasses i ens febríem (brunyíem) nostres pells de gripaus per a potser fer-li por, al ieti renascut.

Nogensmenys força astorats pel fòssil qui monstruós reneix, tots els embriacs i els pernoliats corroboràvem la falòrnia, i empreníem, com minúscules píties, la pantomima d'un naufraig particularment escruixidor, o sia, formiguejàvem a les palpentes i llavors entre-ensopegàvem, i ens rebutjàvem horrorosament i ens escridassàvem i esgargamellàvem, i ens volíem cascú que tothom altri ens jaquís en pau. Com en els contes de faves, per exemple, quan s'escau que de sobte el llop jaqueix anar l'anyell i occeix en canvi, i es cruspeix, la llassa, ordinària, irrellevant, pastoressa.

Així com es veu, crec, que la pastoressa del conte infantívol volia figurar una miqueta, i tot d'una, fent-se la valenta, ja figurava massa, i en rebia les conseqüències, això mateix els devia haver ocorregut als boletaires qui ens precediren, presumits, amb bastons de fer-ho malbé tot, els tres Camps — en Lleig, en Llong i en Bell — encalçant massa sorollosament ni no gens ecològica l'embaumadora flaire dels millors bolets, cridant doncs l'atenció del ieti oblidat pels mil·lennis i, al capdavall assolint de desensonyar-lo, i de mala jeia rai, i en conseqüència, com dic, eixint llavors en erupció, com lava grotesca de volcà emprenyat. Cap déu antic no aprecia mica ni la sobergueria ni l'orgull; tots els figuratius déus al firmament i enllà, endins, al més pregon del Tot, avorrim fins al deliri tot tifa cridaner, i el punim amb deguda merescuda exuberància.

En canvi nosaltres, curosos i amatents com senils enzimòlegs, per rials i congosts, i d'altres simbòlics i si fa no fot significatius accidents orogràfics, reeixírem com follets tutelars, custodis, de no caure en cap temptació de rancuniosa fula filosofia davant la precarietat del recapte jaquit darrere pels vandàlics predecessors. Estatuescs, renunciàvem a cap pregon ni àdhuc superficial enfelloniment massa subjectiu ni egoista que pogués en

acabat degenerar espontàniament en cap debel·lació del sòl o la saó.

I ara, amb els calfreds i tremolins dels intimidats astrònoms qui esguarden en la més secreta intimitat l'èxode i desarrelament de les quimèriques galàxies que alhora, ben sotjades per llurs poderosos aparells, endeguen aquelles ganyotes, exactes a les dels vults dels déus antics quan, com soldans extremadament cruels, jutgen i tiranitzen llurs serralls d'acollonits estels, ens paralitzàvem com plegamans qui, amb sorprenent agilitat, fotrien, quan calgués, tot de cop sobte, un bell bot que els dugués al capdamunt de cap de les capçanes de les pícees més frondoses ni avinents, on llavors, més humils que no mai i menys vanitosos, anònims, gairebé inexistents, romandríem rere el fullatge, invisibilitzats per al ieti, el qual, evidentment, en acabat de tantes d'èpoques, d'eres, d'eons, força curt de vista rai, ni de nas encar no gaire desembussat.

Çajús, més tardet, pobre ieti, feble, xacrós, sense més àlibis, esdernec escardalenc, desvagat, no gens gras, i el poc de gras que encar serva segmentat, amb el dinamisme de les decadents gavines, pels becs i urpes dels voltors, planyívol com enganyapastors, entortolligadet, com en Laocoont i sos pàmfils fills, per serps molt brètoles, de vandalisme palès, i amb la paciència de l'aranya negra, recollint part de terra les dernes de son crani que, en quin triomf final de les engrunes, es desfà com carbó de l'any de la picaó, nosaltres, çassús, ara així mateix samfainers, trinxeraires sense feina, sota el seu mestratge, endegàvem un pandemoni rere el pampolatge, un xivarri ruc que li ha mesa la puça a l'orella, la vespa al barret, i és com si li som vibrions embrionaris, i la nostra latència, ai, llas, com l'incommodava!

Aixecà, punyent morent heroi, els seus caquètics

escarransits ulls de boira i borra, sos esguards com torpedes que fotessin llufa, i no assolia pas de veure-hi lla dalt sinó de bell nou l'enganyifa abassegadora de l'incomprensible abstracte.

Ens hauria plagut un ou per sos esguards com torpedes sentî'ns-e si fa no fa ígniament consumits, però no, ni mica.

Ell, baix de tot, va dir: «Dels temps de mes vellúries em sosvé aquell altre contracop on l'enemic, com avui, m'atacava amb les noves modes, i endevinava doncs que per a manguis prou l'era, l'hora de…»

Queia mort, rosegat per les salvatgines. Davallàrem i tornàrem a casa, engrescats.

(…)

El nostre veí en Campfosc també és multimilionari; s'ha fet fer al seu immens pati un coet gegantí cap als espais. Ens trobàvem renyant un indi qui ens festeja la dona, dient-li que vigili que l'estem calant, que prou el veiem vindre de tres hores lluny, que comptant-comptant els milions de la nostra dona, segurament que es pensa milers d'argúcies i tripijocs per a embuxacar-se'n un munt, o pitjor (per a naltres) on es desempallega dels marits i n'usurpa el lloc privilegiat, o ens els pispa per qui saps quins altres mètodes ni mitjans si fa no fa violents o més fins… «Cap de vosaltres no en teniu mai prou amb cardar-vos-la» — li retrèiem.

I mentrestant ens n'estem adonant, darrere seu, pel finestral, que al coet del veí l'activitat dels obrers, el formiguer que en dic, s'esvalota; com ara s'accelera en el seu vaivé incessant. Allò ens té intrigadots. Els milers i milers de treballadors del formiguer pugen i baixen adelerats, tothora

amunt i avall del coet, els de dalt de tot per als de baix com puntets amb prou feines visibles, i això quan no hi ha núvols, és clar, i al bell mig no pas més grossets doncs que formigues, el coet essent tant alt que guanyaria en alçada el més alt dels gratacels al món; pel cap baix, fotem-hi que feia un quilòmetre d’alt, i au. Plantat a terra, vertical, i solcat tota el seu vastíssim cresp per milers d’incessants formiguetes enfeinades; el coet més bestial mai empescat per ningú, hom suputaria.

Ambtant, li fem notar a l’indi garneu que se n’adoni doncs del gran coet, i que ací és on hauria de posar-hi l’interès, en tèliques reeixides i en acompliments semblants, i no pas, carallot, en tristament anar lladrunyant ni malmaldant a costa dels pobres rics, els quals que no es pensi pas que som tan fluixos tampoc de jaquir’ns polir així com així. Que se n’adoni, ulls fits en el veí, que prengui exemple dels rics tan emprenedors, els quals esmercem les nostres inescandallables, inestroncables, energies en el treball i en la descoberta de l’univers, i del que fos que de debò hi hagués en aquest suquet ignot on tots els sistemes còsmics, els nostres sistèmics cossos inclosos, no xauxinem tan deplorablement.

Li diem: «Sàpiques que com et guanyem als escacs i a tota mena de joc — sàpigues així mateix que cap japonès mai no ha reeixit tampoc a guanyâ’ns al go — també et guanyarem als tripijocs del robar. Afeccionat, carallot, per què et penses que els rics no en som tant...? [I com més multimilionaris, més guanyadors en els jocs del prendre i fotre altri, cavà, lògicament...?]»

En aquells instants el formiguer de treballadors al coet, desori rai. Davallaven esmeperdudament; el coet sencer com si fos grataculs de formiguetes. Ens fotia l’efecte que a cal veí

s’hi escunçava quelcom de molt pelut.

Potser, noi, la ignició ha començada! Potser el coet s’envolarà encontinent! Què fotem, indi, què fotem? No creus que ens hi estem massa a propet, que el foc al cul del coetàs no ens pot rostir sencers? O que si tot se’n va al carall no és pas força probable que ens tombi al cabassot? Ai-ai-ai, ai-ai-ai-ai-ai!

Ara els molt poderosos motors del coet gairebé ens eixordaven.

Creus que va tripulat? (Li dèiem encara cridant.) I amb qui? Vull dir, qui hi puja? No creus que fóra divertit anar on va? Més val dins el coet que no fora, si tot al món fot un pet, que no? Som-hi…? Som-hi, indi, hi véns…?

Mes l’indi de pell fineta i lluent se’ns tornava estàtua burleta feta de bronze febrit, i només ens somreia despectiu.

La mare qui et va cagar! (L’arrucàvem.) Ens n’hi anem sols!

Tothom sap que som molt més valents els rics. Prudència, abstèn-te’n — ens emprenya (sordament com reveixí) sovint la consciència, i pitjor quan se’ns disfressa amb els parracs de l’instint de guardar íntegre el cos si fa no fot; tret que allò de la consciència només té mica de sentit per als perdedors, per als qui només es poden permetre un sol cos i sense possibilitats de refer-se’l. A nosaltres, un coratge addicional ens revé de la seguretat material de tot allò que posseïm. I aquell coratge ens esperona a qualsevol episodi ociós que no nogui gaire el cabal d’altra banda monstruós del que tenim.

Amb irrupció i ritme li donen encàrrec, a l’enjogassat estruç empedreït (empedreït pel triomf i oripells de vés a saber

quina fetilleria causada per la rebequeria intrínseca als indis), que digui a la dona, si mai ho demanava, que emigràvem de moment cap als arcans territoris de l'empiri. I que tornaríem segurament encar pus rics, havent descoberts dolls d'opulència rai pels angles còsmics de l'amunt i som-hi.

Com talp miscel·lani i ja amb elm ens hi entaforàvem. Ho oueu? ho oueu? Com jubilem! — els anava dient, com si sóc de la casa.

Cada femer té son gallet de mestre i senyor al capdamunt; ara dins la nau que roncava neguitosa per a anar-se'n hom el cercava per a fer-li avinent la nostra presència i com tenim d'estudiats els disset imperis galàctics. No som cap mena d'emissari d'enlloc qui amb somriure degeneratiu diria representar cap inútil comesa, com ara la de l'il·luminat, el gastrònom o el gramàtic. No, noi, que som els oligarques de la vora, i no ens volíem pas perdre l'escaiença ni l'avinentesa d'incrementar el tresoret, fa?

(...)

—*Ningú no ho diu pills*.

De joves, mòdics telèpates, badàvem rai, encantats amb les melòdiques melodies dels germans Mills; ens n'havíem apreses totes les cançons; i sempre, veus-hi, havíem a mà doncs, per a tot, contesta bo i citant-les. Per això alhora sovint heus que ho dèiem:

—Ningú no ho diu mills que els germans Mills. Nobody tells it better than the Better Brothers.
—Fes llum per a la femella de l'espècie (exhortàvem al mirall).

—Sigues el nostre company per sempre i mai no et faràs vell (li dèiem al psítac empallat).
—Qui sap si et donarem molt més que de vosaltres no en rebrem (fèiem a la llibretera de vell).
—Amb un cop d'ull n'hem prou per a veure com ens arrisquem (em diem bo i travessant, a peu, la carretera).
—Tant se val com ens ho maneguem (això corrent-hi com un esperitat).
—Un dia d'aquests voldreu que us vulguem (als gossos qui maleïts ens borden rere les tanques).
—De trast en trast tothom ha ops de cap espatlla on sanglotar (a la vídua molt calda).
—Tanmateix ja no serem amics mai més (al gànster qui ens roba).
—Si et plau callareu i no direu res de nosaltres quan haurem fugit (a qui ens veia cagant veta cap per avall).
—Aixequeu si us plau una mica més la barbeta (a qui volíem mastegotejar per haver'ns clissat).
—Quin paper més estrany no fot ara (referint-nos a qui enfonsen a la fossa).
—Sempre que ara mateix tocat rai (ventríloc, no fos cas).
—Ens tornarà a dur tota la mel? (creu-t'ho, no hi ha perill, fútil abegot).

[I així anar fent.]

I, cogitant-hi, és clar, que ningú no ho deia tampoc mills que els germans Impins.

Car llavors tots els Campvescós ens dèiem Florenci, hò-sí, i anàvem pels matins a costura amb nostres cosines i per la nit de musica amb els germans Impí. Els dos Impins, n'Epirnuç i en Penetral, ho hem dit manta vegada, eren a tort considerats molt clandestins, és a dir, en el vernacle d'aleshores, potser un xic encar més feixista que no pas el

d’ara, molt subversius.

I res. Disfressats de germans Oca, o pus tost Ucker, el professor Fotherm Ucker, i el professor Sockc Ucker, ambdós de grat i a gratcient, i amb quins escarafalls, es grataven desmesuradament els ulls, si mai no ens veien pels carrers, ells cada dia més curtets, arnadament embolcallats amb faixes i mortalles, empenyent artrítics llurs cadires de rodes, i llavors, anacolútics, ens saludaven amb auxesis rai.

—Florenci! Amb ningú com amb valtres cap de naltres no hi frueix! Vostre moixonet als maduixots dels frares, com l’envejàvem recíprocs, i fascinats pel feixet de qui el peixet glateix mentre us ensinistràvem, melòmans, epíl·lics i anal-goluts! Ara mateix ens desfaixàvem sense biaix i ens esmaixellàvem a buixir que fóreu els deixeble més desencoixinats, deixondits ni eixorivits que mai no vàrem eixoir! Pertot s’extingien esqueixats com bacallans els malagraïts celacants tot just resurrectes, i els aràcnids llurs pessigolleigs als nassos de cop sobte cessaven, quan Pandora erròniament ens feia més sans, amb més salut i virtut, doncs, només per la vostra miraculosa propinqüitat. Pecaríem d’heretgets i tot, car prístins i engarlandats totjorn us vèiem en els nostres coalescents esmes de resilient entusiasme. Com se’ns enlloren les parpelles quan rememorem entre les boires les cornucòpies de vostres virtuositats, Florenci! Amb vostres violins ens desmanegàveu els mil·lennis, era vostres arquets com ara punyals de capolar la carn qui destralegessin els cercles astronòmics que envoltaven en nimbes sacres els caps dels infernals satanassos, i especialment el de la mateixa Seca!

—Mercès doncs, cars didàctics didots.

—Sempre hem tingut bec, els Ucker, com prou bé sabeu,

Florenci. I no ens amaguem de re, tret quan hi ha roba estesa d'aquella qui, ja ens enteneu, put a palter de gos ronyós i vigilant, a xarnec amb ulleres fosques i bigotet tot retallat a la feixista.

—Ah, els adagios llefiscosos, professors, i tot d'una els cancans eixelebrats!

—Sabem compondre, és clar, i sabem combinar (i llavors composar-vos-les) les disbauxes càrnies amb els pausats orgasmes melòdics. [Feia el germà Oca U.]

—Els orgasmes de l'esperit amb els reeixits espinguets vostres de rapsodes oblics quan en paisatge harmònic nostres feres fures llambrescament es ficaven al cau de vostra puríssima neu. [Reblava el frare Oca Dos.]

—I si hi anàveu simultanis — ah enigma incoat, insuficient, perquè ara en sabéssim prou per a resoldre'l, mes el cas era, que naltres, vívids rai, ans tot d'una cosmopolitans i tot, gaudir-hi l'estona rai! Autoesborradissos, difidents, silentment abnegats, com d'altes cucs al cec — a tall d'en Sifaci, per exemple, nematode goludet i nogensmenys molt quiet, qui maldés per a assolir la perfecció, aspirés a dominar l'esturment com els seus assidus gaons (excel·lents mestres) — no sols re no trobàvem repulsiu ni relliscós, quimèric ni iconoclàstic, ni cal dir merdós, ans duts pel fat molt magnànim a les vostres molt curioses mans, modèlics mestres Oques, tot el que n'apreníem ens duu a les millors somiades de truita que mai no reeíxiem de confegir (i com les enyorem!). Si ens vèieu a quins fantàstics «liceus» no fem, llonguíssims, els en acabat vantadíssims recitals! Prou podríeu si només us ens els imaginàveu, hi quèieu de cul bavejant! [Reprenem, d'alumnes boniquets; i amb bleixos virginals.] Ai sí. Doncs au. Agraïts d'allò pus us n'estem, no

cal dir, i equitativament als dos si fa no fa, ha... ha... hà.

—Seriosos i ens esclafíem, oi? Teniu raó, Florenci. I tanmateix... Ai, però! Tot s'enterboleix darrerement. Còsmiques deficiències orquestrals, com ara quan cleptòmans brutals de fosca cantonada ens enceten xiribecs a la clepsa si ens resistíem gaire a retre'ls les avials desfiles i filagarses, pus els altres detritus desats a les butxaques, car, com saps, si mai abasseguem re, només abasseguem bombolles d'il·lusió tantost fosa en pútid espeteguet, com ens fan enyorar tot plegat (i potser direu que símptomes són de la bogeria més entenimentada) les harmòniques simetries de vostres crits delirants d'orfes repetidament i melòdica estuprats, i els nostres molt reduccionistes ritmes insistents de diapasó de trucalembut que amb cada orgasme se'ns espatllava, carallot!

—Us devem la vida pel cap baix! On tots l'espitxaven, sobrevisquérem, mercès a les sovintejades ordalies d'on no ens fèreu emergir, mestres no pas poc ni gaire gens galdosos, molt colts.

—Ah amb quina intuïció no sobràveu els laberints i quítiament us deseeixíeu del arpegis i d'altres ganxos d'ergàstul inquisitorial, pipiolis superdotats!

—Fóreu vós, Sockc, qui un pic perdéreu la gorra en la fragor.

—Lost me hat in the heat of the battle once indeed!

—I vós, Fotherm, pitjor, vull dir, pills. Perdéreu les municions testimonials.

—Alas, fleeced of me two testicular jewel caskets in the shrill rambunctious music lesson where it seems I tried to plunge

the vernacular gifts of me duly expressed genome indeed too irreversibly deep. At the sphincteral tight doors of your rere threshold the slaughter took place. At dawn the same doors of our humble abode lost among the fields were also rammed. They did cave in, and the damned unthwarted cops, Kevins all, laughing their tails off.

—Encara que, sempre recte i com cal vós, veig que fragmentat i tot el lluert encara us cueja! Pel que fa a la maleïda bòfia... Ecs, no els arreglarem mai! Totjorn interrompent on privadament mills ens rabegem.

—Although there are oceans we must cross, through this world of toil and snares, you're daddy's little girl to have and hold; and if I broke your heart last night, it's because I love you most of all, com us cantí, capat i tot, estimats Florenci.

—Cançó que sempre hem duta al cor, mestre Oca...

(...)

Tot això fins que ens férem vells, i ara diem el contrari; car prou ens n'adonem desencantats que totes les esperances predicades pels Mills no eren sinó més cagallons afegits a tota la merda consumista que s'enduu de continu la duad (torrentada de la mort). No hi ha enlloc esperança que valgui, diem, un pic ens fotíem vells; tot era falòrnia i enganyifa. Ara cal doncs dir que...

—*Ningú no ho diu pills que els germans Pills*.

[Que què collons és això de pills. Doncs fàcil. Si mills és millor, pills serà pitjor. Prou sabem que aquells capsdecony s'haurien d'haver dit Pitz (a tot estrebar Pits) i aleshores rai, car mills equival (oposadament) a pitz (o pits).] [Comprovat

al Coromines, bon diccionari etimològic]. [I doncs, què hi farem. Pel fet que els germans cantaires són els Pills, ara haurem d'empescar'ns el neologisme pills, doncs, per a dir pitz o pitjor. Tant se val, i som-hi.]

—Espòndils d'espinada són barretes de xilòfon, plaquetes de vibràfon; i quins tremolins amunt i avall anunciant la macabra dansa!
—Nobody tells it worse than the Worse Brothers.
—Pega rai, malastruc a trenc de veure't — ni això! a trenc de no púguer't ni veure! — anorreats! (ens diem al mirall).

(li diem al psítac empallat).
(li diem a la llibretera de vell).
(ens diem travessant a peu la carretera)
(corrent com uns esperitats)
(al gos qui odiós ens borda rere la tanca)

—La dona avença larvada i mai no saps si demà serà corprenedora estesa dòcil papallona o amenaçador grotesc ogre geperut (a la vídua molt calda).

(al gànster qui ens roba).
(a qui ens pescava cagant veta cap per avall).
(a qui voldríem mastegotejar per haver'ns clissats).

—Vas escorfollant obsedidament i rere el darrer corfoll, foll, cap cor; roc pac llofllof roc rerrad leere rit nemadi des bot na llof roc se sav (a qui enfonsen a la fossa).

(ventrílocs, no fos cas).
(poc hi ha perill, abegots).

[I així anar fent.]

(...)

Damunt roca rodona, sens molsa, il·lumaquel·lada, codolenca i llisa, jèiem a l'aguait, renocs pensius, gripaus ombrívols, qui a gavadals i sense altre neguit lluernes endrapàvem – i amb tanta de teca que lluu, ens lluu el paltruu que gens no ens pruu.

Serpentejant-hi idòniament, deien dites els cucs lluents qui al pap hom duu.

Deia u: «—Só gegantí, en tot cas il·lil·liputenc, i vaig saltironant, com damunt palets de sòlit gual, pels mons arnats, escaguitxosos, emboïgats, que com parracs polsegosos doncs, s'esfilagarsen i desfilen estesos per l'univers que somii, ja mig paït.»

Escrivia fimbradís un altre verm qui al pap ens lluu: «—Saps què? Lúbric marabut en desert desert, gra de sorra sobrer, nan balder, pertot naquis, borralló llis, il·lamel·lat, torçudament escobinat, de neu negra en profusa nevada d'intricats joiells resplendents... baldament (hom prega, caguendéu) el món entrés en fosc engolidor, llera eriçada de foscor roent, on es fongués per sempre pus el tritlleig joiós de la càustica secreció gàstrica, bah!»

):::(

49. (*L'exquisida tragèdia d'en Roderic Campcalm.*)

La neu, insolent com núvols blancs que empudeguessin la visió al cel de les dansaires qui, enjòlit, en exercicis patètics,

coreografiaven la contemptibilitat de l'oblit, s'abatia damunt el paisatge que, de sobte mut, ens engavanyava el passeig de retorn a la cova, carregats com anàvem, lladres molt eficaços, de tot allò que en robàvem adés.

Cançons llunyanes ecoiques retrunyien, com més anàvem més febles, inoïbles.

«*Aprés les noces de la rata i el rat*
Tornen la maridada i el mullerat
A llur rònec i esquàlid cau de rat
On els estralls de la disbauxa duraran l'eternitat.»

Fa dir en Crane a un dels seus personatges: «Rere cada crim mortal hi ha sempre un munt de dones — de la dotzena a la quarentena de femelles implicades.»

Tret que amb una dona bel·licosa, amb una n'hi ha prou. Sempre acabaràs rebent com a marit.

Quan es baralla amb qualcú de la classe civilitzada, rai. Ara, quan ho fa amb els de la classe dels miserables, malament rai!

Els desgraciats amb els quals la donota es baralla de paraula, t'esperaran fora i se't revenjaren, car prou ets, per a ells, «l'home de la casa».

Les dones bel·licoses, no hi ha res més perillós (per a tu).

Car de la mateixa manera que menyspreem els miserables, els miserables ens menyspreen. Tret que ells amb un odi assassí.

Hom s'ha de barallar (entre nosaltres, civilitzadament) amb

els qui pertanyen a la mateixa classe.

Les diferents classes són (i sempre han estat i seran) odi nu i cru, pruent i roent.

Cal vigilar amb qui et baralles. I amb quines armes.

Amb una dona molt bel·licosa, en Roderic Campcalm sempre acabava rebent.

(...)

En acabat de mantes de peripècies, ens atansàvem amb trepidació a l’escumejant fètid trofeu — la xona de la dona somorgollada en innombrables descàrregues de llavor mascla.

Ens esguardàvem l’arbre dels barrets al cantó del rebedor — cascun dels amants hi havia penjat el seu.

«—Tants de caps, tants de barrets», deia la bombolla del nostre pensament, i en comptàvem pel cap baix trenta-dos.

«—Rosella Campxorc, ton romanç no és pas un romanç obsessiu amb cap Romeu qualsevol — és un romanç verament multitudinari», feia nostra bombolleta de mig obscenes cavil·lacions, «—ta figa abassega xil·les d’allò pus atapeïdament — noia, les acunces densament, com figues en cofí».

Nos, cervelluts, primets, veus d’espinguet, sinuosos i ondosos, en mut ens declaràvem tothora àcrits (sense parer), i només doncs en silents bombolles enraonàvem, sovint elegíacs, i fluixetament ventrílocs, donant la inoïble veu als budells icònics de la creativitat. Ens anticipàvem al

futur. Tot serà silenci a la fi. Som com ara mort abans d'hora i tot.

I aprofitàvem aquest incentiu de la miraculosa visió de l'arbre dels barrets en tornar de la nostra molt arriscada caça de bolets per tal belleu de realçar als nostres propis enteniments la nostra reputació de meravellosos cogitatius portents.

Ens imaginàvem somrients bo i patint les típiques tribulacions del tribulet a l'instant on hom el fa néixer, i preteníem surar en lleterades, amb els omòplats que ens capllevaven damunt el cresp llefiscós com llambresques i isnelles aletes de tauró.

(...)

Noiets i noietes amb pares cretins i tanmateix revelacions, als furs més íntims dels poders mentals, de mons millors, i qui acrobàtics fotien el camp de casa, n'hi han haguts i hagudes a totes les èpoques. Pirronistes com cal, se'ls revoltaven els obscurs budells de la incomprensió.

Incrèduls, desenganyats, passions despeses tan aviat i tot, quins tacons no rebíem, tàbacs a betzef. Jovenalla a qui assesten, per tota instrucció, torts criminals i inexcusables, afronts i fal·làcies ultratjosos, quina dèria doncs per fugir els tirans! Ens trobaven en estat d'accelerada putrefacció, presos per les mòrbides teranyines on ens empastifaven, ells, els crèduls, els colltorts, els beguins, els supersticiosos, els fanàtics, els fermats a l'estaca de l'estupiditat palmària, els convertits a la falòrnia, a la creença boja, és a dir, els monstres dissortadament existents (els pares) qui ens amenaçaven tètricament en nom de monstres inexistents (pseudohabitants de cels d'enlloc).

A les terres xereques d'en Camppedrós, on adés, als roquissars, damunt l'albellatge, totes nostres sorel·les hi esdevingueren pecorel·les, ens hi reuníem com llangardaixos al Solell o, a l'abril, com pellofa de faig duta en remolí, i, impertèrrits com les pedres mateixes, ens trèiem de les butxaques esgrogueïts paperots i, sense plànyer'ns crítiques, car cap de naltres no s'il·ludeix, seràfic, mai, parangonàvem línies.

Nostres poemes i d'altres molt agressives líriques composicions, ens semblaven conjurs i prestigis de mag, i nogensmenys sovint provocaven en d'altri estranys panteixos de vomituricio, empudegosos ennuecs del sensori, i, per tota remuneració, eren past de foc d'encenalls. Ningú se sentia escarnit. Cascú dels afectats reconeixíem que eren papers que eixordaven per llurs retrunys de mal apreses doctrines primitives. Que calia desempallegar-se per sempre de les rovines doctrinàries d'on emergírem lliures, que calia passar sense cap recança la dalla definitiva damunt totes les abominables depravacions dels ensenyaments pretesament virtuosos on sobrevisquérem només camuflats com camaleons, i havent tastades, ninots fictament hipocondríacs, totes les plagues de l'aberrant educació rebuda dels monstres, érem nos mateixos, intuïtivament omnipotents, qui havíem les respostes.

Trotxers, andarecs, anant d'estranquis, esquitllents, premíem el gallet del nostre sarcarme més colpidor cada cop que cap ofuscat monstre ensopegat per les vies paral·leles d'aquella correguda de relleus vers el col·lapse que era el món tantes de centúries embacinat, assajava de gairó de començar cap vacu sermó, on hauria volgut aportar indicis d'adreces segures vers el retorn a la mai existent glòria anterior.

Ens era enlluenadorament epidèlic (evident) que tot allò que vingués de lluny al passat no era sinó alhora histriònicament carrincló i esborronadorament nociu.

Tendíem, tendres i tot, vers l'al·lotropisme. Si, duples, part de fora (trets i aspectes) no ens diferenciàvem gaire del pecs condemnats a viure estúpids qui a llur torn ens condemnarien pel defecte d'haver despertat a la intel·ligència, part de dins érem del tot altres. Ens alternatius qui només semblarien conviure al mateix món promès a la destrucció més avergonyidora.

(...)

Bordats un pic pel carrer per qualque maleït gos esborronat, qualcú ens demanava astorat si érem vius o espectres. Apostàrem per la segona opció. Érem espectres ignorats pel món. I poc que ens calia res d'altre.

En la tranquil·litat dels nostres sarcòfags respectius, hi escrivíem sengles informes de tot allò que, sense que s'esdevingués enlloc altre que dins nostres clepses particulars, prou tanmateix que s'hi esdevenia.

(...)

Crisàlides, ens allocàvem a la nostra gàbia, i cascú s'hi masturbava, segons triés, enteniment, sensori i sobretot magí.

Mitjançant les masturbacions, només hi escrivíem allò precisament que ens hauria abellit de llegir enjondre. No pas re altre.

Eren derivatius, tots els nostres escrits. Derivatius de les relacions íntimes entre aqueixos tres grans poders, sensori, magí i enteniment, i els somnis que de llurs relacions se'n deseixien.

Així mateix, les relacions dels tres poders al nostre reialme mental eren de fet tan complicades que era en efecte epidèlic que calia que el marc exterior de la nostra existència, ço és, el nostre món casolà, de cada dia de cara al consuetudinari anar fent, fos, a tornajornals, el menys complicat possible.

Per això no semblàvem tanmateix re de cap altre món. La processó, és clar, anava part de dintre.

(...)

Arreu de l'esfèrula en torniols torniolen merdes i cendres. La dissortada esfèrula la negàrem tots plegats en la merda dels vius i les cendres dels morts. A la cruïlla on tots els rellotges s'aturaren d'espectec, els ratats informes dels espectres dedicats a aquells jorns de goigs i nits d'orgasme (de mort) que cregueren viure dins llurs sarcòfags, volaren ara pel cel com ucassos de tirà, i, oblidada tota commiseració, analfabets pòtols pollosos, estossegants amb les cendres dels focs ubics, negligentment se'n torcaven els culs.

Els molt humiliats humils només florim ran de terra (com les aspidistres); hom ens trepitja la flor fàcilment; passa el ramat ignar i ens demoleix (i en escruix d'escreix). Tret que amb la mateixa facilitat reflorim, artistes recidivistes. Som així. Sofistes. Cada doctrina ens rellisca pel vernís. Només als sofistes la raó ens insufla (amb si més no qualsque escrúpols de raó, no pas tota, que és inassolible).

El romanent d'animals viu enfangat en la falòrnia. Es creuen

les caralletades més infames, menys denyes de cabre a un cervell com cal.

En canvi, algunes de nostres meravelloses parides farien enveja, si les deiem gaire fort, als inexistents poders d'enjòlit, a llurs fantàstics marracos i patums d'allà dalt.

S'esfereeïxen sols. Albiren ectoplasmes, àngels, esperits, ànimes. S'astoren davant allò més banal. Com si no han vist mai cul en finestra. (No han vista cap pera rere cap bragueta?) (Ni entortolligaments i envitricolls en xarxes i laberints?) (Ni boll a l'era? Doll a la font? Foll al mirall?) (Goll a can gavatx? Moll al port? Poll al cap?) (Roll al bosc? Soll a cal porcairol?) (Toll si plou gaire? Xoll xai al ramat?)

Innocents molt putes colomes, la tria de dogmàtiques capdeconyades adoptades per llurs putrefactes carbasses, constitueixen la inalterable parròquia de llur corralina mental, on les aberracions s'hi desenvolupen a degenerats trontolls, en efusió generacional descordada. Dins llur meló podrit s'hi esgargamellen mudament com qualsevol aràcnid altament enfellonit les abominacions personificades. Puerilitats, majúscules ximpleries en majúscula. Rectitud, Honor, Justícia, Divinitat, Seny, Ordre, Jerarquia, Hegemonia, Guerra. Veritat. Llei. Profecia. Destí... Ens repel·lentíssims tots plegats, tothora els són fotent sinistres cofisimofis ells amb ells, complotant-ne de dolentes i de pitjors. Espasmòdiques calamitats sense aturador.

Què saben què deu voler tot això. Que parlin clar, collons!

Vindríem naltres, si sabéssim que mai serviria de re, i a canvi no rebíem extinció immediata...

Vindríem com el llamp i ens en tornaríem tronant, asteroide

abassegador qui exclama «Prou comèdia, tu!» i met l'embalum horrorós de la fastigosa genocídica història al femer. Dius «històric» i dius alhora «inescandallable crueltat». No en volem sabre re.

Totes els nostres remeis, retuts tanmateix impossibles per causes tècniques, car som quatre gats contra la voluda colossal, ingent, de pecs i de rancs d'enteniment, innocus romanen, i intocats, a un raconet polsegós del necesser ignorat dels inútils pedaços i sargits.

Sense eixida, inhalem i exhalem a la finestreta de l'aixopluc selvós, i en acabat, en pau i sense rosecs, ens arraulim als sengles estrumassos i marfegons i ens abandonem, individus lliures, a la vera realitat.

La realitat tangible del somni — no hi ha re més sòlid.
Ni ningú qui es refusés a viure-hi, més estòlid.

):::(

50. (*Darreres escorrialles.*)

—Ens en referim amb força benvolença, nos, dels esdeveniments esdevinguts en avinentesa de malson o somni.

Com ara aquest mateix.

On s'escau que tornàvem a cals pares, després de tants d'anys, trenta o més. I com ha canviada llur ciutat, vós! La

gent hi és més jove i no hi reconeixem ningú. El tràfec és impressionant, una activitat de cal dimoni. I el trànsit, oi! Terriblement perillós. Els mamotrectes, els camions, els autobusos, els vehicles de gàlibs monstruosos, ens llisquen arran; si ens desviàvem mica, ja havíem begut oli.

I tanmateix reeixíem a fer cap a l'estació si fa no fa incòlumes. I ara, caminant part de fora vers l'esquerra de l'edifici, i cap al fons del cantó humit i ombrívol del carreronet que s'hi endinsa, ens enfilàvem passarel·la amunt. L'estreta passarel·la damunt la via. La passarel·la que de petits i de joves havíem recorreguda milers i milers de vegades. I com n'hi anàvem, llavors, de de pressa, lleugers i desembarassats, despececs d'energia, pujant els amples esglaons a bots d'atleta. I avui hi som encar prou animats. Alegrets com els ragatxos qui ixen de la fumosa i sorollosa foneria i es fan a la salut que suposa el bosquet. Car, quan s'acaba la passarel·la, comença el camí que duu a cals pares! Gosàvem esmar-nos novament marrecs. De l'esforç, ja se'ns en planyerien, si volien, els ronyons més tard. Esquena-rompudets mes alegrets rai.

La passarel·la és gairebé deserta. S'ha fet fosquet i els pocs fanals damunt la passarel·la s'han encesos. Totes vestides negre, dues velletes, sinistres, arrupidetes, i qui potser parlen en foraster i tot, ben aviat, com adés de jovenets, les jaquíem fàcilment enrere.

I llavors ningú més. Aviat davallaríem les espaioses escales que duien al camí enyorat. Abans ens trobem una altra vella qui es veu que acaba de pujar les escales i va devers l'altre costat de la via, una via estranyament silenciosa, aturada de tot moviment. És una dona també tota de negre, lúgubre, rebregada. No pretén ni de veure'ns. Potser tremola. Ha tingut por?

No venia gens esbufegada. Una sospita ens sorprén. Potser no ha pujades pas les escales. Potser se n’ha desdit, potser ha reculat, ha desistit...

O és tot això puixconsir? Sabem ja la fi del malson? Sabem que la dona s’ha fet enrere al darrer moment? Que no ha volgut morir?

Car ara mateix arribem a l’escala que recordem tan ampla i segura. I tanmateix no pas. Hi han hagudes obres entretant. Ja no és la mateixa escala. Aquesta és feta d’esglaons impossibles de davallar. Cauen a plom. És una escala perpendicular, i amb els esglaons distanciats de dalt a baix més d’un metre. Què se n’ha fet d’aquells dos revolts descansats i folgats, amb dues massisses baranes de pedra a cantó i cantó, i uns esglaons tan sòlids, amplots i elegants on l’escala s’acabava perquè comencés dret el camí cap a casa?

Romanem glaçats ran el replà. I gosem ullar avall. Aquest és l’esglai! Tots estesos part de terra, al capdavall del darrer esglaó, hi ha els cadàvers esbocinats. Trencats amb extrema violència. Som homes, només homes, d’uns quaranta, cinquanta, anys. Empetitits, com si els veiéssim de molt de lluny. S’havien estimbats. I ara romanen escarransits, tret que no pas gens podrits. Com ara envernissats amb qualque producte anticorruptiu. I ells encar amb els mateixos cabells grisos, les mateixes pells rosades. Homes esbocinats i enxiquits, potser per la distància, potser pel pas dels anys. Com si són nines, fragments sencers de nines.

Del temps que havíem passada la passarel·la per darrera vegada, abans, feia trenta-tants anys, som nos mateixos qui çajús ens esguardem astoradament. Potser hi som? De debò? Entre els cadàvers reduïts? Sotjem-hi atentament. És

que potser ens hi reconeixem?

Ens hi veiem, abocats? Premonitòria precipitació al buit? Sí? No? Ho sembla?

Què era doncs allò? Figurativament, la passarel·la de la vida? Que per força s'acaba abruptament? I que ens diu que arriba un moment on hom no torna mai més a cals seus pares? Que la infància i la jovenesa foren ficcions d'empertostemps evaporades?

Ens en tornaríem enrere, com la dona qui havíem cregut que havia pujades les escales, i segurament que no es veia amb cor de davallar-les encara, i se'n tornava, i es creuaria amb les altres dues tètriques vellardes, i què els diria? «*Bona mort, comares, si en sou prou preparades?*»

Dubtàrem encar una estona. Ens hi llencem? No ens hi llencem? És hora? No és hora?

I ara doncs què decidim? En som nosaltres, prou amanits a fer el cop de cap? Ens en tornem enrere? O, al contrari? Fem un vaitot, i ja no ens despertem del malson? Ni els pares ni llur ciutat, de tota manera, ja no els veurem mai més, ni que ens estiguéssim d'estimbar-nos. Els uns són morts, l'altra ha esdevinguda totalment aliena.

Són tot això intimacions, al fur intern mateix, de la fi final? Pròdrom colpidor, terastoscòpia del desastre propvenidor, visió del passat llunyà que presagia la del futur immediat?

Prou ho sembla. I ens despertàrem al nou no re. Ja tampoc no gaire neguitejats.

Ho vol l'edat. Arribàvem a un punt que ja ens ho esperàvem.

El cercle es tanca sol i al bell centre bada el pou, el cau, el trau, el pot, el sot, el clot… Més d'hora, més tard, l'estimbada és invitable.

(…)

Ens despertàrem, i ens trobàrem lleigs, més lleigs que de costum. Durant una curta durada havíem potser estats xicots ben plantats. Potser. Tret que no fos tot vana il·lusió, il·lusa vanitat.

Ens acaronàvem els bonys. Qui altre acaronaria la quimera?

Qui acaronaria, altre que els perversos espaordits indígenes qui paguen amb dret llavors a tocar-li, amb quins oprobiosos escarafalls, la pell esborronadora, aqueix monstre reptilià, amb goll de joglar alpí, inactiu i melangiós com llangardaix enfredorit, acadèmicament exhibit per firetes?

Sota el títol d'abominació ens presentem al món, i el món acorda i hi concorr, reconeix que tenim tota la raó, que d'abominables en som, no pas sols bon tros, del tot.

Això no ens agreix gens, al contrari, ho trobem collonut. Car prou sabem ullar-nos als miralls, i de debò que hi fotem fàstic — horrorós. Què hi farem. Acceptar-ho, ca? I anar fent.

Aquell matí ens feia vaccinar de bell nou. La infermera anava tota tapada contra la possibilitat d'infecció. Qui sap si era gaire lletja o gaire bonica; de fet, qui endevinava si no era qualcú qui anava disfressat d'infermera, o de dona i tot — potser era un escombriaire pelut pertot, qui sap.

En acabat, orfes, perduts com a la jungla al vellut verd ratat

de la cadira de braços, quins puniments infernals no ens atacaven — no pas solament per lleigs — per àvols. Quines noses als ulls, quins sorolls a les orelles! El ventre parint-nos tirallongues esgarrapades de sanguinoses panteres… La química del cos se'ns plany que es dissol tota sola…

Maculats, pitjor, entecats, pel vaccí enverinat, ara ens tocava rebre la humiliació d'un matalàs de cigrons crus. Tanmateix reeixíem, anònims, a apilar successos — i ara? Una (errònia, accidental…?) mort qualsevol els esborrava d'espetec.

Què hi fotem, a l'hospital? Sabotatge? On és la malèvola infermera qui ens occia? És això un hospital? Una presó? La morgue? El cementiri? Els llimbs? El paradís…?

Pudents esmegmàtics no ningús, on trobem nogenmenys el plaer de viure? Prou sabem que tota vida és únicament rucadeta.

O calla! On s'amagaven les càmeres? Espècimens desitjats, ens adduïen els qui feien una altra pel·lícula d'horror amb monstres no pas de mentides — autèntics…? Monstres, cascú de naltres, nogensmenys tan merdetes com som — on hi cabríem…?

Havia d'ésser per força un altre «Freaks-1932». Un «Freaks» de la darrera fornada. Potser el «Freaks-2391»…?

On són els nostres companys de film…? Els nans geperuts, els extremadament deteriorats, els esgarrifosament esguerrats…? Els qui només són un cap escapçat, amb l'afegitó curiós d'un crani — tan lluent, si hi toca el Sol, fa la rateta…? I amb cinc o sis ulls vermells com certes aranyes negres…? I els caps punxeguts…? I els multisexuats, i els homes elefant, i els escapçats pel mig, de mig a mig…? I els

bessons siamesos i els zombis...?

L'homenot peludot disfressat d'infermera qui suara a mort no ens punxava, era un zombi de permís, era un monstre amb vernís, un fantasma ventís...?

Els zombis dels passats flagells, de les passades passes..., els zombis dels nervis crus, potser se'ns justificaven, arruïnats, sembrant ruïnes. I si fos que a les efemèrides de l'any on morien, no hi havia re d'ells, com si mai no haguessin existits — i allò els omplia de rancúnia — i per això tornaven al món, a plànyer-se'n aterridorament...?

Què són les efemèrides de l'any...? Són les insignificants notetes efímeres que, de cada any tot just escolat, hom no publica a les publicacions, per a un record molt problemàtic... I si no hi ets, què...? Tant se val ésser-hi com mancar-hi, carallot! Al capdavall, tota vida es redueix a quatre inútils ximpleries.

Futilitat del temps despès. Un pic resumides — la totalitat de les tragèdies esdevenen farsa — com tota farsa, tragèdia.

Però és clar que els monstres sempre hem estat un excés d'allò que són els altres. Més envitricolls, més dificultats, més enrònies, dèries, neguits, preocupacions, cobejances, mancances, manies... Més delerosos, ai, de trobar-nos-hi esmentats.

Al quadre diagnòstic de símptomes que, fent ganyotes i contorsions a betzef, hi podem albirar als peus dels nostres escarransits llits d'hospital, hi diu, sense cap nom al capçal del paperot: «Amnèsia, agnòsia, anòsmia, anestèsia, arrítmia, anonimat, amfigonia; anomia i aporia, anorèxia, astènia, acusfènia...» I qui sap què més — qui se'n

recorda…? Car això és només començant per la lletra A.

Començant per la lletra I, hom hi copsa, naturalment, de bon principi, «Imbecil·litat, incoherència, inòpia… — i idiopaties sens nombre — inanició, inidentificabilitat…»

Davall cascuna de les molt nombroses malalties hi diu quins tractaments no rebrem: «Per higiene gastronòmica, al subjecte li cal mantenir com ara la fam; amb la llengua ben empresonada, com sempre; la maquinària de la gola cal sotmetre-l'hi a tots els vents i a les altres litúrgiques intempèries; tecnològicament, ninot entre petxines, s'ha de creure al calaix — això li fotrà la mar de bé. Si mai reïx a sortir-se'n, serà un zombi dels més màgics. Es despertarà a la claror eixorbadora del nou joc astronòmic, on la mecànica solar tota plegada se n'anava en orris i ara ens il·lumina, l'astre traïdor, com una mala bèstia. El risc per als baobabs, i no cal dir els humans com cal, és altíssim. Segurament que ens trobarà (si mai s'eixoriveix) fets carbó.»

I llavors, en lletra encar més petita, ara segueixen d'altres vaguetats i pobres remarques tampoc sense cap importància per a cada zombi particular, amb permís de llegir-s'ho o no, tret que per a no llefardar-li més el cervell, car prou l'arcà text hi serva tot de fragments fantàsticament tràgics, hom li recomana (penós miserable sobrevivent) d'ignorar-les.

Som-hi. En quin món no vivim, car prou és evident que ens despertàrem? I si doncs no pas a cap món novell o antic, en quina pel·lícula de por…?

Episòdics herois molt neuròticament traumatitzats — en d'altres mots, perduts pels envitricolls d'aqueix altre món tan tèrbol i estrany, tan poc empíric, per a nosaltres sense paral·lel — ens trobem ara amb uns quants de notoris

covards més, condemnats, sotmesos a una irresistible compulsió a cometre melodramàtiques fellonies.

Ens barrejarem amb la fanàtica xurma, de crueltat inescandallable...? Al Sol nocturn, quan enigmàtiques xiulen les dunes a mitja nit, bo i quintaessenciant areòpags i èfetes, ens armem amb destral i arnès, i complotem, rosegats de gelosies, com exterminar definitivament aqueixa absent fallida esfera...?

(...)

—*Descobríem el piu del solipsista*.

Som cosmòlegs triomfants i observem de continu el desori inveterat de l'univers; comparat a l'harmonia rutinària de la vida de cada dia, la mecànica quàntica trenca en escruix tots els esquemes de la ridícula façana de la «realitat».

La percepció de la «realitat», quina barreja desorientadora! Tot allò que albirem, oïm, ensumem o flairem, toquem i tastem, ens mareja fins al tragit i l'orxec. Car sabem que allò és mentida, que no és ni façana, que és agregació efímera de guspires a les quals el cul els pruu insuportablement.

Ausades, i tant. Rere la carrinclona façana d'allò percebut, repetim-ho, tot hi és un garbuix inaferrable; oceà espasmòdic de caòtiques espurnetes; res no hi és de debò perceptible, aferrable, aprehensible; pertot arreu tot s'hi belluga sense anar enlloc.

I les partícules, ecs! Grotescs minúsculs fetus, enderiats en folles activitats sempre inconcloses. A grumolls, o soles, monegen sense cap mena de propòsit fins que no espeteguen o es fonen — i l'esbojarrat paisatge incessantment ens

compliquen.

Tanmateix, cosmòlegs triomfants, prou ho hem dit, entre la infinitud de partícules fotent doncs el mec pel desgraciat univers, havíem d'ésser naltres (naltres!) qui descobríssim la partícula-piu. La partícula piu del solipsista.

És un piu no gens conspicu i no pas gaire punxegut que qui mica no el pitgés, prou el fotria esclatar, el tenebrós univers, ço és, la fada totalitat, l'envitricollat parament del pàmfil teatret, el molt tristament decorat escenari on la sapastre perenne tragèdia molt passatgerament no s'esdevé.

(...)

—Aqueixos homenets són uns cagats.

En unes sinopsis arreu entecadas per exorbitants bordons, es veu que les nostres vides foren fetes, no pas de cap a peus, ans a desmanegats empelts — i no pas per cap mena d'antisèptica fatalitat, ans per salts absurds, sense il·lació.

Qui érem doncs sinó uns quants d'individus més compromesos en situacions sobtades que ens amortallen com la capriciosa atmosfera no amortalla amb sos cops de follia l'esfera mateixa. Al capdavall, no res de gens estrany.

Xiquets patològicament vergonyosos / Enganyats des l'instant on els nasqueren /
Tot just eixits de la prima infantesa / Tothom agres se'ls llencen damunt: / Capellans... mestres... família... /

Incomptables insults d'adult: / Tantost obren la boca només en rajava claveguera /

Trampejàrem durant el trist temps que ens romania / Ombrívols amagats egregis truculents i tremebunds... / Per por que hom no continués de fotre'ns tacons /

Sempre catafractes armats anònims camuflats / Fugíem subrepticis dels focs i dels inferns.../

Inatesos sempre inatesos... / Mai descoberts en plena acció altre que qualsque nits/ On l'amable foscor tanmateix no se'ns enduia com torrent de negra tinta... /

I exultàvem invisibles... / Oh foscor! Oh aixopluc! Oh nit d'oblit! / Com uns carallotets...

I aleshores... L'esglai del reconeixement. Ens havíem cregut que érem qui sap què, sempre al centre de l'existent, i ens adonàvem tot de cop (qui ens ho xiuxiuejava a l'orelleta?) que no érem efectivament sinó ninots desmanegats.

Qui fos que ens manegués (cal reconèixer-ho també), al començament no en sabia gens. És clar que és balder i injust d'acusar mai ningú altre que no pas si mateix. Aquest és un altre reconeixement. Sempre, com tothom, hom ha tota la culpa d'allò que esdevé. No s'havia sabut manegar, per massa de vana presumpció, d'infundada pretensió, tot començant.

Hom es pensava segurament que se sabria manegar tot sol, sense crosses ni bastides formades per l'ajut dels qui humilment i com cal, sense insolència, posseïen els coneixements amb els quals, potser, sense la pròpia pega ultracuidança, hom podia haver après mitjanament.

Mirall de veritat, finalment hom no hi viu sinó allò que altri véu. Vet ací per què tothom ens tractaven com si no hi érem.

Ep, si de fet (siguem sincers) mai ni ens crèiem del tot ni naltres mateixos, que fóssim enlloc, ni tan sols vius.

I de nostres vides ja escolades, què? Havia estat tot ficte, inventat, tramoia? Els episodis on de petits rebíem els clatellots i ens acollonien les pors? I els més recents on, de gran, s'ha anat tot empitjorant? La por més tenalladora — els clatellots més crus encar?

A quins indrets il·lusoris no ens manegàvem de fer-ne cap consum abstracte? Ni d'ésser-hi titelles especials?

Hom es diu ara mateix, a aqueixes alçades, —*No puc copsar ni capir els arguments (tan insegurs) per al meu solipsisme*.

Uns solipsismes fatus, fuls, espuris, els nostres, que se'ns disfressen de pluralistes multipersonalistes. En autodecebre's, l'únic qui de debò deceben, enbacinen, és l'implicat, és a dir, cascun de naltres. Solipsismes doncs qui es pretenien haver estats tan murris, fiçosos, astuts, que, per a amagar que existien (res de més espantós que ésser únic a l'univers!), i així no fotre'ns alhora malbé tot l'espectacle del món, què s'empesquen? S'empesquen les mil i una. Per exemple, per comptes de donar'ns el confort absolut, car prou qui viu en solipsisme és evident que no solament és l'únic rei de la seua creació, hi és també l'únic qui per força n'ha de rebre tots els benifets.

Tornem-hi — pel fet mateix d'ésser senyor de tot, i de dur'ns al paradís perenne de veritat, per causa de voler viure disfressat, quins solipsismes més mancats no resulten, carall! Car ens duen a perperir de continu, ens remeten totjorn al darrer replà de la piràmide, no solament del triomf (hom a tot estrebar prou se'n fotria, del triomf, car al

capdavall de què serveix; com més t'umfla l'ego, pitjor la depressió posterior), ans de cap altre dels esglaons més normalets, on si més no prou saps què collonets no hi fots, plantat al vastíssim món com un trist esparracat espantall sense cap coneixement?

Vols dir? Aquest cos de no re, petit, tou, tendre, fràgil, concep i conté l'univers? I un cop aqueix cos fastigoset fa figa, l'univers també? I quan la palma, re? Re de tot això, re enlloc?

Quin muntantge més estranyot, ca? Tret que no sigui un altre engany. Per a fer de l'immensament cruel gran criminal inventor una víctima encar més deplorable? I així, en això consisteix l'engany. Per comptes del confort absolut per al senyor de tot, que re no li surti de debò bé.

Tan rucs som? Quins enganys més fluixets!

És comprensible, però. Si som de debò l'única cosa que existeix, qualsevol engany és bo, i, si aquest no rutlla, ja ens n'empescarem un altre. Car què hi ha de més horrorós imaginable! Qualcú etern... Etern, és a dir, qui no es pot morir, i qui es veu condemnat a empescar-se grolleres monçònegues per a no caure en la desesperació contínua! En canvi, quina sort els mortals! Els empescats simplement per la matèria! Prou poden! Ells, qui no està content, és perquè no ho vol.

Amb això establert (si fa no fa!), consideréssim la situació on som. Uns penjats. Uns miserables mortals sense dots naturals que els ajudin a viure en societat. Tothom altri sembla tindre mètode (Mètode!), i nos, pels marges, ens distraiem amb la primera rucada, i, distrets, tantost oblidàvem què érem abans — o més aviat, fantàstics, qui

havíem un instant efímer volguts ésser.

A cada esglaó i a cada replà, cada formiga sembla haver sa casella i saber què fer-hi. Són unes formigues amb coneixements, són formigues tècniques, mecàniques, pragmàtiques, hermeneutes de tanta de maquinària hermètica que quin mareig de comprendre'n de debò mai cap...!

En fi, tothom pel món sembla prou enfeinat, ocupat. Aqueferats en qualque operació que nosaltres (formigues esparses, escarseres, egrègies, balderes, descomptades, sense ofici ni tasca ni atots ni habilitats) no fórem capaços ni pensaments de mai aprendre.

Què hi fotem encar al món?

I doncs...? Sobrers, sobrers... Hom es ret, ja en té prou. Per això diu prou.

Quin solaç se segueix dut per la dedició!

Tots els qui ningú no som, som els qui més complex i inexplicable no trobem anar sobrevivint al món.

(...)

Ens confessem: —*Soc el pallús qui sempre s'ha cregut que sap més que no els altres — fins que se n'adona, massa tard, que era cada cop indefectiblement el més ruc de la companyia*.

Allò, a poc a poc, ens va retraient fins que no esdevenim absolutament retrets, i gairebé paralitzats de por i tot davant la ciència de gairebé tothom altri. La ciència de saber

quelcom a fons, i de més a més de saber tindre's al món. Un món tan inaferrable, incomprensible.

Si hom gosés, hom s'afegiria, fimícola, al penós boldró dels captaires — qui van tibant el tènar, i estenent el palmell, i mostrant les incisures de la vola totes incrustades de brutícia — car per què altre serviria hom sinó també que per a fer anar tremolós el tènar per pòrtics i cantonades? Ja fóra quelcom d'aprés.

Llas! Havent comprès al cor, però, que no ens és factible d'atènyer ni aquell esglaó de baixesa, massa retrets doncs, inacceptables fins entre els no ningús bons per a re i tot...

Hom es retira a un racó, i se'n riu. De què? D'ell mateix.

I, posat a fer, d'escreix, fotent-se'n de tot, ço és, del romanent.

(...)

—Herois indescriptiblements lleigs i caducs, qui, per fatifat, en espasmòdics prestigis, cascun dels cotiflats i multífids ostatges no hem fulgurantment remuts.

Un de naltres, adientment multipersonalista, en la personalitat d'un Nessus Çonsamarreta Campviny, era llavors un altre llunàtic consumidor de mescalina en l'ariditat del llunyà desert a migjorn. Una zona d'anòmals llampecs que descarregaven gasos abassegadors de fracàs i frustració.

A part de la mescalina, s'agredeix el sensori de moltes altres faisons. D'indelebles plagues i nafres arreu marcat, sembla que mai no en tingui prou. On viu és una soll. S'ompl els

budells amb intricats aparells i atifells de control mental o mentaloide, cumulatius taps i tapes al seu pànic consuet i constant. La primera i més antiga de les violacions al seu cos fastigós fou (típicament per a un ermità) amb una sapastre autocastració. Una autocastració que gairebé se li gangrena, i amb allò se l'enduu a l'altre benguistanó. S'hi va ficar, a la carn botxinejada i tendra, quelcom de metàl·lic, ben embotit — creiem que era un tub de ferro rovellat. Li plau després de treure-se'l, i avergonyir els altres zelotes quan és hora de pixar. Quan un pixa tots pixen, captaires en ramat.

Tan lleig i tanmateix, de part dels saïds i fanocs més luxuriosos de l'esbart, si n'ha patits després, de grotescs estupres! Crec que els sedueix quan amb escarpidor s'escarpeix, com la làmia qui es pentina vora la finestra, i amb el vaivé a les cerres del cap, s'hi ensopeix seductor, mentre li salten arreu puces, polls i d'altres antifes genuïnament copròfagues. I alguns dels altres com bavegen, i com les urpes se'ls esmolen. Conegut: «Ungles de gat, cara de beat».

Amb un nas negre i immens, el seu és un visatge de norai, on amarrar-hi cap carcassa de les grosses. Quin malson si el veus mai a hora foscant — un íncube amb pigues com tòfones. Nas i pigues no pas que l'ajudin gaire a veure-s'hi. Anant a captar, s'ensopega la clepsa amb cap anta davant església... O hotel? O palau? Qui ho escateix amb aquell cop i aquell nou bony? I aquella sang que li ho fa clissar tot vermell?

S'ha esguardat mai a l'espill? Sí, una vegada. Als pixadors. «Faig angúnia», es va dir, esplenètic, de sobte més cataplèxic que no mai. I prou creiem que, a dretes, no s'hi guaità mai més.

Ah, i tornem-hi, parlant de pixar... De jove s'interessà en la cultura. No pas en la cuniculicultura. I encar menys, no fotem, en la cony-i-cul-i-cultura — no es volia pas expert ni en conilles, ni en dones conilles. Les dones conilles, ecs! No el farien pas mai caure en la inútil temptació que tant de bon temps diuen que no et fan perdre. Activitats balderes, i això si doncs no nocives. Cony-i-cul-i-culturalista que ho fos qui trobés que viure era fer-ho en infeccions d'abstrusos traus supurants! Més aviat fer-ho al cràter d'un volcà en ininterrompuda i inescrupulosa erupció crupal.

Tantost s'ensumava cap dels fètids il·lusoris símptomes de l'escandalós desig femella, com corria enjondre, a batre rostolls a l'altra punta d'esfera, i a fondre's glareícola rere cap tossal. A part és clar que mai que n'hagués volguda seduir cap. Com se li'n fotien, si mai s'hi ficava, pobrissó! Inimaginable — prou s'ho imaginava. Potser per això també es capà.

S'interessava per la cultura, en termes de civilització. Vivia llavors encar no gaire lluny de la biblioteca. Només li calia travessar un parc i ja hi era. S'hi presentà un cop, i se n'adonà encontinent que havia oblidat de posar-se ni samarreta ni camisa. En Çonsamarreta Campviny anava pit nu — un pit boterut que volia emmirallar-se en el pronunciat gep a l'esquena. Li calia tapar allò. Pensà en l'armariet on el qui netejava, tantost la biblioteca no tancava, no devia desar-hi la galleda i el fregall i l'escombra i tot allò. Hi tindria (el custodi de cap al tard i la nit) també la granota, o el que es posés a l'hora de netejar.

Davallà en Nessus doncs al soterrani. Hi trobà només arribar-hi una porta ajustada amb una llum fluixa que sortia per l'escletxa i que devia venir d'un llum encès dins. S'hi endinsà amb compte i se n'adonà que, davant mateix, una

porta devia amagar un recambró amb els atuells del curador nocturn, tret que quan l'havia oberta, oí un murmuri i tombant una cantonadeta, veié que efectivament allò eren també uns pixadors (per a homes). Hi havia sis compartiment separats per unes petites barreres a l'alçada de les braguetes i, part de terra, una banyereta de llosa amb un eixidiu enmig, i a costat i costat de l'eixidiu dues curtes elevacions que figuraven, al damunt, soles de sabata. A cadascun dels compartiments (n'hi havia quatre d'alineats al llarg de la cambra, i els altres dos ocupaven, passat el colze, l'ample de la mateixa cambra; a l'altre costat dels quatre, hi havien els rentamans amb espills damunt).

Les sis caselles eren ocupades. Hi havien quatre homes i dues dones. Tots vestits. Tots drets i erts (homes i dones règeus i règees com faquirs). Tots ulls clucs. Les dues dones duien robes blanques, com si eren infermeres. Els homes anaven vestits d'anar pel carrer, mitjanament mudats. De llurs esforços conjuminats i mentals un nuvolet es formava prop el sostre. Era un nuvolet que bategava lleugerament, i de color carbassa — un carbassa que amb els batecs esdevenia més pregon. En Campviny s'acollonì força. En quin treball místic no s'estenien els conxorxats? Coses espirituals, o de guerra i conspiracions, sempre el neguitejaven. No s'hi volia entendre. Eren coses per a boigs qui no sabien pas que viure és anar maldant esglaó a esglaó, sense planejar re, car tot se'n va indubtablement i irremissible en orri, tot ix al capdarrer a la biorxa.

Obrí ràpidament la porta amb els atuells de l'encarregat de la neteja i es posà una jaqueta carbassa que li devia pertànyer. La jaqueta carbassa també semblava bategar en aquella llum. Com si fos un cor carbassa en forma de jaqueta lleugera, amb la color ara pregona, ara més suau, segons els batecs, com diem.

A la biblioteca hi anava a fullejar les novetats, sobretot els estudis dels clàssics (perennes campions; gegants damunt els quals creia que hauria estat bo, per als nans de llavors mateix, de pujar-hi a coll-i-be; Llull, Desclot, Muntaner; Metge, Eiximenis, Roig, Carner; Sagarra, Foix, Espriu; Puig i Ferreter...).

De tots els estudis, aquells que més l'absorbien eren els que portaven un bon índex als darrers fulls. S'hi cercava el nom. Es volia existent, esmentat a la vora dels campions, dels paladins — ell d'humil palafrener, de molt modest postilló damunt l'estelló davant el trineu damunt la neu a la taigà, amb aquells Tolstois catalans emprant el fuet no pas damunt l'estelló, ans (i ell molt agraït) al seu damunt.

No cal dir que no s'hi trobava mai. Ni pensaments.

En un estudi sobre n'Arnau, de l'erudit Campnou. (En Campnou fou un erudit de molts pocs diners. S'assabentava de biblioteques hipogees, i de nits hi penetrava d'estranquis, al llibresc soterrani, amb un ferro d'estuprar finestres qualsevol. Llavors, mentre els senyors clapaven dalt, ell despenia la nit sencera consultant les obres, i apuntant-se'n les citacions que li caldrien en acabat. Era l'erudit fantasma mai enxampat a cap dels veïnatges dels panxuts benestants. Ara, això sí, els propietaris descobrint llums encesos i llibres badats, marcats i espargits pertot arreu, sense haver tanmateix haver sentit durant la nit cap sorollet sospitós ni adonar-se que cap finestra havia estada violada amb màgic filferret.) Doncs bé, l'erudit Campnou esmentava una vegada, en aquell estudi, un quídam apellat Smètana Spèculum Campespill.

En Nessus Çonsamarreta Campviny aquell dia quin salt no li

foteren cor i jaqueta ensems. El carbassa esdevingué pregoníssim. Smètana Spèculum Campespill, aquest podia segurament haver estat un dels seus milions d'heterònims. Car això havia fet en la seua jovenesa. Balafiant l'estona (els eons!) bo i triant heterònims, havent recollits abans, als estudis dels erudits, tota mena de mots cults (prou sabem, ai, que els carrinclons en diuen, molt fastigosament, no pas cults, ans «cultes»), mots cults, doncs, amb els quals confegia petits poemes de dues o tres línies que llavors llençava al vent. Els signava en acabat amb l'heterònim trobat aquell dia gloriós, on es creia, amb un nom nou, nou ell mateix — com el dia mateix, irrepetible. Heterònims sempre diferents, i oblidats tantost — evaporada quotidianetat. Tret que aquell de Spèculum Virtutis Smètana li ressonava a l'orella del pruent irritant cuquet de la memòria.

Oi que ens en recordàvem llavors d'en Perla de la Vall, aquell immacul·lat conill salvatge qui tanmateix no ens duia pas a perperir? Doncs per què no hauríem poguda inventar una noieta tan pura i tan mortal com n'Espill (de totes les Virtuts) Campbò. (Noms més estranys hi ha pertot. Per què no esmentar el del papalló en Neonympha Mitchellii Francisci, d'altre nom en Sàtir de sant Cesc...? Doncs tot és si fa no fot.)

No us rembrem pas, ni us salvarem, de la foscor. On fóreu millor? Estalvis ara, i estalviats en acabat de tota agressió ulterior.

Car tothom qui ha un nom, sempre el mateix, ja l'ha cagada. Tantost la realitat no us percep, ai! Com malda per a fotre damunt vostre tota mena de tort!

No! Com ara, ben fet, amagueu-vos ben amagadets!

(...)

—Vols-t'ho rellegir? Me'n tornaràs contesta.

Amb els antics instints dilapidats, sargíem lleialment les dades que els senys havien a bo de trametre'ns.

Creatures de malson, per a toldre'ns la depressió —

Ens creiem novament boteruts borinots acrobàticament libant nèctars —

Ens creiem entre sentors de gardènies fòssils qui finalment reeixim de desempallegar'ns dels esclops de la petrificació i amb joia espeteguem d'harmòniques èlitres —

Ens creiem molt llambresques gaseles empaitades fútilment per les lleones, els molls de nostres espinades fets de ben greixinades molles —

Ens creiem ara ésser en Basili Campgroc, ciríl·lic bacil misobasilista i necrogènic qui regna al reialme de l'ull borni d'en Kirieleison Campalb, el bon malaurat basilisc qui no petrifica, ans plora basilicó —

Ens creiem a quatre potes, simis assegurats en llur condició de simis, amb projectes i activitats programades, i tasques i esperances d'un esdevenidor més o menys gloriós, com correspon a tot simi complidor d'allò que la natura manava —

Ens creiem cascú de naltres un altre totalment negligible individu entre els innombrables diminuts immunes planetes d'animals qui al cel ça enrere el Sol no tocaren —

Ens creiem escarabats furgant al mesc de qualque fong —

Ens creiem xanguets al cràter de l’Atlàntida —

Ens creiem ases no pas amb aclucalls, ans amb ulleres de savi, vigorosos i eloqüents, braent, bramant; tantes de veritats no diem, tota la jungla s’encén —

Ens creiem a la finestra contemplant la pluja de pacients gotes d’argent-viu — o com canta na Gal Campbrú, contemplant la lluna, sa pluja d’argent, amb «un bes mullat de llum» ofert en la nit al diàfan esperit rere el vidre, un esperit de dona etèria qui, si assolís d’esmunyir-se, damunt la catifa, balba i calba, suraria esporàdica al tènue so de l’astral flabiol —

Ens creiem monstres fantàstics banyats de silenci qui, entre esquelles espasmòdiques, i tot el catàleg de coercions parides per vel·leïtosos rufians de bafarades verinoses, i les raneres dels altres ignominiosos suïcides, ens sabem faunes creatius i coratjosos qui, amb quatre giravolts, triomf monolític, com el colós de Roses, ens imposem damunt la maquinària destructora de tant de vil garbuix, gatzara i grolleria — i amb una darrera puntada desmantellem la tramoia, on tants de gangs de repulsius ninots no malden per a fer d’aquest infern sense seqüeles un paradís on perduri per sempre pus el tanoquisme —

Ens creiem ornitòlegs qui sabem escarnir cada cant melòdic d’ardit moixó, i entrem en catarsi bo i destil·lant irrealitzables realitats… fins que no s’assemblin cap breu instant a quelcom mínimament suportable…

(…)

Tota finestra de dues fulles i finestrons és també un llibre amb dues tapes i dos fulls, i al paisatge que s'hi veu s'hi llegeix tota la teca literària, científica, tècnica, possible — si saps fer servir el cervell (ses múltiples facultats) nodrit pels senys.

Contemplatius romanem. Micròfon per a les centúries esdevingudes cendra, els erudits som, com a la costa els fars, les lents amb les quals hom filustraria si volgués el penós però molt estrenu passat, ple de naufraigs, mes també és clar de coratjoses supervivències.

Així, som-hi. No refuséssim mai cap rebuig dut per la benaurada erosió; mostrem'ns-e al contrari tremendament agraïts per tot allò d'arreu on ha passat, endut pel riu esmicolador. El riu del temps, és clar.

(...)

I ara et sents pernabatre dins la gàbia del cos com embrió, de qui amb focs de combat les oriflames triomfants volen eixir del cràter soscavat, ombra llefiscosa entre les innombrables ombres llefiscoses qui, tot i que avorreixen fondre's, cascuna cal que fosa aparegui, novella monstruositat entre les vellardes monstruositats, foses d'ençà que eixírem i qui ara ens esclafim i ens escalfem alhora car, per la raó absurda de la veterania, ens allevem cascuna, sense que ningú, incapaç per més feble i immatur, ens contradigui, ens allevem, dic, cascuna cap de colla qui adopera mètodes molt cruelment amenaçadors per a l'ensinistrament dels novells desgraciats; rudimentaris vestigis d'insolents doctrines obliquament els instil·lem, virulents, i esdevenen un instant rabiosament incandescents, i esgaripen bojalment abans que, ja fosos

d'empertostemps, no lliurin, apresos de cor, els constrets mots d'ordre que tan bé no encolomaran més tard als nouvinents.

Al forn global, els artefactes rebufen a les últimes. Els enterraments dels territoris mateixos s'ensorren i el daltabaix els fa indestriables. N'hi ha un que s'estén i així aboleix els veïns, mes a grans mals grans remeis, i els veïns reconquereixen llur tremp i amb llur tremp el desafiament catastròfic. Les rels del mal rauen en la por. Desvalgut, et veus caçat per totes bandes, i si vols sobreviure et cal ésser tan agressiu i violent, i savi, com els qui t'assetgen perquè se't volen cruspir. Sense mal, no hi supervivència. L'esperança no és cap mena d'estratègia. L'estratègia que cal és la de l'empenta perpètua.

En perpetu idil·li suren els llits, on, engrescats per l'estricnina, injectats d'adrenalina, els debatents es veuen idonis, lleixant per a l'esdevenidor un futur de pletges acomplits. Coreògrafs de l'anihilació, els estranys angelets les acuncen — vol oníric i sincrònic de les filharmòniques partícules atòmiques. Fotrà tot, tot d'una, un pet i bona nit.

Rient rient, llit enjòlit, pengim-penjam les flassades, a tall d'ales, nos amb nos, ens cantàvem les quatre caterines. Malgrat mancar de natges, d'aproctes, gens. Excretem per un foradet molt semblant al vostre. Al nostre món també els més covards esdevenim jutges i les atrocitats dels jutges són les més covardes i malignament abominables. I els condemnats prostituts amb nom de negociants, aeris, atiem el consum d'emmetzinats succedanis i així abreugem el particular martiri de cada bruixa. I els intel·lectuals, ai, ens diem, amb pregon agraïment, a tota lleixa i petge lleixa i petja lleixa-hi, i perim molt il·lusament feliços amb tots aquells ridículs patafis d'epitafis que en acabat, insabuts,

com pedra seca, grossa com el puny, no ens plouen durant períodes sempre curts, com curta és la vida de cap planeta perdut pel cosmos efímer, i efímerament repetitiu.

Entre cofois ximplets (amb els enemics de la realitat qui invocaven com sempre el seny que tot ho espatlla), un excés de xerrameca ho duia tot a la biorxa, ai dissortats, plètores d'enganyifes cregudes i propagades, l'holecè s'omplia d'apocalipsis, la pudor de les carrinclones sinergies empantanegades als estopins de més en més constrets i encallats dels embuts còsmics, les onades asmàtiques de matèries somàtiques reemplaçades a velocitats com més anàvem més vertiginoses, tant de somort solell solcat de cletxes i clivelles abans no esclati, les centúries ad infinitum que davallaven per les clavegueres cap al no re… Els ocells, moguts pel terrabastall, encetàrem debades a oferir rampants retrets contra tanta de feina bruta perpretada pels molt pendents vessants devers la més ominosa de les postracions anticlimàtiques, i llavors plomats i escaldats, escamnats, ens envaïen la mandra i les mitges tintes, i és clar que a no re no donàvem vàlua, i tot ho crèiem amb raó irrecobrables pèrdua, i amb vults de prunes agres no ens arriscàvem a re més, mala peça al teler cascun dels indivius innats i adquirits encar assetjant voreres de significat ni de sentit, llurs armes i nervis dinamitats i immergits en pànics perduts en inútils embats vegada rere vegada. I cascun es diu, qui sap, potser, abans de retre's, braic inexpugnable i cruament assest amb el picamà de ma voluntat damunt el morter on nodes de nosa nosològica volen el tot totalment orfe de re. Aviat no romandrà borrall al taulell de la substància. Zero element enlloc. No n'hi haurà gens, ni molla. Això només garanteix una absència d'universos on no fer-hi cabre re de re. I on haurà anat a raure tot plegat? Al mateix indret d'on no havia sorgit? No crec pas, no, no, no crec pas, ni això.

Ocell sense solució de continuïtat ni solució i prou. Tothom, soldadets de plom o de carn, tant se val, fosos a la caldera que tot ho fon. Per què perdries l'estoneta en conèixer't? Tu mateix qui ets, o millor, què ets, sinó banal matèria que es transforma en altre i altri i tota altra cosa que li escaigui? Fins que no es fon en la fosa absoluta. I au.

Prou. La llum jamai no serà feta cap altre cop més. I atès que envides cap lligam no existeix ni pot mai existir entre allò que en dèiem, pàmfils, passat i futur, pujapingüí ara mateix al turó dels moniments. Al turó dels moniments saps que només hi sebolleixen colzes i genolls, potser algun hàl·lux espars, i això és tot. Diverteix-t'hi com cap altre piadós datpelcul, reconsagrat nyeu-nyeu, ple de fula raó. I a l'espill del glaç de cap toll de sang atansa-t'hi, anserí, i atansa-hi el visatge, i estudia'n cada enigmàtic tret amb atenció, i adona-te'n que mai no et sabies així. Ni pensaments.

(...)